

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 67

Dijous, 22 de desembre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 76, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de mesures financeres (tram. 200-00040/07) (p. 3)

Proposta

de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/07) (continuació) (p. 23)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció i integració de les persones amb discapacitats (tram. 302-00152/07) (p. 31)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el seu capteniment pel que fa a la negociació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00190/07) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre com valora la coordinació entre el seu Govern i el de l'Estat (tram. 317-00188/07) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre quina opinió li mereix la proposta de model de finançament feta pel Govern espanyol (tram. 317-00189/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la seva valoració de la solució acordada a l'expedient de regulació d'ocupació de l'empresa SEAT (tram. 317-00192/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la seva valoració de l'estat de la tramitació en les Corts de la Proposta del nou Estatut (tram. 317-00191/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre quines accions fa i quines preveu fer per verificar que les ofertes de finançament respecten els drets dels consumidors i dels usuaris (tram. 310-00498/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre la previsible modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya, en el marc actual de modificació de la Llei orgànica 6/2001, d'universitats (tram. 310-00505/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre l'elaboració de la Llei de polítiques de joventut (tram. 310-00506/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la posició del conseller d'Economia i Finances pel que fa a la proposta estatutària en matèria de finançament coneguda recentment i la intervenció que hi ha tingut el seu departament (tram. 310-00503/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre els criteris d'intervenció del Departament d'Interior pel que fa als casos recents d'ocupació de la via pública (tram. 310-00504/07) (p. 44)

→

al Consell Executiu sobre els requeriments que ha fet la Unió Europea per l'incompliment de la normativa en matèria de medi ambient (tram. 310-00501/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les mesures que preveu adoptar per a preservar la unitat del fons del Museu Diocesà de Lleida (tram. 310-00502/07) (p. 47)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la línia 12 del metro de Barcelona (tram. 302-00153/07) (p. 48)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Projecte de llei orgànica d'educació (LOE) i el desenvolupament del Pacte nacional d'educació (tram. 302-00154/07) (p. 52)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 76.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, la consellera de Cultura i el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

De conformitat amb la disposició final primera i el que estableix l'article 111.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'aprovació de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament requereix l'aprovació en vot final, en votació final, per la majoria absoluta dels membres dels membres del Parlament. Aquesta votació, que cal anunciar prèviament, es farà en acabar la darrera votació del Dictamen i no abans de dos quarts de dotze del migdia.

Projecte de llei de mesures financeres
(tram. 200-00040/07)

Serà el següent punt de l'ordre del dia, després del debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures financeres, que és el que comencem ara seguidament, i per al qual, d'acord amb l'article 101, dono la paraula, perquè presenti la iniciativa, a l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, és un honor presentar en nom del Govern de la Generalitat el Projecte de llei de mesures financeres que acompanya els pressupostos de la Generalitat per al 2006. Vull començar destacant que el contingut d'aquest Projecte de llei s'adequa totalment al que ha de ser una llei de mesures fiscals i financeres complementàries a la Llei de pressupostos. Que sigui així, certament, no hauria de constituir cap mèrit, és com ha de ser, però val la pena destacar-ho a la vista de la utilització que durant molts anys s'ha fet d'aquesta Llei.

Ara la Llei és el que ha de ser: l'instrument legal que doni la permanència necessària en el temps a un conjunt de disposicions que estan intrínsecament vinculades als pressupostos, però que no podrien tenir cabuda en la Llei de pressupostos per la temporalitat limitada de la seva vigència. I no és el que no ha de ser: una escapatòria, aprofitant el tràmit pressupostari, per aprovar tota una sèrie de canvis legals referits a les qüestions de més diversa naturalesa, i normalment molt allunyades de l'àmbit propi del pressupost, que s'haurien de fer en tot cas, si fos necessari, amb tota transparència i claredat, a través del tràmit parlamentari corresponent.

Aquest Govern es va comprometre a reconduir la Llei d'acompanyament o de mesures financeres a la seva funció genuïna, i així ho ha fet. N'hauríem pogut anunciar l'eliminació; sens dubte hauria estat una mesura més efectista, però sabem que de molt difícil compliment, de manera que el que vam dir que faríem és tornar-la a la seva funció real, i així ho hem fet. L'any 2004 va ser inevitablement un any de transició i per als pressupostos dels anys 2005 i 2006 aquesta Llei ja s'adequa plenament al seu contingut, a la seva funció. Com en totes les coses, hem volgut actuar amb rigor i exigència, garantint la màxima transparència a l'actuació del Govern i a la seva relació amb el Parlament.

En relació, precisament, amb la Llei de mesures vigent, se n'ha reduït molt substancialment l'extensió i se n'ha limitat el contingut. El text conté exclusivament, com s'ha dit, les mesures financeres per completar la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2006. No obstant això, en alguns casos s'hi han traslladat, igual que va succeir en lleis de mesures anteriors, determinats preceptes que amb continguts idèntics s'inclouen any rere any en la Llei de pressupostos.

Sobre la base d'aquest disseny, el text legal s'estructura en dos títols: el primer, dedicat a les mesures fiscals, i el segon, dedicat a les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques.

Pel que fa a les mesures fiscals, i en la línia del que ja he exposat, el criteri emprat en l'elaboració del Projecte ha estat introduir allò estrictament necessari, sense entrar en modificacions que per la seva transcendència i objecte aconsellen un projecte de llei específic que permeti una tramitació parlamentària no sotmesa a les especificitats d'una llei com la que ens ocupa. És en aquest sentit que aquest Govern va trametre al Parlament de Catalunya el Projecte sobre l'impost de successions i donacions, que actualment es troba en fase de tramitació parlamentària, ja que considerava necessari un debat sense la urgència que imposaria una llei com la de mesures.

Aquesta Llei no conté disposicions sobre les figures tributàries de titularitat estatal en què la Generalitat de Catalunya té competències normatives: en concret, l'esmentat impost de successions i donacions, l'impost sobre el patrimoni, l'impost sobre la renda de les persones físiques o l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Malgrat això, hi ha alguna modificació puntual que afecta algunes figures tributàries pròpies o de titularitat estatal de menor rellevància, com és el cas de la taxa sobre el joc.

Com ja he dit en altres moments, i en concret en la presentació que vaig fer davant d'aquesta cambra del Projecte de llei de pressupostos per al 2006, la pressió fiscal a Catalunya no augmentarà durant l'exercici 2006; naturalment, la pressió fiscal derivada dels ingressos tributaris autonòmics. No ho farà perquè no s'adopten mesures normatives que suposin un increment del tipus efectiu dels tributs sobre els quals tenim capacitat per actuar, ni per la via de l'increment de tarifes, ni per la de la reducció de la base liquidable o de les deduccions de la quota. És més, de fet, si no es considerés l'increment de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, molt influïts per la variació

dels valors mobiliaris que serveixen per determinar-ne la base imposable, la pressió fiscal, expressada en percentatge del que representen els ingressos tributaris sobre el PIB, fins i tot hauria experimentat una lleugera reducció.

En algun moment s'ha volgut centrar el debat de la pressió fiscal al·ludint a un pretès increment de l'import de les taxes. En relació amb aquesta qüestió deixin-me fer unes breus consideracions.

La primera és que l'augment general de les taxes que contemplem en el marc normatiu de l'aprovació d'aquesta Llei de pressupostos se situa a l'entorn del creixement de l'IPC. Fer altres interpretacions és, com a mínim, tergiversar la realitat.

En valors absoluts –i és la segona consideració–, i en termes del pressupost inicial, el pes total de les taxes, incloent-hi la tributació del joc, té en el pressupost, representa en el pressupost 393 milions d'euros, el mateix import que es va preveure per a l'any 2005. I el pes relatiu que tenim en concepte de taxes en el pressupost inicial del 2006 amb relació amb els ingressos tributaris representa entorn de l'1,8 per cent.

Entrant ja en l'examen detallat de les mesures fiscals contingudes en aquest Projecte de Llei, haig de referir-me en primer lloc al fet que la Llei modifica la regulació del gravamen de protecció civil creat per la Llei 4/1997, del 20 de maig, de protecció civil de Catalunya. En concret, s'actualitza el coeficient que s'ha d'aplicar sobre el tipus de gravamen fixat en la norma esmentada.

En segon lloc, es regulen determinats aspectes relatius al cànon de l'aigua. Les disposicions que inclou la Llei s'insereixen en el marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigües i tendeixen al compliment dels principis d'ús racional de l'aigua, sostenibilitat del recurs i recuperació dels costos dels serveis que hi estan relacionats.

Els aspectes més rellevants dels canvis introduïts són, primer, una redacció més acurada de les exempcions no justificades a causa de les prestacions gratuïtes a càrrec d'administracions públiques en aquells supòsits en els quals, l'activitat que es duu a terme, la duu a terme una persona diferent de la que és titular del servei, i també en els casos en què hi ha ànim de lucre. En segon lloc, s'adeqüen els coeficients previstos amb relació als consums domèstics de caràcter sumptuari, per donar continuïtat a una política d'estalvi. Alhora, s'ha introduït, per eixamplar la protecció social, un tracte fiscal més favorable per a determinats col·lectius, com són les persones amb un grau de discapacitat superior al 75 per cent.

Pel que fa a les obres hidràuliques, s'estén el caràcter de subjecte passiu no tan sols als qui es beneficien de manera directa de l'obra, sinó també als qui se'n beneficien de manera indirecta. És el cas que es produeix, per exemple, en els supòsits que es deriven de la posada en funcionament de la dessaladora construïda en el delta de la Tordera.

En tercer lloc, cal fer esment de les novetats que incorpora la Llei en l'àmbit de les taxes administratives. No

es crea cap taxa nova, però s'afegeixen vuit nous fets imposables en taxes ja existents, relatives al Departament de Governació i Administracions Públiques, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Així mateix, per tal d'adequar-les a l'experiència derivada de la seva aplicació pràctica, es modifiquen un total de tres fets imposables en taxes que gestionen el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el de Salut, i se'n suprimeixen dos que pertanyen al Departament d'Educació i al de Política Territorial i Obres Públiques.

En un altre ordre de coses, destaca la introducció de nous supòsits d'exempció. És el cas de la taxa d'inscripció en les convocatòries per a la selecció de personal, de la qual resten exemptes les persones amb una discapacitat igual o superior al 33 per cent, i també la matrícula corresponent al primer curs d'estudis superiors en un centre públic, en funció de l'avaluació global obtinguda en el batxillerat.

Es produeixen increments, per contra, en les taxes que fan referència a la prestació dels serveis docents de l'Escola de Policia i del Servei Català del Trànsit en matèria d'autoescoles, llicències i permisos. En ambdós supòsits es recull l'actualització del cost dels serveis.

Pel que fa als tributs estatals cedits, les disposicions que inclou la Llei s'emparen en el marc de les competències normatives assumides per la Generalitat de Catalunya. El Projecte de Llei regula, d'una banda, i amb relació a les màquines recreatives i d'atzar, l'adequació de les quotes, actualitzada per última vegada en la Llei de mesures de l'any 2003. Regula també l'exclusió de la tributació de les màquines amb premi en espècie, anomenades «grues», ja que no se n'ha fet cap regulació substantiva. D'altra banda, pel que fa a les apostes, i en l'exercici de la potestat normativa esmentada, es regula per primera vegada el tipus impositiu amb relació a les apostes que se celebren dins de l'àmbit territorial de Catalunya i s'incorpora com a novetat la tributació de les anomenades «apostes de contrapartida», a les quals s'aplica un tipus del 0,5 per cent.

El títol segon del Projecte de Llei de mesures financeres, sobre mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques, inclou un primer capítol en què s'introdueix una modificació del Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/85, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana. Aquesta modificació té per objecte donar caràcter de permanència a un precepte que recollien de manera reiterada les anteriors lleis de pressupostos, com és l'atribució al Govern de la potestat per autoritzar l'alienació de determinats títols de societats, incloent-hi els casos de pèrdua de posició majoritària, de manera que es dota de més agilitat i transparència tant la tramitació de la dissolució i liquidació de societats com l'alienació de títols, sense que això comporti cap manca d'informació a estaments superiors, ja que se'n preveu la notificació obligada al Parlament.

En el segon capítol d'aquest títol segon s'introdueixen tres modificacions del Decret legislatiu 1/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de patrimoni de la Generalitat de Catalunya. Dos d'aquests canvis tenen una incidència específica en

forma de reducció de la despesa de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, ja que permeten que l'acceptació i la cessió gratuïta de béns immobles pugui fer-se mitjançant un document administratiu, i no com fins ara, que es feien amb document públic; s'eliminen, per tant, una part important dels costos de l'operació. El tercer i últim canvi, en la línia del que succeïa en les modificacions esmentades en la Llei de l'empresa pública catalana, i per donar permanència a una norma que s'introduïa a la Llei de pressupostos, consisteix a autoritzar bé el conseller o consellera d'Economia i Finances, bé el Govern de la Generalitat, en funció de la quantia pericialment determinada, per aprovar els expedients d'alienació dels béns immobles no afectes al servei públic general.

En el tercer capítol es modifica la Llei de mesures financeres actualment vigent per adequar el precepte relatiu a la destinació dels impostos provinents de les sancions econòmiques per haver comès infraccions en matèria de prevenció de riscos laborals al contingut de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Aquesta modificació, que preveu que l'import corresponent a les sancions quedi afectat a la realització d'activitats preventives, subratlla el compromís decidit del Govern i de la majoria parlamentària en el reforçament d'activitats de prevenció i serveix per constatar el compliment rigorós de les mesures aprovades en l'Acord estratègic.

Finalment, voldria assenyalar l'existència de dues disposicions addicionals. La primera vol agilitar la tramitació del procés de concessió de subvencions, i, per aconseguir-ho, permet que el Departament d'Economia i Finances, amb l'autorització prèvia de la persona sol·licitant, pugui obtenir directament, per mitjans telemàtics, les dades tributàries precises de l'Agència Estatal d'Administració Tributària. La segona disposició addicional permet l'autorització per subscriure convenis que vehiculin subvencions d'abast plurianual amb entitats d'economia social o del sector terciari, i per un termini màxim de tres anys.

Aquesta Llei s'inscriu, senyores i senyors diputats, en un marc més ampli; em permetran que acabi aquesta intervenció fent-hi una breu referència. Per una banda, en un marc de reforma del nostre sector públic, en una triple línia: més rigor i eficàcia en la gestió pressupostària, més agilitat i flexibilitat en l'actuació pública, més control i transparència en el retiment de comptes. El pressupost del 2006, de què aquesta Llei és complementària, suposa un avanç important en aquest sentit, en l'impuls decidit de la pressupostació per objectius i el control de resultats.

Aquest és només un primer pas, que ha d'anar acompanyat d'un conjunt de mesures i actuacions que hauran d'anar més enllà. És per això que el Govern es compromet a impulsar les mesures legislatives necessàries per fer possible aquesta reforma. En aquest sentit els puc anunciar que en les properes setmanes el Departament d'Economia i Finances té intenció de sotmetre al Govern de la Generalitat de Catalunya un conjunt d'iniciatives legislatives perquè el Govern les trameti a aquest Parlament.

En primer lloc, el projecte d'una nova llei del sector públic de la Generalitat de Catalunya, que substituirà la vigent Llei de l'empresa pública catalana, que ha esdevingut una norma de difícil compliment quant a les finalitats que persegueix, a causa de la seva antiguitat. Aquesta nova Llei introduirà criteris de racionalització i de control del sector públic, en la línia marcada, entre altres, per la normativa comunitària.

En segon lloc, un projecte de llei que substituirà la vigent Llei de finances públiques de Catalunya i que permetrà introduir noves tècniques pressupostàries, en la línia, en el camí iniciat en el Projecte de llei de pressupostos per al 2006, que tot just aquesta cambra acaba d'aprovar.

En tercer lloc, finalment, la nova Llei de la Sindicatura de Comptes, que ha de servir per reforçar i potenciar aquest organisme per tal que dugui a terme, amb tota eficàcia, la seva funció en el control i la fiscalització tant de la legalitat i la regularitat de l'actuació del sector públic com de l'eficàcia i l'eficiència en el compliment dels objectius que aquest Parlament li encomana en els diferents àmbits d'actuació, quan s'aproven els pressupostos.

Els deia que aquesta Llei s'inscriu en un marc més ampli. Un és el de la reforma del sector públic a què m'acabo de referir; l'altre –no podria acabar aquesta intervenció sense referir-m'hi– és el de la reforma del nostre finançament. Aquest és –tots ho sabem– un tema clau. Sempre he sostingut que la millora del finançament i l'eficàcia i exemplaritat en la gestió del pressupost són dues cares de la mateixa moneda. Perquè només si fem bé les coses que depenen de nosaltres tenim autoritat per reclamar allò que és just que tinguem; però també, només si tenim els recursos que necessitem, les millores de gestió i el rigor i l'eficàcia que tractem d'imprimir a la nostra actuació proporcionaran realment els resultats a què aspirem i que tenim dret a obtenir. De manera que la reforma i la millora del finançament de la Generalitat és un objectiu essencial d'aquest Govern.

Ara, en el context de la negociació de l'Estatut, estem en un moment decisiu, probablement en el moment de la veritat, en què haurem de saber combinar fermesa, per defensar amb convicció les propostes que va aprovar el Parlament de Catalunya, amb voluntat de diàleg i flexibilitat, per tal de fer possible l'acord. És evident que la contraproposta que han posat damunt de la taula el Govern de l'Estat i el Grup Parlamentari que li dóna suport està molt allunyada de les nostres aspiracions; els seus continguts són difícilment acceptables. Per tant, tothom haurà de fer un esforç d'aproximació perquè l'acord sigui possible. Nosaltres l'haurem de fer, però, per descomptat, l'haurem de fer també el Govern de l'Estat. Si aquesta voluntat existeix –i estic convençut que així és–, hi ha marge suficient per arribar a punts de trobada en les qüestions essencials, en què, certament, les posicions estan avui molt allunyades.

Per aconseguir-ho, per ser forts en aquest moment de la veritat de la negociació, la unitat de les forces polítiques catalanes que vam donar suport a l'Estatut és fonamental. Vam donar un exemple d'unitat el dia 30 de setem-

bre, quan el 90 per cent dels diputats ens vam posar d'acord, renunciant cadascú d'ells a alguns dels punts que hauria defensat, vam ser capaços de pactar per donar suport a un text acordat entre tots. El vam donar també el dia 2 de novembre en el Parlament espanyol, quan, cadascú amb el seu llenguatge, vam saber coincidir en el que és fonamental. El dona cada dia la societat catalana, que si en alguna qüestió manté una posició clara i inequívoca és en la necessitat de millorar el finançament.

Sabem que la unitat ens fa forts i la divisió ens afebleix, de manera que costaria molt explicar que, ara que és més necessari que mai anar junts i compartir plantejaments, no fóssim capaços de fer-ho. Unitat, fermesa, voluntat de pacte i diàleg: si som capaços de combinar adequadament aquestes tres qualitats, l'acord, un bon acord, és perfectament factible.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. La primera esmena a la totalitat és la presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula, per a la seva defensa, la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president del Parlament. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, prenc la paraula amb la finalitat de defensar l'esmena a la totalitat presentada pel nostre Grup Parlamentari davant d'aquest Projecte de Llei de mesures financeres que acompanya els pressupostos –ja pressupostos– de l'any 2006; esmena a la totalitat necessària per tal de pal·liar l'augment dels tributs propis que, amb referència al títol primer, les mesures fiscals, vostès presenten un any darrere l'altre. Si cada any ens trobem amb un tema estrella –l'impost sobre els hidrocarburs l'any 2004, l'increment del cànon de l'aigua l'any passat–, aquest any correspon una altra vegada a l'augment dels tributs que fan referència al cicle de l'aigua; això sí, amb les corresponents autoesmenes per tal d'arreglar les crítiques que genera la presentació dels seus projectes de llei, en la nostra opinió, sense comptar amb els sectors afectats. Una altra vegada es constata que desconeixen l'impacte de les mesures que volen implantar.

El propòsit de l'esmena a la totalitat i de les esmenes parcials presentades pel nostre Grup Parlamentari es basa en la necessitat d'exercir adequadament el conjunt de competències que té atorgades la Generalitat de Catalunya en matèria d'impostos, dins les quals es troben les taxes que afecten el cicle de l'aigua. Exercir competències, però mesurant les conseqüències i l'impacte que això comporta, perquè, si no, acaben fent el mateix de sempre: esmenar el seu propi Projecte de llei.

Però aquesta esmena a la totalitat del Projecte de Llei de mesures financeres, també ho és amb altres tipus de tributs, com són les taxes per a la prestació dels serveis del Cos de Bombers en els casos d'accidents de trànsit o pel que fa al rescat i salvament de persones; serveis que, en la nostra opinió, són serveis bàsics, universals

i gratuïts. El fet de buscar els culpables d'aquestes situacions per fer-los pagar una taxa no vol dir que serveixi d'exemple o de conducta dissuasiva per evitar-ho. A més, en moltes ocasions es poden trobar en la situació de no saber qui és el causant de l'accident de trànsit; aleshores, qui decidirà qui és el culpable? Es planteja un problema per definir amb objectivitat i seguretat jurídica una conducta com a imprudent. En el cas d'accidents on hi hagin implicats diversos vehicles, aniran un per un per tal de conèixer el grau de culpabilitat? No compartim aquesta filosofia. Estem convençuts que aquest tipus de mesures s'apliquen només amb l'afany de recaptar, i el seu poder dissuasiu per tal de disminuir els accidents de trànsit és mínim.

Però tornem a l'increment de l'import de les taxes. Per a aquest any, les quotes de les taxes s'actualitzen un 3 per cent. Això suposa per a les nostres empreses un augment de càrregues tributàries que no estan vinculades a l'activitat productiva. I, malgrat que les taxes es fixen per cobrir el cost d'un servei que dona l'Administració pública a petició de l'interessat, també ens trobem que vostès presenten en el Projecte de llei que estem debatent fets imposables de nova creació, o sigui, nous impostos, com són les tramitacions d'ofici en determinades actuacions administratives que ha de dur a terme l'Agència Catalana de l'Aigua, per exemple en les inspeccions. En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari ha demanat la supressió d'aquesta taxa pel que fa a les actuacions d'ofici per part de l'Administració; actuacions, d'altra banda, que no generen cap resolució, que fins i tot graven les actuacions necessàries per a la determinació del tribut que ha de satisfer el contribuent. Vostès cobren a les persones físiques o jurídiques perquè ells, més tard, puguin pagar quelcom al tipus aplicable del cànon de l'aigua. L'Administració no presta un servei en el seu sentit estricte al ciutadà, sinó que realitza una actuació necessària pel que fa a un cas determinat.

Perquè si alguna cosa trobem a faltar en aquest Projecte de llei són incentius adreçats a afavorir les polítiques fiscals d'estalvi per a les famílies o per a les empreses, i el cànon d'utilització de l'aigua no deixa de ser altra cosa que un tribut vinculat a l'aigua, que no bonifica el criteri d'eficiència i racionalitat en el seu ús. Ens poden dir què s'ha fet d'aquella esmena, presentada per vostès mateixos a la Llei d'acompanyament del 2005, on es deia que intentarien arribar a una solució amb els diferents sectors implicats, per exemple les indústries consumidores de grans volums d'aigua, per solucionar els seus problemes amb, si calia, nous coeficients reductors? Doncs, encara està pendent.

En data del mes de març, es va elaborar un projecte de decret que havia de determinar els estàndards d'ús de l'aigua per a cada sector de producció i activitats industrials, a través de la concertació sectorial. El passat 14 de novembre es publicava al DOGC l'anunci d'informació pública per presentar les al·legacions corresponents, la qual cosa vol dir que encara no s'ha fet res respecte a això.

Aquella, en el seu moment, esmena havia de servir per crear un estímul econòmic de l'estalvi de l'aigua; si més no, és el que vostès diuen a la Memòria que s'ad-

junta al Projecte de llei de mesures financeres. I el nostre Grup Parlamentari es pregunta com, si no s'ha aprovat el decret que ha de donar compliment a les mesures per afavorir la competitivitat de les empreses catalanes que es vegin afectades per determinades situacions; en definitiva, tot allò que afecta la nostra economia. Cada vegada més, els increments del cànon de l'aigua es deslliguen de la finalitat amb què va néixer i que em permeto recordar-los, ja que es tractava de corregir els comportaments mediambientals nocius; no recaptar i recaptar de manera insuficient per pal·liar el problema de finançament del cicle hidràulic. L'endeutament de l'ACA continua, i no s'ha millorat amb els augments, un any darrere l'altre, del cànon.

Si traduïm tot el comentat anteriorment en diners, tenim que l'ACA ingressaria de l'ordre del 10,35 per cent més respecte a l'any 2005, és a dir, al voltant de 360.000.000 d'euros, que s'aconsegueixen mitjançant la revisió al·lista dels impostos que afecten l'aigua, com són el cànon i les noves mesures que s'introduiran en aquesta Llei. Però crec que és important diferenciar els sectors afectats per aquest increment en els tributs corresponents a l'ús de l'aigua, que són el domèstic, l'agrícola i l'ús industrial.

Pel que fa a l'ús domèstic, que recau en les famílies catalanes, les pujades reiterades durant els últims quatre anys tant del cànon de l'aigua com del coeficient multiplicador converteixen el rebut que paguem els catalans i catalanes en un dels més cars de tot l'Estat espanyol. Som la comunitat autònoma que paga més impostos vinculats al consum de l'aigua. Entre el cànon de l'aigua, l'IVA corresponent, el clavegueram i la taxa de tractament de residus municipals que cobra l'Ajuntament, el resultat, en el total del rebut, suposa quasi tant com el que es paga de consum en si mateix. Per exemple, si la demanda de l'aigua a l'àrea de Barcelona està al voltant de 127 litres per dia i per persona, les seves dades ens diuen que en són 130 –estem parlant del consum domèstic–, i el segon tram ja salta quan s'arriba als 124 litres per dia i per persona, doncs, està clar que la majoria dels consumidors passen a pagar també el segon tram, que multiplica per dos el coeficient que s'aplica. I en aquest cas no estem parlant d'un mal ús de l'aigua, sinó simplement d'un ús normal; però tot suma, no?

Continuo. Al voltant de set-cents mil llars catalanes es podrien beneficiar de l'ampliació del cànon de l'aigua, de tres persones a quatre, que van passar de 30 metres cúbics a 39, en el tram de pagament mínim. D'aquestes set-cents mil llars catalanes, tan sols una quarta part s'han acreditat davant de l'ACA per tal de gaudir de la bonificació. Però a vostès això ja els està bé, la qual suposa en la nostra opinió un fracàs quant a informació als consumidors, que es podrien beneficiar d'aquesta bonificació.

Els en posaré un exemple. La primera setmana del mes de desembre d'enguany es va rebre a les llars catalanes que pertanyen a l'àrea metropolitana de Barcelona una carta en què es notificava que el 24 de desembre del 2004 es va aprovar en aquest Parlament la modificació de la normativa legal del cànon de l'aigua i la possibilitat d'acollir-se a la bonificació de més de tres perso-

nes. Un any després, els ciutadans són informats d'aquesta modificació, i, com bé s'encarrega l'Entitat Metropolitana de Barcelona de dir a la carta, és un tema aliè a l'Ajuntament, però atesa la seva importància creuen convenient informar-nos-en. Jo els agraeixo l'interès. Suposo que sabedors de la nova apujada pensen que és millor començar a comunicar alguna mesura que ajudi a disculpar aquest abús. Després de revisar la pàgina web del Departament de Medi Ambient i Habitatge, no he trobat cap notícia de premsa que faci esment de les llars catalanes que encara no s'han adscrit a aquesta bonificació.

Per no parlar de l'ampliació dels subjectes passius respecte al cànon de regulació i la tarifa d'utilització, que amb el nou redactat passen, els usuaris, els directes i els indirectes, d'aquestes dos figures impositives a crear una forma jurídicament indefinida, com els ho recorda el Dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. El canvi legal suposa que, a partir de la seva aprovació, la tarifa s'apliqui als consumidors directament beneficiats per les obres de millora, i també a qualsevol consumidor, per exemple de les comarques de Barcelona en el cas de la futura dessaladora que es construirà en el delta del Llobregat. En tot cas, els primers afectats seran els consumidors d'aigua de la conca de la baixa Tordera, que pagaran aquesta instal·lació de Blanes, siguin consumidors directes o no, com és el cas de la resta d'usuàries de l'aigua d'aquest aquífer, que ha motivat les queixes des dels ajuntaments de la zona fins als pagesos, que veuen com a partir d'ara hauran de pagar una contribució especial sense cap contraprestació. Perquè aquesta paraula, «contraprestació», marca la diferència entre les taxes i les contribucions especials i els impostos. Però vostès tot això ja ho saben, ja tenen constància d'aquestes queixes, perquè aquestes recomanacions s'evidenciaven en el Dictamen de l'avantprojecte de llei, emès pel Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya.

Tampoc van votar a favor de l'aplicació d'aquestes mesures les organitzacions representatives dels diferents sectors del Consell d'Administració de l'ACA, com són l'Associació Catalana de Municipis, la Cambra de Comerç, Foment del Treball, Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya i Unió de Pagesos, que han fet saber la seva disconformitat amb els nous tributs que hauran de pagar els catalans.

Seguint la defensa d'aquesta esmena a la totalitat del Projecte de llei de mesures financeres, pel que fa al Títol segon, que conforma les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques, nosaltres també presentem l'esmena a la totalitat en aquest sentit. Creiem que la importància de l'aplicació del principi de transparència en la gestió pública motiva que s'hagi presentat una esmena per tal de modificar els canvis que pertocuen a la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana, que, si de cas, detallaré en la segona part d'aquest debat.

La presentació de l'esmena a la totalitat pretén corregir un text, pel que fa al Títol segon del Projecte de llei, que entenem que s'hauria de completar amb algunes modificacions per fer més clarificador l'articulat de la Llei, tot sumant trets addicionals que considerem ne-

cessaris per tal de donar resposta a la ciutadania. Amb la seva aprovació, el Govern exerciria la seva capacitat d'iniciativa legislativa en tres àmbits. El primer, mitjançant l'harmonització i la unificació de la legislació sobre taxes i preus públics de la Generalitat per tal de garantir la seguretat jurídica dels contribuents catalans. El segon, l'aprovació d'un projecte de llei de l'habitatge, per donar compliment als mandats de la legislació urbanística. I el tercer, la presentació al Parlament d'una nova legislació sobre mines i activitats extractives, ja que l'actual data de l'any 73 i la legislació catalana del 81, d'aquesta manera ajustariem les noves realitats, fruit de la demanda existent. En la segona part d'aquest debat, en la defensa de les esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari al text articulat, passaré a detallar-ne algunes.

Fins aquí la presentació de l'esmena a la totalitat del Projecte de llei de mesures financeres. Entenem que amb el seu retorn al Govern es farà la correcció del text per tal que es presenti davant dels ciutadans i les ciutadanes convertit en un text satisfactori per als seus interessos. Per aquest motiu el sotmetem a la seva consideració.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per presentar la segona esmena a la totalitat, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat una esmena a la totalitat per cinc grans motius.

En primer lloc, perquè aquesta és una llei mal feta, molt improvisada, sense conèixer els seus efectes i amb alguns disbarats jurídics i polítics més que considerables.

En segon lloc, perquè no només amb aquesta Llei es consolida la política del tripartit, de fer pagar més la gent i per tot, sinó que ara, a més a més, introdueixen dos nous conceptes en la seva política fiscal, tan innovadors, com injustos i il·legals, i que són, d'una banda, la doble imposició –que vol dir que els ciutadans paguin dos cops pel mateix concepte– i, de l'altra, fer pagar a uns pocs ciutadans per una cosa que no en són els destinataris directes.

El tercer motiu, i lligat a aquest darrer, és perquè s'accentua encara més una discriminació territorial entre els ciutadans de Catalunya. A la gent de les comarques de Tarragona, que ja ens hi vam referir l'any passat, enguany s'afegeixen la gent de la Tordera i els de tota la conca de l'Ebre.

En quart lloc, presentem aquesta esmena a la totalitat per les mesures que inclou aquesta Llei de fer pagar als ciutadans per serveis bàsics que tenen, que han de tenir i que haurien de tenir caràcter universal i que són la base de l'estat del benestar.

I finalment el cinquè motiu, perquè segueixen prenent mesures que van en detriment d'una major transparència i participació d'aquest Parlament.

Val a dir que en aquests punts, en pràcticament tots ells, hi ha un denominador comú no exclusiu, però sí que reiteratiu, que es diu Agència Catalana de l'Aigua. Ja vaig dir l'any passat, i ho reitero, que l'ACA políticament havia embogit a nivell tributari, a nivell recaptador. I enguany es veu que definitivament ha perdut el nord. Però, és clar, com que l'estratègia, les propostes i el discurs de l'ACA els fan des de Saragossa, els de la Fundación Nueva Cultura del Agua, i que moltes de les poques obres noves que es fan, de l'ACA, les adjudiquen als *agricultores de la vega valenciana*, als d'aquí, als catalans ens han reservat la nova factura de l'aigua i, en funció d'on visquis, les noves factures de l'aigua.

Vostès saben que hi ha un clam als ajuntaments, siguin del color que siguin, que hi ha un clam al món productiu, a la pagesia, de què cal donar un tomb i un gir a la política actual de l'ACA, que ni fa ni deixa fer, i que les úniques iniciatives se situen, en un afany recaptador, a engruixir la màquina administrativa, tot desplaçant la solució dels diferents problemes als ajuntaments o a la sort dels diferents sectors.

Aquesta Llei, en comptes de donar una resposta, sembla sincerament una provocació. Tot ho arreglen per la via de cargolar fiscalment més la gent. Cap iniciativa en l'altra vessant, d'una política fiscal, la política d'incentius, d'ajudar en positiu a crear dinàmiques que afavoreixin la resolució i la superació de reptes. Sí, un incentiu que posen i que sincerament crec que s'equivoquen, de tenir acreditada la ISO 14.000, que no és garantia d'un ús eficient i estalvi de l'aigua, que és garantia de respecte al medi, però no d'un ús eficient de l'aigua. Cap incentiu –i dic «incentiu»–, per exemple, per modernitzar els cultius, amb l'estalvi que això podria suposar per al consum de l'aigua. O, en un altre ordre de coses, cap dels incentius que constaven en el pacte del Tinell; res de res.

Dit això, òbviament voldria desgranar més aquests cinc motius que justifiquen aquesta esmena a la totalitat. Primer, una llei dolenta, feta a corre-cuita i sense calcular les conseqüències. I qui ho diu això? Convergència i Unió i prou? No. Ho diu, per exemple, el Consell del Treball Social i Econòmic de Catalunya, que vol dir la PIMEC, Foment, UGT, etcètera. Que de les catorze consideracions que fa la Llei, dotze –de catorze, dotze– són de valoració negativa. I, què demostra a més a més que és una llei dolenta? Doncs les esmenes dels mateixos grups que donen suport al Govern, que no fan allò que se'n diu unes esmenes tècniques, ni una, ni dues, ni tres, sinó fins a tretze esmenes per a una llei que és curta; tretze esmenes que suposa canviar el contingut de tres articles. Afegeixen dos articles nous, dues disposicions addicionals noves i una disposició final més. Vostès, els partits que donen suport al Govern són els primers a esmenar clarament el Govern. Però, és clar, el que vostès fan amb les seves esmenes és fer un vestit de pedaços, i nosaltres entenem que, arribats a aquest punt, cal un vestit nou, que és la millor garantia.

Per cert, que és una llei dolenta ja es veu només mirant el seu títol. Ara vostès en diuen «Llei de mesures financeres». Han fet desaparèixer la paraula «fiscal». Però a qui volen enganyar? Suposo que deu ser pel seu afany de voler significar a l'opinió pública que no augmenten

la pressió fiscal, i a la llei li diuen «de mesures financeres», quan justament la major part de les mesures tenen caràcter fiscal, no pas en incrementus, com he dit, sinó en increments molt per sobre del creixement previst i amb nous fets imposables. O no és una mesura fiscal els augments i les noves impositcions sobre l'aigua? O no és una mesura fiscal tot el tema que regulen aquí referent a la tributació del joc o totes les taxes que s'hi regulen, etcètera? Per això, les esmenes a aquesta Llei ja comencen pel seu títol.

En segon lloc, una llei que, a banda d'apujar la pressió fiscal, a banda de crear i modificar taxes noves sense estudis que les justifiquin, a banda de tot això, que ja és gruixut per si mateix, introdueixen dos nous conceptes. I abans he dit que eren innovadors, però són tristament innovadors per injustos i per il·legals. I em refereixo a la doble impositció, pagar dos cops pel mateix, i al fet de fer pagar i repercutir el cost a persones determinades que no són destinataris directes d'una actuació concreta. Això ja ho vam apuntar l'any passat en el tema del «cànon CHE», en el sentit que, si no es compensava la seva totalitat, es podia donar, com s'ha donat, que la part que no es compensa –que enguany es calcula aproximadament d'un 30 per cent– repercuteixi en els ciutadans, i se'ls cobri, de fet, per una cosa que ja havien pagat. Però aquest any vostès l'engalten directament, i la imposen, la doble tributació, a la gent de la conca de la Tordera.

Mirin, el cànon de l'aigua es va crear per sufragar dos conceptes per part dels ciutadans: infraestructures i sanejament. Si els ciutadans de la Tordera, per exemple, ja paguen un cànon per infraestructures i la tarifa de l'aigua pel seu consum, a sant de què i de qui vostès els volen repercutir a més a més el cost d'una infraestructura en concret com la dessaladora? Això és doble impositció, pagar dos vegades pel mateix concepte, per infraestructures, per consum, i això és il·legal aquí i arreu. Així de clar i català.

Per altra banda, el tema de la dessaladora i les mesures que aquí es preveuen i que afecten la zona de la Tordera, la seva gent i la seva activitat agrícola i econòmica, encara és més greu i és un gran disbarat, ja que els destinataris d'aquesta nova tributació, d'aquesta doble tributació, no són destinataris directes, beneficiaris directes. La dessaladora es va fer per recuperar, per regenerar l'aqüífer de la Tordera, i vostès ara li volen donar caràcter d'infraestructura d'abastament amb un afany únicament recaptador. I això és un disbarat, perquè, a més a més, l'ACA va dient que això és una prova pilot i que s'ha d'estendre al conjunt del territori, com a bolets.

El tema de les infraestructures hidràuliques sempre s'havia fet i considerat des d'una visió conjunta de país, i la seva contribució també, i no pas d'una forma estigmatitzada i apedaçada, fent ciutadans de primera i de segona en funció d'on visquin, que això és vulnerar els principis bàsics del dret tributari.

I tot això, a més a més, sense estudis ni criteris objectius que ho justifiquin. Tot plegat una injustícia i una il·legalitat. I qui ho diu això d'injustícia i il·legalitat? Convergència i Unió i prou? No, ho diuen els alcaldes de Tordera, d'Arbúcies, de Breda, de Palafolls, d'Hos-

talric, de Maçanet de la Selva, etcètera. Vaja, tots els alcaldes de la conca de la Tordera, la Unió de Pagesos, la JARC, així com també els sectors empresarials. Ja ho sé que si ho diem nosaltres i prou és com si sentissin ploure, però quan ho diu gent d'institucions tan diferents, de pensaments tan diferents, sincerament crec que s'ho haurien de repensar.

El tercer motiu de la nostra esmena a la totalitat va molt lligat a aquest darrer. Vostès apliquen barreres territorials en la seva política. Les discriminacions territorials en el cas de la tributació de l'aigua són claríssimes. Si vius als pobles de la conca de la Tordera pagaràs més impostos sobre l'aigua que si vius a Cerdanyola. Si vius al Camp de Tarragona i se segueix abaixant la compensació del «cànon Che», com ho demostra cada any la voluntat del Govern, pagues més que si vius a Montcada. I si vius a les Terres de l'Ebre, amb aquesta Llei que discutim a partir de l'any vinent pagaràs també més, perquè a partir d'ara, en comptes d'una bonificació del 30 per cent sobre el tipus de gravamen, com havia existit, ara sols hi haurà una bonificació del 15 per cent. Sí, amb aquesta Llei que discutim, les Terres de l'Ebre, totes les persones de la conca de l'Ebre pagaran més.

El més llastimós i el més preocupant és que si comparem aquestes mesures fiscals amb les inversions reals –i quan dic inversions reals vull dir les de veritat, les que es fan– observem que hi ha una trista correspondència; la gent dels municipis que amb el tripartit pagaran més respecte d'altres zones del país es correspon amb els llocs on el tripartit inverteix menys. Baixa la inversió a les Terres de l'Ebre, però puja la pressió fiscal a les Terres de l'Ebre. I els números són irrefutables, i a les Terres de l'Ebre, amb el tripartit, menys inversions i més impostos. I a la conca de la Tordera, amb el tripartit, menys inversions i més impostos. I així podem continuar.

El quart motiu de la nostra esmena és perquè estem en contra de fer pagar els ciutadans per serveis bàsics, en el tema, per exemple, de fer pagar perquè els bombers i rescatin d'un accident de trànsit. D'entrada es veu que això de la divisió de poders no va per vostès. Segons el text, vostès determinen en un accident de trànsit si s'ha estat imprudent o no, en comptes de fer-ho les instàncies judicials. I si tens l'accident de trànsit al costat d'un parc de bombers és un preu, però si per exemple et passa l'accident a dalt a Collformic, n'és un altre. I això, ho rebutgem nosaltres i prou, Convergència i Unió? No. Mirem què en diuen PIMEC, Foment, UGT, Comissions Obreres, etcètera, en el seu informe sobre aquesta Llei en el si del CTEC –ho llegeixo literal–: «El CTEC valora negativament que es continuï gravant serveis bàsics que ha de garantir l'Administració de la Generalitat de Catalunya.» I afegeix amb relació a això: «S'ha de tenir especial consideració per aquells serveis que tenen caràcter universal i que són la base de l'estat del benestar.»

Senyors del tripartit, ja ho veuen, si algú té alguna deriva neoliberal –i als fets em remeto–, són vostès que, com sempre, fan el contrari del que prediquen. I no ho diem nosaltres i prou, ho diuen tots els agents socials.

I aquí enllaço amb el cinquè motiu de la nostra esmena a la totalitat. Vostès, també, sempre parlant de trans-

parència i del paper del Parlament, sempre omplint-se'n la boca; però la realitat és crua. L'any passat, amb aquesta Llei, ja es van carregar la fiscalització prèvia pels contractes menors, i enguany hi han dues mesures que no ens poden passar desapercebudes relacionades amb la gestió del patrimoni o liquidació d'empreses, que fins ara les havia d'aprovar el Parlament de Catalunya, i a partir d'aquesta Llei les aprovarà el Govern. Aquesta és la coherència.

Per tot això entendran que queda del tot justificada la nostra esmena a la totalitat. I si a més a més es confirma –que no ho sé, potser això ho diran vostès– que el conseller Milà ha estat i està arribant a un acord amb el sector de la pagesia de la Tordera, que no pensa aplicar el que consta en aquesta Llei sobre la conca de la Tordera que afecta els pagesos, vol dir que, a part de ser una llei mal feta, ja el mateix Govern anuncia que no la pensa aplicar en la seva totalitat. Per tant, escolti, un joc de disbarats.

I amb relació a tot això –i acabo– un apunt final. Molts de vostès, dels grups que donen suport al Govern, participen en manifestacions, en tractorades i en reunions amb els diferents sectors, i els diuen que en comparteixen l'enuig i que això de l'ACA és increïble i que cal un canvi en la seva orientació. Però, és clar, com diu la dita popular, no es pot repicar i anar a processó. És a dir, no s'aguanta per enlloc manifestar-se contra les mesures d'aquesta Llei, però llavors votar-les a favor. Vostès són partits que donen suport al Govern i, per tant, vostès són govern amb totes les conseqüències, i el Govern és un. No s'hi val allò de dir «No, això són aquests, ja se sap», etcètera.

Per tant, jo els demano que deixen d'enganyar i de crear conscientment falses expectatives a la gent. No deixa de ser increïble –i deixin-me fer aquest comentari– que siguin capaços de posar-se d'acord per desautoritzar el president de la Generalitat impedit-li exercir les seves funcions i, en canvi, siguin incapaços de plantar-s'hi i deixar que aquestes propostes, tan perjudicials per als ciutadans de Catalunya i, en major mesura, per a la gent de la Tordera, per a la gent de Tarragona i per a la gent de les Terres de l'Ebre, tirin endavant.

Ara, avui i aquí, tenen l'oportunitat d'esmenar-ho, tenen avui i aquí l'oportunitat de corregir aquesta situació. Nosaltres, amb la nostra esmena, els brindem aquesta oportunitat. Pensin en la gent del país, pensin en les seves problemàtiques, pensin en els seus reptes, en comptes de mirar-se tant al mirall, de mirar tant el retrovisor i de pensar sempre tant en els equilibris de poder i de partit. Per això els demano el seu vot.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Per fer un torn en contra, té la paraula l'illustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors consellers, benivolguts col·legues, farem un torn

en contra de les esmenes a la totalitat presentades i, si em permeten, també un torn a favor, per dir-ho d'alguna manera, de l'actual Dictamen, perquè, com saben vostès, doncs, ja ha tingut algunes modificacions, altament positives, a criteri d'aquest Grup, que convindria ressaltar en aquest mateix tràmit, no?

El Projecte de Llei de mesures –cal dir-ho, i cal dir-ho d'una manera rotunda– no suposa cap increment de la pressió fiscal als ciutadans de Catalunya, i la regulació, les regulacions diverses que s'han fet amb aquesta Llei s'han fet amb total respecte a la normativa vigent, pel que fa referència a l'àmbit d'actuació de la Llei, que dimana del criteri emprat a partir de la Llei 7/2004, del 16 de juliol, de mesures fiscals i administratives en aquell moment, d'incorporar-hi només aspectes que estiguin directament relacionats amb l'ingrés i la despesa o amb l'administració del patrimoni de la Generalitat i que tinguin vocació de permanència, o sigui, surtin de l'àmbit temporal de la Llei de pressupostos i tinguin aquesta vocació de permanència.

Es limita aquesta Llei a efectuar les modificacions –només les estrictament necessàries– que requereix una norma atemporal i no una anual, com la Llei de pressupostos, sense modificar, en cap cas, elements essencials de les diverses figures tributàries que tracta.

La regulació de les taxes es fa a la Llei de mesures d'acompanyament, ja que fer-ho a la Llei de pressupostos aniria en contra de la normativa actual, com vostès saben.

En qualsevol cas, no regula aspectes de caire administratiu, que s'han de reservar a la modificació de la normativa específica de l'àmbit de què sigui objecte i que s'ha de realitzar amb els procediments legislatius de caràcter rutinari. En qualsevol cas, no regula aspectes administratius, que quedi clar.

Tampoc aprofita la Llei per modificar aspectes destacables de les normatives en cap cas relacionades amb aspectes financers. Caldria, potser, fer memòria i analitzar les últimes lleis d'acompanyament que han fet altres governs, com per exemple, senyora Pajares, la darrera Llei d'acompanyament feta pel Govern del PP, que vostè, evidentment, coneix molt bé, en la qual es modificaven prop de vuitanta lleis, en àmbits tan diversos com el Pla hidrològic nacional, la Seguretat Social, el medi ambient, l'energia, les subvencions i un llarg etcètera. Per tant, aquesta acusació que no s'adequa a l'àmbit de què expressament ens hem dotat, d'afectació de la Llei, és inacceptable per part de vostès.

Afirmo, i ho afirmo contundentment, que no augmenta la pressió fiscal ni es crea cap taxa nova. Vostès ja ho saben. Aquest Projecte de Llei no preveu la creació de cap taxa nova. Les taxes, com vostès saben perfectament, a diferència dels impostos, responen sempre a la prestació, al cost de la prestació d'un servei. La confusió de l'actualització d'aquests preus amb l'augment dels impostos respon, simplement, a una interpretació equivocada i esbiaixada de la realitat, la que vostès argumenten.

Cal esmentar que se suprimeixen tres de les actuals taxes; per tant, no és que s'incrementin, sinó que se suprimeixen. Vostès les coneixen, no cal ara esmentar-les.

Afecta també fets imposables, el fet impossible, per exemple, que grava la inscripció en les proves de caràcter específic per a l'accés a diversos ensenyaments.

L'augment de les taxes s'indexa a un 3 per cent de mitjana. Està per sota, doncs, de l'objectiu d'inflació, que afecta la prestació de serveis públics també i que és del 3,7 per cent, segons –si en volen vostès la referència– el que consta al Projecte de pressupostos generals de l'Estat per al 2006, sempre tenint en compte el diferencial d'inflació que tenim a casa nostra.

A tall de comparació també –adreçada a vostè, aquesta informació–, per a l'exercici 2002 el nombre de taxes noves fou, el 2002, pel que fa referència a la normativa catalana, de disset, inclosos els nous fets imposables afegits a taxes ja existents. Per a l'exercici 2003 –suposo que els sonarà–, el nombre de taxes que s'incrementava fou de quinze. Per tant, admet qualsevol comparació, el contingut d'aquesta norma.

Un capítol especial és el que fa referència a la reforma de la Llei d'aigües per raons estrictes de sostenibilitat. Jo reclamaria l'atenció de tots vostès perquè també es fixessin en el Dictamen i veiessin les diverses modificacions que els grups que donen suport al Govern ja han produït en el Projecte de llei i, per tant, que consten al Dictamen, totes elles, jo crec, de caràcter positiu de cara als sectors que afecten més directament.

Es revisa en aquest bloc el tipus impositiu de l'últim tram del cànon de l'aigua, per gravar-ne només l'ús sumptuari, estrictament, i fomentar l'estalvi d'aquest bé en el marc de les polítiques comunes de la Unió Europea, per racionalitzar i preservar els recursos naturals. Aquest últim tram grava el consum superior als divuit metres cúbics per habitatge.

Cal dir que amb les modificacions que s'han produït s'incorporen dintre de les bonificacions o les exempcions d'aquest tercer tram els serveis públics essencials desenvolupats per les administracions públiques, que és una modificació, crec, prou interessant per a tots aquells que tenim la responsabilitat de gestionar aquests serveis públics essencials.

També hi han modificacions que afecten d'una manera clara les famílies que tenen persones amb un grau de disminució superior al 75 per cent, reconegut per resolució de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Jo crec que aquesta també és una sensibilitat, d'una ampliació de tres metres cúbics més del tram del volum del consum d'aigua aplicable al tercer tram.

Hi han diverses modificacions en les quotes i fets imposables de les taxes de l'Agència Catalana de l'Aigua. El més important d'aquests canvis que preveu aquesta Llei és la rebaixa en les taxes aplicades en l'aigua de la dessaladora de la Tordera. Cal recordar, però, que s'han incorporat al text esmenes dels grups de la majoria que redueixen l'impacte econòmic d'aquesta mesura respecte als usos dels agricultors. És a dir, l'impacte en els usos dels agricultors, es pot afirmar d'una manera categòrica, amb la incorporació de les esmenes que abans els esmentava, que per a l'exercici 2006 serà zero.

Cal dir, però, en honor a la veritat, que el conjunt de modificacions en aquest àmbit no comporta cap tipus

d'increment per al conjunt. El que sí que es fa és que es reequilibren els costos de totes aquestes infraestructures i que ara només pagaven uns quants incorporant-hi, als costos d'aquestes infraestructures, tot el conjunt de beneficiaris. Jo crec que és de justícia, eh?, i és de justícia, doncs, reconèixer-ho.

S'ha parlat també de la valoració que fa el Consell de Treball Econòmic i Social. Tal com demanava aquest Consell, en el seu Dictamen la Llei fa esment del mateix dictamen del Consell, en el preàmbul, tot recollint algunes de les aportacions que sollicita; un dictamen que cal recordar que té caràcter preceptiu i no pas vinculant. A la vista d'aquest dictamen, s'han introduït en el text d'aquesta Llei algunes modificacions relatives a l'àmbit de tributació de l'aigua, així com l'esment en el preàmbul, com he dit abans, de la creació de nous fets imposables o les apreciacions relatives a la refosa de la Llei de taxes i preus públics. Pel que fa referència a aquesta refosa, vostès saben que el Govern estan treballant en un avantprojecte, que està ara pendent del dictamen preceptiu de la Comissió Jurídica Assessora, a fi i efecte de poder fer aquesta refosa.

S'ha fet especial èmfasi en els aspectes, diguem-ne, pretesament negatius del dictamen del Consell, però jo crec que també, per fer justícia, s'ha de fer èmfasi en els aspectes que ressalta com a positius. Considera positives, el Consell, les mesures sobre el cànon de l'aigua que puguin contribuir a l'estalvi del consum. Considera positiu, aquest dictamen, que són positives les consideracions socioeconòmiques tingudes en compte en establir el preu de l'aigua i, com he dit abans, en concret, les relatives a les persones amb discapacitat manifesta. Valora també molt positivament la tramesa de les memòries justificativa i econòmica del Projecte de llei, que sembla que abans no es feia. Valora també molt positivament que en el preàmbul del Projecte s'esmenti l'existència del dictamen del Consell. I valora positivament que l'import de les sancions per incompliment de la normativa de la prevenció de riscos laborals es destini a la realització d'actuacions preventives en aquest àmbit.

Com a conclusió, hi ha un vot particular de membres d'aquest Consell, que creu que diverses manifestacions que s'han fet sobre la política de l'aigua, negatives, realitzada pel Govern en el dictamen són genèriques i sobrepassen les atribucions del Consell, en passar d'una valoració a una simple desqualificació, que, a més, no comparteix el vot particular. Amb aquesta rotunditat, jo crec que es té una visió del judici d'aquest Consell prou àmplia per fer-nos una idea de quin és el seu posicionament.

El senyor Turull ha fet un desglossament en cinc aspectes de la seva crítica i, per tant, la seva fonamentació del que és l'esmena a la totalitat.

«Mal feta tènicament.» Bé, aquest és un recurs sobre el qual, doncs, podríem debatre hores i hores, sobre la perfecció, diguem-ne, de la metodologia legislativa.

Diu que hi ha un afany per l'increment de la recaptació, de la pressió fiscal. Abans ja he dit clarament, i em sembla que queda prou fonamentat, que no hi ha pressió fiscal, no hi ha cap tipus de pressió fiscal, d'increment

de la pressió fiscal, i que, a diferència de les actuacions dels dos últims exercicis, de les mesures que vostès presentaven, amb un gran increment de figures tributàries, realment ara el que es fa es rebaixar-ne.

S'ha fet també un èmfasi que em dol particularment, que és la discriminació territorial en matèria de tributació d'aigües. Bé, per dir-ho clarament, en l'àmbit d'actuació del Consorci d'Aigües de Tarragona, sistemàticament hi ha hagut una sensibilitat pel que fa a la doble imposició; això és així. També sabem tots que aquesta és una situació que no pot perdurar en el temps; s'han de trobar altres àmbits que puguin, d'alguna manera, subsumir i homologar la pressió fiscal. El Govern hi està treballant. Jo estic en disposició de comunicar a tots vostès que hi haurà properament un acord de govern que mirarà que en el marc, diguem-ne, de l'aplicació dels costos de tot el sistema es pugui homologar aquesta situació de doble imposició, a fi i efecte, doncs, de poder resoldre aquesta discriminació, que és veritable i que vostè denunciava; per tant, d'una manera definitiva, no d'una manera puntual cada any, fruit d'una decisió que va prendre el Govern, en aquell moment, de Convergència i Unió, d'aplicar unes decisions que s'han girat en contra dels interessos dels usuaris de l'aigua del Camp de Tarragona, beneficiaris del subministrament del Consorci d'Aigües de Tarragona.

Amb la Tordera, tampoc no hi ha discriminació; no hi ha increment. Ara, això sí, ha de pagar tothom. N'hi ha uns que paguen més, altres que paguen menys, altres que no paguen, i, per tant, s'ha de fer justícia també en l'àmbit d'aplicació, diguem-ne, de les mesures de la conca de la Tordera.

«Fer pagar serveis bàsics.» Darrere d'aquesta, diguem-ne, apreciació que ha fet vostè, n'hi ha una altra que es podria, demagògicament, posar damunt de la taula: vostè simplement el que fa és un exercici d'increment de la pressió fiscal, perquè el que vol és que tots aquells efectes de la imprudència dels particulars els acabi pagant el conjunt de la ciutadania, i això no pot ser –no pot ser–, cadascú ha de ser responsable dels seus actes. Aquest és un discurs que vostès, a més, estan propiciant aquestes darreres setmanes, i escolti'm, en última instància per això hi han les companyies d'assegurances.

Molt bé. Sàpiguen també que en l'itinerari de tramitació d'aquesta Llei, en el seu tràmit de comissió s'han incorporat algunes, entenc, millores substantives al redactat de l'avantprojecte, fruit, diguem-ne, del diàleg, fruit de la negociació en sectors diversos, que s'han anat fent en aquestes darreres setmanes. Una de molt principal, una incorporació molt principal és la que ja els he dit, i això afecta d'una manera molt important els ajuntaments, i la prestació dels serveis públics essencials que fan els ajuntaments, no només les fonts públiques monumentals, la neteja dels carrers, dels jardins, etcètera, no, sinó també tots aquells serveis públics essencials que reglamentàriament s'estableixin per part de l'Administració.

Sàpiguen també que, com he dit i torno a recalcar, el cost fiscal, en definitiva l'impacte de les decisions en matèria de fiscalitat de l'aigua a la conca de la Tordera, pel que fa referència a l'ús agrícola –ahir mateix ho

estàvem comentant amb els representants de la Unió de Pagesos, encapçalat pel seu coordinador general– és zero per a l'exercici 2006.

També cal dir –i no m'estendré en el tema del cos de bombers, que ja n'hem parlat abans– que hi ha una rebaixa concreta, en l'expedició d'autorització per a entitats avaluadores, de la certificació per homologació dels centres sanitaris a casa nostra. Una rebaixa efectiva, important, que s'adequa al cost.

Cal dir també una millora per a un sector important –que cada vegada volem potenciar més i que sens dubte serà objecte d'una transacció que afavorirà el criteri que sobre aquesta matèria té el Grup de Convergència, que espero que sigui així–, per tant, de simplificar els tràmits, en l'Administració, de les fundacions, els que tenen efectes sobre la recerca, etcètera.

Una qüestió de gran sensibilitat també: allargar, sense termini ja, els terminis per a adequar-se a la legislació en els casos d'indemnització de les persones que estiguin compreses a les lleis corresponents a la Llei d'amnistia de l'any 77.

I dir també que hi ha una reducció del cent per cent en tots aquests casos de transmissions, de donacions que afecten les explotacions agrícoles, que també, sens dubte, ha estat molt ben rebuda pels afectats.

Per últim el que fa referència a l'empresa Administració, Informació i Gestió, Adigsa, que vostès coneixen molt bé les darreres notícies publicades, que tindrà la tipificació executora de totes aquelles gestions i programes que li siguin encomanades per part de la conselleria de Medi Ambient i Habitatge a fi i efecte de guanyar agilitat, en benefici de totes aquelles persones que puguin tindre la sort de poder accedir a un habitatge amb aquest règim de protecció.

Per tant, senyor president, ens posicionem en contra de les esmenes a la totalitat presentades pels grups de Convergència i Unió i el Partit Popular de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per fixar posició sobre aquestes esmenes a la totalitat, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem novament davant d'una llei de mesures financeres que manté el criteri fixat per l'actual Govern de Catalunya, és a dir, incorporar preceptes directament relacionats amb l'ingrés i la despesa, per una banda, i incorporar aquells que fan referència a l'administració del patrimoni de la Generalitat. Per tant, el perímetre d'aquesta Llei de mesures, allà on arriba aquesta llei de mesures està clarament definit.

Això vol dir que per tercera vegada, com ha dit el conseller d'Economia i Finances, la llei és el que ha de ser, arriba allà on ha d'arribar i, per tant, sortim d'aquells abusos que havien caracteritzat lleis de mesures o lleis

d'acompanyament, també dites «lleï d'acompanyament», que s'havien produït en altres legislatures. Unes lleï d'acompanyament que, com dic, eren un veritable abús, un abús que bàsicament estava encaminat a ser un calaix de sastre, però alhora amb dubtós compliment del principi de seguretat jurídica, quan ens trobàvem amb lleï d'acompanyament que integraven conceptes, lleï senceres en tot el seu articulat, a l'interior d'aquesta lleï d'acompanyament.

De fet, aquestes mesures administratives, per entendre'ns, enguany s'han separat, i de fet, avui fa exactament una setmana en aquest mateix hemicicle es va debatre i es va votar la Llei de reforma parcial de diversos preceptes legals en matèria d'agricultura, pesca, comerç, salut i treball. Per tant, tot el que són, tot el paquet que representaven aquestes mesures administratives ha estat tractat com una lleï a banda amb tota una tramitació a banda, amb la seva ponència, etcètera. Per tant, estem parlant que aquelles mesures administratives ara tenen seguretat jurídica perquè s'han tramitat amb lleï a banda, contràriament al que succeïa en altres legislatures.

Quant a l'estructura d'aquesta lleï de mesures, parlem de dos capítols bàsicament: de mesures fiscals, per una banda, i les relatives al règim jurídic. I quant a mesures fiscals, novament ahir ja feia esment en aquesta tribuna de la visió de l'oposició catastrofista, una obsessió continuada. Doncs bé, continua avui aquesta obsessió catastrofista sobre..., en aquest cas parlem de mesures fiscals i amb la seva obsessió de continuar argumentant que aquests pressupostos, i, en concret, aquesta lleï de mesures financeres, continuen incrementant la famosa pressió fiscal.

Doncs bé, avui ja s'han donat molts arguments, es van donar molts arguments durant el debat a la totalitat del pressupost ara farà un mes, però els repetirem –els repetirem. Conseller, ho ha deixat molt clar, els ha dit: «Pressió fiscal, què és? És el percentatge d'ingressos tributaris respecte al PIB.» I aquest percentatge s'ha mantingut completament constant, fins i tot en alguns aspectes s'ha rebaixat. Aquesta és la fórmula de la pressió fiscal. Vostès, també, actuen amb una confusió que també va ser element de debat en l'esmena a la totalitat entre recaptació i pressió fiscal. Ha augmentat la recaptació, sí, bàsicament per l'IRPF i per l'impost de transmissions patrimonials; l'impost de transmissions patrimonials perquè hi han més transmissions patrimonials, i l'IRPF perquè incorpora una part de les bestretes de l'acord de finançament de la sanitat.

Més recaptació no vol dir més pressió fiscal, això queda clar. Però centrem-nos en aquesta argumentació que fèiem sobre la pressió fiscal. No es preveu la creació de cap nova taxa, ja s'ha repetit, ho repetim i segurament ho sentiran en la propera intervenció: no es preveu la creació de cap nova taxa. Les taxes, a diferència dels impostos, responen sempre la prestació d'un servei. Per tant, l'actualització d'aquests preus i l'augment d'impostos és una confusió que no es pot permetre, i, per tant, és una visió equivocada i esbiaixada del que és la realitat. No es pot permetre, no és seriós confondre tots dos termes.

Se suprimeixen tres de les actuals taxes: la taxa de selecció de sol·licituds d'habitatge de protecció oficial, la

taxa de tramitació d'expedients d'abandonament de vehicles i d'embarcacions a instal·lacions portuàries. Per una altra banda, aquesta actualització de preus amb l'augment de taxes es xifra en un 3 per cent de mitjana, per tant, per sota del que són els objectius d'inflació. Més arguments, però encara n'hi han molts més.

Es revisa el tipus impositiu de l'últim tram del cànon de l'aigua per gravar només l'ús sumptuari i fomentar l'estalvi. Aquest també s'ha comentat. Per tant, quan parlem d'actualització de preus, i que aquests estan a la mitjana del 3 per cent i, per tant, no superen els objectius d'inflació, no podem parlar d'un increment de pressió fiscal; en aquest cas, si fos..., seria des de la banda impositiva.

Deixi'm fer una sèrie de comentaris quant a les defenses que han fet de les seves esmenes a la totalitat, que ja els anunciem que les votarem contràriament. En primer lloc, han criticat aquestes esmenes: en deien: «autoesmenes». No ho sé, jo no coneixia la paraula «autoesmena». En tot cas, el Govern presenta un projecte i els grups parlamentaris podem presentar-hi esmenes. O no podem presentar esmenes, per molt que donem suport al Govern? Vostès quan han tingut un govern del PP també han presentat esmenes. Convergència i Unió també ha presentat esmenes a projectes de lleï que han presentat governs del mateix color polític; no ha passat absolutament res. De fet, avui debatem un dictamen –avui debatem un dictamen– i moltes d'aquestes anomenades «autoesmenes» que vostès deien ja estan incorporades en aquest dictamen, per tant, no entenc exactament on ve la crítica.

En el cas concret de la Tordera, es rebaixen les taxes aplicades a l'aigua de la dessaladora de Tordera, però al mateix temps es graven aquells col·lectius que captin aigua dels aqüífers d'aquest riu. En aquest cas, el dictamen –no el Projecte de lleï que va entrar al Parlament, sinó el dictamen– ja preveu –i aquí sí que va ser una esmena dels tres grups que donem suport al Govern– que per a usos de reg agrícola durant el 2006 no es gravi. I això què vol dir? Doncs sensibilitat, sensibilitat al territori. Hi ha hagut aquí un projecte, hi han hagut unes converses, hi ha sensibilitat, es presenten unes esmenes i es resol. I això és el que s'ha fet, en aquest cas en concret.

Vaig acabant. El senyor Jordi Turull realment m'ha desorientat. Hi ha hagut un punt que m'ha creat un cert dubte quan ha equiparat la defensa de l'estat del benestar amb propostes neoliberals, realment m'ha desorientat totalment. Jo creia que després de dos anys de la desubicació de Convergència i Unió ja havien trobat el camí amb aquesta aposta per l'economia neoliberal i una societat conservadora. Jo creia que ja l'havien trobat, que després de dos anys de desorientació i desubicació ja s'havien situat en l'espai de la dreta conservadora catalana, i de cop i volta veig que defensen l'estat del benestar amb propostes neoliberals. No ho entenc, senzillament no ho entenc, no s'entén absolutament res. Defensen l'estat del benestar amb propostes econòmiques neoliberals.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per tant, votarem en contra, ja com hem anunciat, les dues esmenes a la totalitat presentades per Convergència i Unió i el Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com podran comprovar, nosaltres donarem suport a aquesta Llei de mesures fiscals, més que res perquè està redactada amb un rigor irreprotxable, un nivell d'exigència importantíssim i sobretot amb transparència, cosa que no havíem vist des de feia molt de temps, cosa que es congratula, que el Govern sigui capaç, doncs, de fer les coses ben fetes, perquè fins aquest moment, o almenys en molt de temps, enrere, no sabíem si seria capaç, un govern, de fer bé les coses amb relació a la llei anomenada d'acompanyament.

Veig que sí, veiem que sí, que allò que exigíem nosaltres des de l'oposició, ara des del Govern ho fem amb tot el rigor i l'exigència i la transparència necessàries, com s'ha de fer una llei de mesures fiscals, i no que fos un calaix de sastre on hi cabessin tots els errors que s'havien fet durant l'any per part del Govern.

I a més a més aquesta Llei jo crec que s'emmarca –ho ha dit el conseller– en aquesta reforma del sector públic i també en la política pressupostària que està fent el Govern de la Generalitat, i sobretot també a través del seu director general de pressupostos, que està treballant..., cosa que ja sé que a vegades els dificulta una mica trobar les partides i aquestes qüestions, perquè estem treballant per objectius, per programes i sobretot per resultats, i un element més important: l'avaluació d'aquells indicadors que treballem, doncs, d'objectius i programes amb els resultats corresponents, no?

Això és un element important que ens permetrà molta més transparència i molta més capacitat per part de tots de controlar els comptes del sector públic, cosa que és una de les qüestions més importants que pertoca fer a aquesta cambra, no? Però no només es queda així, sinó amb tota una nova legislació, que ja ha explicat el conseller, que jo no repetiré, i que em sembla que ha quedat molt clar, no? Aquest és un element, per nosaltres, també importantíssim que segur que culminarà aquest proper any i, si no, el següent, si més no en tot el procés legislatiu.

És veritat que l'altra pota important és la reforma del sistema de finançament, que té una discussió en altres àmbits, i que en aquests moments estem discutint quin ha de ser aquest nou sistema de finançament que ha de sortir en l'Estatut i que ha de ser l'element clau de desenvolupament del país. Ja hem dit moltes vegades que el planteig que hi ha en aquests moments és un planteig insuficient, és un planteig molt allunyat, el que s'ha fet des del Govern central amb la proposta que sortia del Parlament i que nosaltres continuarem defensant, però, en tot cas, la negociació està oberta i, evidentment, ha de culminar amb un acord, doncs, que faci possible que el sistema de finançament esdevingui una eina clau per desenvolupar totes aquestes polítiques i moltes més que en aquests pressupost es plantegen.

No insistirem en el tema del finançament, perquè es un tema, doncs, que ja en parlem cada dia i que té una discussió en aquests moments en un àmbit diferent, però que, en tot cas, queda molt clar què és el que va sortir d'aquest Parlament i què és el que defensarem totes les forces polítiques. Sobretot, hi insisteixo –ho hem dit moltes vegades des d'aquesta tribuna–, la clau per a l'èxit és la unitat d'acció, i no els canvis o els moviments partidistes que alguns puguin fer, per més legítims que siguin, però, evidentment, l'únic que faran serà no tenir la força suficient per plantejar, doncs, aquesta discussió amb el Govern central.

Bé, ja sé que la discussió s'ha centrat molt en el tema del cicle de l'aigua. És un tema que a l'oposició li preocupa, però més que res li preocupa també per aquella qüestió de què jo parlava ja ahir... –sí, em sembla que era ahir..., ahir o abans d'ahir; bé, no me'n recordo–, de què parlava aquesta setmana, sobre el model, sobre els tipus de model, sobre els models de governar que hi ha entre els uns i els altres, entre l'oposició conservadora i de dretes, i un govern d'esquerres que entén que el cicle de l'aigua és un element clau per al progrés del país, les polítiques deficiència i estalvi són un element clau, en contraposició amb aquells que creien que l'element clau era els transvasament del riu Ebre, que era «vinga la gestió de l'oferta», com si fos un element clau. Bé, nosaltres creiem que no, i llavors vol dir que hi ha dos models.

Llavors, no ens estranya en absolut que vostès facin el discurs que fan, facin les esmenes que fan amb relació al cicle de l'aigua, perquè vostès estan més en la línia del País Valencià... Per cert, senyora Pajares, segur que deu preferir molt més aquesta política de l'aigua que es fa al País Valencià, i sobretot aquesta política urbanística del País Valencià, que per això volien el transvasament, per tal de continuar construint, i construint, i construint, i fent camps de golf sense tenir ni una gota d'aigua o sense fer polítiques d'estalvi i eficiència, i per això vostès es pensen que aquí a Catalunya és el país de l'Estat espanyol, doncs, en què es paguen més impostos. És el lloc on es fa una política d'estalvi i eficiència més acurada, que a última hora és el futur del país; la resta és el futur d'uns quants que continuaran fent un negoci espectacular a costa, doncs, de la resta del territori i de la resta de ciutadans: el País Valencià, les Balears, amb el Govern del Partit Popular, doncs, han fet un salt qualitatiu important en el no-res amb la seva política urbanística i la seva política d'aigua.

Nosaltres no ho farem, nosaltres no ho compartim, la Unió Europea tampoc ho comparteix, i llavors no ens estranyi que vostès facin el planteig que fan en aquests moments i que nosaltres no el compartim. No el compartim, i punt, ja està. Vostès vagin dient, facin el que creguin convenient, però nosaltres no entrarem en aquesta política de l'aigua que no té res a veure amb l'estalvi, l'eficiència i amb el futur i la modernitat del país, no?

I per això, quan fem les propostes, en coneixem l'impacte i sabem, evidentment, doncs, què significa el cicle de l'aigua. I sabem que el cicle de l'aigua té un cost i aquest cost s'ha d'imputar en el preu final. I aquesta és la normativa que ens surt de la Unió Europea, i aquesta

és la normativa o la directiva de la Unió Europea que ens diu que ho han fer tots els països. El País Valencià no ho sap, no en fa cas, no ho vol fer, però nosaltres sí, i continuarem fent-ho perquè creiem que és un element clau, i de mica en mica, com totes les altres coses, de mica en mica, ja ho veuran... I fins i tot ens aplaudiran, perquè hem set tan atrevits i tan agosarats, tan valents de fer una política com aquesta, que a vegades no s'entén per segons quins sectors de la societat, bàsicament atats per vostès, que no entenen absolutament res del que signifiquen el cicle de l'aigua i la nova cultura de l'aigua. Però bé, de mica en mica estic segur que anirem arribant a aquest procés.

I per això, perquè fem unes polítiques d'estalvi..., i per això fem que al primer tram, doncs, hagi baixat el preu del cànon, i que el segon tram, evidentment, s'hagi mantingut, i el tercer tram, que és el de despeses sump-tuàries, evidentment, hagi augmentat, perquè aquesta és la millor manera de fer una política d'estalvi i eficiència. I així ho entenen els ciutadans, la majoria dels ciutadans, perquè vostès creien que totes les masses es mobilitzarien contra això, i els únics que s'han mobilitzat han estat vostès, i ni això, perquè tampoc ho han aconseguit, no?

Jo crec que aquest és un element importantíssim. I si concretéssim més en el tema de la baixa Tordera, que també, doncs, hi ha hagut un tema que seria bo que tots plegats expliquéssim... Perquè em sembla que algú de vostès hauria de saber què és el que ha passat a la baixa Tordera, i l'exconseller de Medi Ambient o tots els exconsellers de Medi Ambient que ha tingut el Govern anterior haurien de saber què és el que passava a la baixa Tordera, i haurien de saber, doncs, el perquè és tan interessant fer aquesta política que s'està fent en aquests moments, de recuperació d'un aquífer que estava quasi sentenciat.

Teníem una zona del país on faltava aigua, però també hauríem de saber per què li faltava aigua? Li faltava..., i la que hi havia contaminada, els aquífers contaminats. I hem de saber per què li faltava aigua. Haurem d'analitzar quina era la política urbanística i turística que hi havia en aquella zona, i haurem d'analitzar qui la potenciava, qui la afavoria, i haurem d'analitzar aquell desenvolupament depredador i insostenible que hi havia també en aquella zona, que es feia sense tenir en compte en cap moment ni els mitjans ni els recursos naturals, i sense tenir en compte que aquests era limitats. Vinga construir, vinga fer polítiques, doncs, que el que feien era anar fent que l'aquífer de mica en mica s'anés perdent i, a més a més, en contaminés, no?

La salinització era claríssima, la «cunya», la falca salinitzadora que hi havia, que entrava del mar, arribava més enllà de la ciutat de Tordera, més amunt, fins i tot a la mitjana Tordera ja arribava aquesta falca salinitzadora, que volia dir que ningú podia utilitzar aquella aigua. I quan dic «ningú» vull dir també els pagesos, tampoc els pagesos podien utilitzar aquella aigua.

D'aquí, doncs, és quan es planteja la dessaladora, i aquesta dessaladora beneficia no només els que consumeixen directament l'aigua de boca, sinó també la resta dels usuaris, sigui d'usos industrials, sigui d'usos agrícoles... O sigui, tots aquells que tenien o que utilitzaven

aigua del subsòl de l'aquífer que estava salinitzat..., es neteja aquest aquífer i, evidentment, ara ja es pot utilitzar aquesta aigua, per la qual cosa la despesa que hi ha hagut en tot aquest procés, doncs, evidentment, ha d'estar computada en el preu final de l'aigua, i això em sembla que és un element a tenir en compte.

I això és el que nosaltres hem fet, i deixem clar que, com que, evidentment, també la nostra tasca –i em sembla que és important– és de dialogar amb el territori, el que surt en aquesta Llei de mesures fiscals, a través d'una esmena de les tres forces que donen suport al Govern, és que el 2006 serà aquest any de negociació, taxa zero, repeteixin-ho a la gent: «taxa zero el 2006», per tal de poder fer els estudis necessaris que signifiquin la participació dels pagesos i dels altres sectors en tota la planificació de la conca. Aquest és un element important, i ells mateixos ho entenen, i per això, com que ho entenen, nosaltres creiem, doncs, que aquest 2006 ha de ser clarament de negociació per tal de... I, a més a més, els convidem que vostès, des de l'oposició, també participin en aquesta negociació o en aquest diàleg, hi puguin dir la seva, sense cap tipus de problema.

Acabo només amb una qüestió. El senyor Turull deia «de deriva neoliberal». Senyor Turull, amb els últims esdeveniments i amb les últimes notícies que hem llegit als mitjans de comunicació, compte amb qui està a la deriva i qui ens portava a la deriva amb les seves actuacions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat. Les podem fer de manera conjunta? (Pausa.) Les podem fer de manera conjunta, ajuntem la votació.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 59 vots a favor i 71 vots en contra.

Seguim el debat amb les esmenes a l'articulat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. (Remor de veus.) Honorables consellers, senyors i senyors diputats, iniciem la...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Pajares i Ribas

...iniciem la segona part del debat amb la defensa de les esmenes parcials al Projecte de Llei de mesures financeres, esmenes que es presenten per tal de corregir el text articulat, amb l'objectiu que esdevingui un text favorable per als interessos dels ciutadans. Amb aquest pro-

pòsit, el nostre Grup Parlamentari ha presentat un total de trenta-una esmenes al Projecte de llei de mesures financeres.

D'acord amb el sentit de l'esmena a la totalitat i en coherència amb l'exposició de la primera part del debat, les esmenes que fan referència al títol primer, als tributs propis, ho són de supressió. Vostès destaquen que no es crea cap taxa nova, i en algun cas se n'estableix la supressió d'alguna d'aquestes, però l'increment dels ingressos per taxes està previst per a l'any 2006 en un 6,6 per cent. La creació de nous fets imposables comença amb escriure la supressió d'algunes taxes, a banda de l'increment de les taxes de quantia fixa en un 3 per cent.

M'agradaria comentar, amb referència a l'ampliació de l'exempció de la taxa per a la inscripció en les convocatòries del personal que ha d'accedir a la Generalitat, relatives a les persones jubilades, a les persones que estan en situació d'atur i a les que acreditin una discapacitat igual o superior al 33 per cent, que des del nostre Grup Parlamentari aplaudim qualsevol iniciativa de caire social, però sàpiguen que es tracta d'una iniciativa registrada durant el mes d'octubre pel Partit Popular de Catalunya, mitjançant una proposició de llei, la número 66/07, per si a algú li interessa apuntar-ho, que en el seu únic punt diu exactament el mateix que vostès, casualment, ara presenten. Crec que és important dir-ho i que se sàpiga.

També demanem la supressió de les taxes per prestació de serveis de caràcter administratiu del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, ja que en el cas que ens ocupa el cost de la taxa supera el cost efectiu de la prestació del servei; en aquest cas, fotocòpies. Situació que es comenta en la memòria que s'adjunta al Projecte de llei –ho repeteixo: la memòria, no el dictamen del Consell de Treball Econòmic i Social–, ja que, en tot cas, la taxa hauria de fixar el cost d'un servei que dona l'Administració pública i no estar per damunt, ja que es tracta d'un servei bàsic que hauria de garantir l'Administració.

Tanmateix, en el sentit d'ampliar els supòsits d'exempcions de les taxes, es demana que en el cas de renovació de les targetes d'acreditació de la titulació per a l'exercici de l'activitat nauticoesportiva a les persones majors de setanta anys es consideri la gratuïtat. La motivació seria equiparar els costos de la targeta que acredita la titulació amb la situació de les renovacions dels carnets d'identitat, o del carnet de conduir, en què les persones de més de setanta anys resten exempts de pagament.

Pel que fa a les esmenes de supressió, presentades a diversos apartats de l'article 11, de la Llei de mesures financeres, que regula les taxes pròpies de prestacions de serveis de l'Agència Catalana de l'Aigua, la supressió demanada pel nostre Grup Parlamentari correspon a les actuacions administratives, les actuacions d'ofici que porta a terme l'ACA i que no generen cap disposició. Aquestes taxes no creen cap contraprestació o servei en el sentit estricte, el que determinen és el tribut que ha de pagar el contribuent, o sigui, les persones físiques o jurídiques a qui afecta l'obligació per part de l'Administració pública de l'actuació.

Dins de la secció segona d'aquest títol primer es troben els articles que fan referència al cànon de l'aigua. I com no podria ser d'una altra manera, s'han presentat un seguit d'esmenes de supressió per tal de corregir el text del Projecte de llei. Ja s'han comentat a bastament en la primera part del debat els motius de la presentació de les esmenes de supressió, però podríem resumir-ho en quatre punts. Primer, per l'increment del cànon de l'aigua, que de forma continuada en els últims quatre anys ha convertit el rebut d'aigua que paguem els catalans en un dels més cars de l'Estat espanyol. Segon, per la desvinculació de l'esperit amb què es va crear aquest tribut, que és la sensibilització envers l'ús responsable de l'aigua, que corregeix els comportaments medioambientals nocius. Tercer, pel problema d'endeutament de l'Agència Catalana de l'Aigua, que no es resol apujant els tributs que paguen els contribuents. I quart, i molt important, per la falta de consens per assolir aquestes modificacions.

L'aprovació d'aquest Projecte de llei suposaria l'increment del coeficient d'abocament al sistema de sanejament públic dels usuaris industrials. Aquest coeficient s'ha vist augmentat en els darrers pressupostos, des del coeficient 1 fins a l'1,4, a partir del 2006. La destinació és cobrir els costos d'explotació i la gestió del sistema de sanejament. Per altra banda, les empreses ja inverteixen en aquests costos. S'ha de tenir en compte que l'equiparació entre els dos trams que volen assolir no diferenciarà les empreses més contaminants de les que són menys contaminants, s'entén que els abocaments contaminants són els autoritzats per l'Administració.

També es proposen esmenes de supressió pel que fa al cànon de regulació i la tarifa d'utilització, que correspondrien als articles 26 i 29 de la Llei, que es refereixen al concepte de subjecte passiu, que s'amplia. Passen a ser usuaris els beneficiaris directes i els indirectes, que es considera que també són els beneficiaris. Aquestes figures impositives tenen el seu origen en la Llei bàsica d'aigües, i aquesta ampliació dels usuaris requereix un consens que no ha tingut. Fins i tot el dictamen del Consell de Treball Econòmic i Social anticipa una desigual aportació al finançament del cicle hidràulic dins del territori, però, amb tota seguretat, s'aprofitarà per aplicar-ho a qualsevol demarcació. Aquest punt ja s'ha comentat en el debat de l'esmena a la totalitat, però de la memòria que acompanya la Llei es desprèn, i cito textualment: «Queda clara la necessitat de proposar una mesura encaminada a la repercussió dels costos d'aquesta obra hidràulica específica entre un ventall d'usuaris més ampli.» Bé, d'aquesta manera, més repartit, es nota menys la intenció, que és la de recaptar.

Tanmateix apliquen coeficients d'implantació a la quota d'utilització segons usos industrials i usos de reg agrícola, que en aquest darrer cas els agricultors, i com a exemple, fan servir pous per extreure l'aigua que tenen un cost que assumeix l'agricultor, que, al contrari, no és un usuari directe d'aquestes obres. El senyor Pérez ens ha avançat que s'ha arribat a un acord en el Dictamen de la Llei per tal que l'any 2006 no es cobri aquest ús, però, és clar, què passarà amb els següents? Farem seguiment del tema.

Una altra qüestió seria comentar la problemàtica que es deriva d'aquells casos en què les conques hidrogràfiques afecten més d'una comunitat autònoma, com és el tipus que s'aplicarà a les conques dels rius Ebre, Sénia i Garona. Per tant, es pot arribar a produir una doble imposició de l'aigua.

Però passem al títol segon, corresponent a les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques. La primera modificació que ens trobem és la relativa a la Llei que regula l'Estatut de l'empresa pública catalana. Mitjançant l'esmentada Llei s'autoritza la Generalitat de Catalunya que constitueixi empreses públiques que siguin el mitjà d'execució de les funcions de la seva competència, però quan aquestes empreses es liquiden o la Generalitat perd la posició majoritària per la venda de títols de les societats, o sense la pèrdua..., correspon, primer, al Govern autoritzar la nova situació i, segon, l'aprovació, per llei, del Parlament de Catalunya.

La modificació introduïda a la Llei d'acompanyament converteix el Parlament en un simple receptor de la notícia, sense possibilitat d'actuar respecte a aquesta decisió, ja que només li donen compte de la seva actuació. Per aquest motiu, el nostre Grup Parlamentari, a través d'una esmena de modificació, sollicita que, en el cas que l'alienació de títols comporti la pèrdua de posició majoritària, sigui el Parlament de Catalunya qui aprovi, a través de la Llei, el resultat definitiu d'aquesta nova situació. En la nostra opinió, es tracta d'un exercici de transparència en la gestió de l'Administració pública.

La següent esmena presentada modifica aquell article que recull que l'import de les sancions econòmiques per infraccions en matèria de prevenció de riscos laborals es destini a la realització d'actuacions preventives, tal com estableix l'acord estratègic. Cal dir que l'Administració i les empreses prenen cada vegada més consciència de la importància de la prevenció en l'àmbit laboral, i que els accidents laborals han disminuït a Catalunya un 7,3 per cent respecte a l'any 2003. Malgrat aquesta disminució, encara existeixen infraccions que motiven les sancions econòmiques, i el seu destí és el que ens ocupa.

El sentit de l'esmena és clarificar el text de l'article. Compartim amb vostès la necessitat del foment i l'impuls de les iniciatives adreçades a la prevenció de riscos laborals. Cal, per a dur a terme aquestes polítiques de prevenció, la creació del mitjà. En la nostra opinió, un pla anual recolliria les actuacions concretes destinades a la prevenció de riscos laborals. El pla anual seria aprovat per ordre del conseller o consellera competent.

També, per clarificar el text presentat pel Govern, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya presenta una esmena de modificació a la disposició addicional segona. Aquesta disposició tracta de les subvencions als serveis prestats per entitats d'economia social o de tercer sector. La nostra proposta s'adreça a la possibilitat que aquestes entitats puguin rebre subvencions d'altres administracions públiques per a la mateixa finalitat, sempre que les quantitats atorgades cobreixin el cost real de l'activitat i no la superin. Estem parlant d'entitats sense ànim de lucre que, per exemple, gestionen serveis socials d'atenció especialitzada, com són

atenció a la infància, gent gran, immigració o persones incapacitades, entitats que en nombroses ocasions es troben que per a dur a terme algun programa el seu cost supera la subvenció atorgada, si aquesta no cobreix en la seva totalitat la despesa, i que al contrari, altres administracions públiques també atendrien la seva petició. D'aquesta manera, amb el límit del cost de l'activitat a desenvolupar, impulsaríem aquestes entitats d'economia social en la seva tasca.

Les següents i últimes esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari són tres esmenes addicionals. La primera disposició addicional presentada pel nostre Grup Parlamentari és aquella en què instem el Consell Executiu que aprovi la refosa de la Llei de taxes de la Generalitat de Catalunya. Dins de les esmenes dels grups que conformen el Govern i que ja consten en el Dictamen, se'n va presentar una en el mateix sentit, però varia el termini d'aprovació: vostès demanen sis mesos, nosaltres només un. I per què? Amb data 9 de febrer del 2004, aquesta diputada, en nom del seu Grup Parlamentari, va registrar una proposició no de llei sobre la refosa de la Llei 15/1997, de taxes i preus públics, que va retirar de la Comissió corresponent el dia 22 d'octubre del 2004, perquè a la Llei de mesures fiscals i administratives, que presentà el Govern el mes de juliol, el dels pressupostos prorrogats del 2004, ja quedava reflectit com una disposició addicional. Aquesta disposició esmenava el termini d'un any, o sigui, agost del 2005. Fins al dia d'avui no existeix aquesta refosa de la Llei de taxes i han transcorregut quatre mesos de la data de termini, però quasi un any i mig des que es va aprovar, i entenem que no s'hauria d'allargar més el termini de presentació d'aquesta proposta. El propòsit d'aquella iniciativa era d'harmonitzar el règim de taxes vigent des de l'any 1997, a causa de l'elevada dispersió normativa que generava el fet que s'haguessin introduït en aquesta Llei moltes modificacions. D'aquesta manera es garanteix el respecte al principi de seguretat jurídica. Aquest propòsit segueix vigent i considerem necessari tornar sol·licitar, a través d'una esmena addicional, la seva presentació.

La segona disposició addicional presentada sollicita l'entrada, en un termini de tres mesos, d'un projecte de llei de l'habitatge, per tal d'ordenar i simplificar les polítiques d'habitatge, i aprovar una llei que reculli les autèntiques necessitats dels ciutadans respecte a la problemàtica de l'accés a un habitatge digne, l'impuls de polítiques fiscals favorables a l'adquisició d'habitatges o la promissió de mesures del foment del lloguer.

Per acabar, manifestar que demanarem votació separada de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i que s'han lliurat a la Mesa del Parlament les esmenes que aprovarem, les que no i les que hi donarem el sí.

Gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar les seves esmenes intervindran dos diputats i, en primer lloc, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Intervindré jo, en primer lloc, per defensar les esmenes que hem presentat al capítol que és una part substantiva d'aquesta Llei, de l'aigua, i després, doncs, el company Antoni Castellà farà tota la resta de la Llei.

Sense que serveixi gaire de precedent, estic bastant d'acord amb el que expressava, amb un matís que hi faré, el senyor Boada, en el sentit que el debat de l'aigua és un debat de models. I certament hi han dos models, i lamento que no hi sigui en aquests moments, el senyor Boada, no?, però és que el matís que faré és que els dos models estan a dintre del tripartit. Aquest és el problema que tenim. El problema és que els dos models, i a més a més bastant contradictoris, estan, particularment en política de l'aigua, a dins del mateix Govern de la Generalitat. I, si no, ja m'explicaran per què els grups que donen suport al Govern esmenen el Govern, és a dir, el model d'Iniciativa per Catalunya amb relació a la Tordera, i deixen coeficient zero en la Llei. I si no, ja m'explicaran per què l'any passat en aquest mateix tràmit van haver d'esmenar el conseller de Medi Ambient en el cànon que volia posar a la innivació. I si no, m'explicaran per què els grups que li donen suport van haver d'esmenar el conseller de Medi Ambient en l'intent de posar el cànon a les embotelladores o a l'aqüicultura. I si no, ja m'explicaran per què ha quedat congelat, i que per molts anys així sigui, l'intent del conseller Milà de fer, de crear un nou cànon, en aquest cas, de garantia de subministrament, precisament, paradoxalment, allò, l'única cosa que no pot garantir, perquè per altra banda no fa cap obra hidràulica que permeti, doncs, el subministrament d'aigua.

Sí que hi ha dos models, el problema que té aquest país és que els dos models en política de l'aigua estan exactament a dintre del tripartit. I aquests dos models ficats, que donen un resultat pèssim de no-inversió, de més puja d'impostos, que es veu de nou en aquesta Llei, que ho veiem una vegada més, tenen una alternativa clara, nítida i expressa en política de l'aigua i en general. I a mi em toca en aquest torn substanciar política de l'aigua d'una manera molt explícita.

Les esmenes que hem presentat des de Convergència i Unió van exactament en aquesta direcció: cànon de l'aigua, ús industrial. Hem fet dos camins possibles, no un, dos camins possibles perquè escullin quina és la millor alternativa.

Camí u: el retorn a la situació anterior a l'any passat. Vostès l'any passat van intentar parar els peus, i Déu ni do el que varen aconseguir, al mateix conseller, i quan dic «vostès», dic els grups que li donen suport, però varen distorsionar, varen violentar, i tots ho sabem, el cànon de l'aigua. El cànon ja no és un element de fer política ambiental, de racionalitzar el consum, sinó que és exclusivament una eina de recaptació. Per tant, primer camí: un conjunt d'esmenes de supressió de l'article 2, en la seva literalitat, per retornar a la situació anterior i tornem a començar en certa manera.

Perquè hi han sectors industrials en què el cànon ja s'ha convertit en un element de no-competitivitat d'una manera descarada: el sector paperer, el ram de l'aigua,

del tèxtil, i tants d'altres sectors. Per tant, diuen: «No volem escollir aquest model, perquè és una passa endarrere, és haver de corregir excessivament un dels consellers», d'altra banda, qüestionats pel mateix president. Escolti, els n'oferim una segona, d'alternativa: els oferim una esmena, en concret crec que porta el número..., ara no sé quina és la numeració, en qualsevol cas és prou extensa, no tinc la numeració aquí davant, però els oferim una segona alternativa que consisteix a fer possibles les dues coses.

Una, la que compartim amb vostès, la necessitat de fer un ús racional de l'aigua en l'àmbit industrial. Com? Doncs, al revés de com ho volen pretendre vostès: vostès, incrementant el cànon, per tant accentuant la no-competitivitat, per tant invitant a la deslocalització; nosaltres diem: fem-ho al revés, exactament al revés, fem-ho a través del camí de l'incentiu fiscal. Fem-ho al revés, primant, potenciant aquelles empreses que facin els deures. I potser assolim el mateix objectiu, probablement a ritmes diferents...

Però vostès aconseguiran, amb aquest pressupost, una cosa brillant; el conseller Nadal es podrà penjar una gran medalla: aconseguirà la reducció dràstica de l'aigua en el capítol industrial, perquè al final les empreses se n'aniran a l'Aragó, perquè al final les empreses se n'aniran a d'altres territoris del nostre país. Sí, sí, ja ho estan fent, és veritat. Hi ha un altre camí: és tenir en compte que les empreses han de competir en un mercat, en aquest cas estatal, en un mercat europeu, en un mercat, en definitiva, mundial i que, per tant, no es pot fer tot de cop. Estem d'acord que hem de reduir els consums excessius d'aigua, però per camins radicalment diferents.

I segona esmena, en aquest cas, que els la presentem, i els demanarem, en aquest cas sí –ho expressarà el meu company Antoni Castellà–, la votació separada: tema de la Tordera. Per favor, tornem a estar com estàvem l'any passat, i tornem a repetir per enèsima vegada la mateixa història, en aquest cas, del tripartit i les desavinences internes. Els brindarem una oportunitat única perquè allò que diuen al Maresme ho puguin votar en aquesta cambra, perquè allò que diu Esquerra Republicana i allò que diu el PSC al Maresme contra el conseller Milà ho puguin votar. Per tant, demanarem, perquè quedi molt clar, molt nítid, molt exprés, la votació separada d'aquestes esmenes.

I, compte, advertim d'una pràctica perillosa que està fent el conseller Milà amb l'assentiment dels grups que donen suport al Govern, i que ens preocupa, i molt. És la creació de nous tributs i la congelació en el primer any. Però recordem que en portem una col·lecció, a la motxilla. Portem el cànon d'innivació, espasa de Dàmocles a sobre del sector de les pistes d'esquí, que és prou complex i que té prou dificultats. Portem el cànon, l'espasa de Dàmocles sobre d'altres sectors: el de l'embassament d'aigües i el de l'aqüicultura. I aquest any n'hi afegim un de nou, aquest any hi afegim una nova espasa de Dàmocles, al sector agrari, en l'àmbit de la Tordera, a més a més amb altes possibilitats que sigui extrapolat al conjunt del territori català.

Hi ha una alternativa clara a tant desgavell, hi ha un model alternatiu clar, que pot assolir objectius impor-

tants mediambientals que fins i tot podem i volem compartir amb vostès, però que té present la competitivitat del nostre teixit industrial, que té present la necessitat de preservar les indústries, entre altres coses, i sobretot, per poder continuar fent polítiques socials, de les quals vostès tant parlen i tan poca cosa fan.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, per a la defensa de la resta d'esmenes... En l'anterior intervenció, l'il·lustre diputat Espadaler demostra en la seva intervenció que sí que hi ha increment de pressió fiscal –sí que hi ha increment de pressió fiscal. Però és que, en la resta del contingut de la Llei, en aquesta línia anem. Però és que a més no sé quin problema hi ha. Si estem parlant de diferències de model, doncs, no passa res; vostès ho reconeixen, i ja està. De què s'amaguen? Si no passa res! És el que hi ha en el text de la Llei.

Diuen, el senyor Sergi de los Ríos deia: «No, escoltin, és que no creem noves taxes. Ampliem fets imposables.» Però si ampliem els fets imposables (*veus de fons*), doncs, incrementem la pressió fiscal. Perquè, al final, ens podem perdre aquí amb tot el debat tècnic que vulguem, però si ens n'anem a les esmenes i resulta: rescat per part dels bombers..., si resulta que és fet impossible en genèric quan es té un accident i punt... A partir d'ara, si es té un accident, si hi ha rescat per part dels bombers, doncs, es paga. Expliqui a aquell ciutadà que no, que en realitat no hem apujat el tipus, perquè és que el que hem fet és ampliar el fet imposable... «Escolti, a mi no m'ho expliqui. Al final, jo resulta que pago. I vostè, Administració, no el jutge, decideix si jo he estat imprudent o no.» Per tant, es reconeix, i ja està. Si no passa res! I aquí sí que tenim discrepància de models.

O, per exemple, en els casos de rescat en zona perillosa. No pel fet que podria ser raonable per a algú que tingui una activitat en la qual no porti l'equip corresponent, ni tan sols imprudència, no: en zona perillosa. Doncs, llavors, es prohibeix. Facin un pas més endavant. Perquè, si no, arribarem al punt que en algun moment decidirem també que aquell que té l'accident perquè ha comès imprudència..., doncs, si hi ha d'haver una part de servei des del punt de vista sanitari, en algun punt també acabaran dient: «Doncs, que s'ho pagui, també». I això no és desballestar, o començar a desballestar l'estat del benestar? On posem el límit? On posem el límit per donar un servei per part de l'Administració? Doncs, d'això, se'n diu increment de la pressió fiscal.

O, per exemple, quan situem.... Nosaltres demanem situar el 2004 els tipus per la pesca esportiva i activitats subaquàtiques. I algú em pot dir: «Oh, quina gràcia!» Sí, però, escoltin, és que fer immersió, per exemple, a les Medes, amb botelles, doncs, comportava una taxa.

Però ara, tot aquell ciutadà que es posi unes ulleres i uns *patos* i es tiri a l'aigua..., també és fet imposable. No s'incrementa la pressió fiscal, no, «és que hem ampliat el fet imposable». Ah!, d'acord. Doncs miri, ja ho explicaran.

Respecte als tributs cedits, nosaltres fem propostes en la línia que no trobem sortida en aquesta Llei, propostes en la línia de l'impuls de les deduccions. Respecte a actes jurídics documentals, passar de l'1 per cent fins al mig punt en el cas d'adquisició de l'habitatge habitual per als menors de trenta anys, per a persones amb discapacitat, per a persones en situació d'atur, aquelles unitats familiars amb ingressos conjunts inferiors a sis vegades el salari mínim... Incentius. No trobem cap tipus d'ajuda o incentius en la Llei.

Per una altra banda, també proposem augmentar el mínim exempt de l'impost sobre el patrimoni fins als primers 300.000 euros, perquè entenem que es tracta de convertir de manera progressiva aquest tribut en un impost registral.

Respecte a l'IRPF, proposem deduccions o ampliar les deduccions per lloguer d'habitatge; política social. Joves: ampliar-ho fins als trenta-cinc anys. El problema de l'habitatge i el jove, no el podem circumscriure als trenta anys. Parli amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, parlin amb el món juvenil en general. Respecte a l'habitatge no podem considerar els trenta anys; per tant, trenta-cinc anys. O incrementar la base imposable als 40.000 euros.

Proposem també deduccions en la quota per donacions a universitats i centres de recerca implantats a Catalunya. Miri, aquí és la segona esmena en què arribem a un acord. Ho celebro –ho celebro–, farem una transacció. No amb el total del seu contingut: vostès creuen que no han de ser deduïbles les donacions que es facin a qualsevol àmbit de centre de recerca a Catalunya, només a aquells que estiguin adscrits a les universitats. D'acord –d'acord–, ja és un pas, ja és quelcom que va endavant. Serà la segona esmena que aprovem en tot el pressupost, de 1.400 i escaig.

Però també proposem, i creiem que ho haurien d'aprovar i hauria de ser raonable, introduir una deducció també per les despeses de les famílies que es destinen a pòlisses d'assegurança de malaltia. Hi ha una gran part de famílies en aquest país que tenen subscriptes pòlisses d'assegurança de malaltia, i això és una contribució afegida a donar estabilitat al sistema sanitari i al model de sanitat en aquest país. I el senyor Boada avui no és aquí, i segur que em faria la reflexió que això és el model neoliberal. Que els ho expliquin als ciutadans que, coresponsablement, col·laboren en aquest sentit. És absolutament raonable, i això sí que són diferències de model.

Un parell d'esmenes en la línia de la tan proclamada transparència. Ahir parlàvem del nivell de vinculació. Hi ha transparència, però quedava demostrat que els nivells de vinculació acaben sent molt més genèrics. Més problemes a la transparència. Però s'ha dit en el debat a la totalitat, article 14: pel que fa a la venda de títols de societats o a la seva dissolució, fins ara feia falta una llei aprovada pel Parlament; ara ho fa directa-

ment el Govern, i només n'informa el Parlament. El canvi és substancial –el canvi és substancial. Diguem-ne que passar del fet que s'hagi de fer una llei al Parlament al fet que el Govern ho faci discrecionalment i només n'informi el Parlament, doncs, és un canvi substancial. Però com que seguim en aquesta línia, respecte a la venda d'immobles, si fins ara l'única obligació era informar-ne el Parlament, la modificació que incorporem a la Llei és que ara ja no cal ni informar-ne el Parlament, ara ja no cal ni informar-ne: executarem la venda d'immobles i no caldrà donar comptes al Parlament.

En la línia de la transparència, proposàvem dues esmenes respecte a la creació de l'oficina de control pressupostari, la 62 i la 72, senyor president, que anuncio que retirem. Les retirem, com vam anunciar ahir, perquè si tot va bé, si no passa res i després d'aquest debat votem el Reglament d'aquesta cambra, doncs, la seva creació es contempla dins del Reglament...

El president

Exactament ha dit la...?

El Sr. Castellà i Clavé

La 62, senyor president, i la 72.

El president

Gràcies.

El Sr. Castellà i Clavé

Finalment, voldria fer referència a tres disposicions addicionals que proposem, i una derogatòria.

La primera addicional, per demanar l'impuls davant del Govern de l'Estat perquè es modifiqui la Llei reguladora de l'IRPF pel que fa a la tributació de les famílies monoparentals com a conseqüència de viudetat –reivindicació històrica. Per una altra banda, també creiem que seria important impulsar els canvis normatius i pressupostaris necessaris, durant el 2006, amb l'objectiu que totes aquelles persones que tinguin una renda inferior a la mitjana de Catalunya puguin accedir a l'habitatge. I, per últim, que el Govern impulsi també davant de l'Estat la modificació corresponent per aplicar el tipus reduït de l'IVA a les adquisicions de sòl construït per a habitatge de protecció oficial. Creiem que són esmenes que, si realment els eixos del pressupost enfoquen una línia de política social, haurien de ser plenament acceptables pels grups que donen suport al Govern.

I, per últim, una derogatòria: derogar el tipus de gravamen sobre els hidrocarburs. Retirem definitivament l'impost de les benzines. Quin sentit tenia ja aquest impost? Des del punt de vista econòmic, cap. Però no em vull fer pesat i ho torno a reiterar: quan el conseller Castells presenta aquest impost, ho fa en funció d'un gest que hauria de fer el Govern de Madrid per intentar arribar a un acord respecte al problema de finançament de la sanitat. No arriba a cap acord, i enguany l'únic que tenim és una bestreta; però les conseqüències negatives de l'impost perduren. Per tant, no passa res:

es reconeix... Si al final la virtut del conseller..., ja ho va intentar, si ja va fer el gest! No li ha sortit bé; doncs, no passa res. Però, això, no ho hem de pagar els ciutadans de Catalunya. Doncs, se surt, es diu: «Senyors, ho hem intentat, ens hem equivocat i, per tant, retirem l'impost que al final té conseqüències negatives per a l'economia catalana.»

Aquestes són les esmenes presentades, que creiem que en qualsevol cas... El senyor Sergi de los Ríos, que ara no és a la cambra, ens titllava de discurs catastrofista, de discurs demolidor, que tot ho veiem malament... Home, jo no sé si el senyor de los Ríos..., o si el Grup d'Esquerra Republicana dóna suport a aquest tipus de discurs. Jo no sé si s'han llegit les esmenes. Jo no sé si és coherent això amb el discurs que acabo de fer. Un grup de l'oposició que presenta 1.400 esmenes i escaig, amb tot tipus de propostes, matisant el que no hi estem d'acord i no esmenant allò en què estem d'acord d'uns pressupostos..., això es pot titllar de discurs catastrofista? O senzillament és que quan s'arriba aquí es porten els papers amb el «txuletari» de torn, elaborat pel departament de torn del partit en el qual s'ha de fer aquest discurs, i s'ha acabat? «No llegim res, no escoltem res, no analitzem res, no transaccionem res...», i senzillament és tan fàcil com dir: «Escoltin, vostès, senyors de l'oposició, discurs catastrofista.»

Doncs miri, en discrepo profundament, i crec que els fets ho demostren. I acabarem aquest debat, jo crec, demostradament, amb una proposta alternativa que fa el Grup de Convergència i Unió i amb el bloqueig total de diàleg per part dels grups que donen suport al Govern i el mateix Govern. De 1.434 esmenes, se'ns n'accepten dues: una perquè ja s'autoesmenava o esmenaven els mateixos grups que donaven suport al Govern, i una altra en la línia de què acabo de parlar, en l'àmbit de l'increment de la recerca, perquè al final és un eix del discurs, i suposo que ja trauríem els colors si ni tan sols estiguéssim d'acord a impulsar la recerca en aquest país.

Per tant, senyor president, acabo aquí la meua intervenció, tot esperant a veure si hi ha una rectificació d'últim moment respecte al que és la coherència amb el discurs del conseller d'Economia pel que fa a la capacitat de diàleg, transacció i acords.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per fer un torn en contra, il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Molt honorable senyor president del Parlament, senyores i senyors diputats, especialment una salutació, en aquest ja tram final no només dels pressupostos, sinó de la Llei de mesures, al senyor Espadaler, al senyor Castellà i a la senyora Pajares, que amb les seves aportacions al debat sens dubte ens han enriquit, a tots, d'argumentari si més no.

L'oposició proposa la supressió de pràcticament la totalitat de les seccions de tributs propis. De fet, és una

curiosa manera d'exercir la capacitat normativa sobre aquest conjunt de figures, no?

Pel que fa al gravamen de protecció civil, pensem que la realitat econòmica i la pràctica generalitzada fan necessària la seva actualització, no parlo ja dels temes conceptuals, sinó simplement del tema dels increments en un 3,2 corresponent a l'IPC anterior, no al previst.

Pel que fa a les esmenes presentades sobre la legislació de l'aigua i el cànon, considerem que la proposta del Govern –que quedi clar, del Govern– respon adequadament a la nova orientació sobre la política d'aigua de l'Executiu. Jo demanaria a la senyora Pajares que tinguí una especial cura de la modificació que s'ha produït: la incorporació al dictamen de les esmenes dels grups que donen suport al Govern, amb relació a l'esmena número 4, que amplia l'abast de l'excepció de cànon als serveis públics essencials que reglamentàriament es definiran i que afecten els ajuntaments que exerciten en benefici dels seus ciutadans. Jo crec que valdria la pena que hi prestés atenció, la meua dialèctica col·lega, la senyora Pajares.

El cànon de l'aigua grava el consum de l'aigua i la contaminació que el seu abocament pugui produir, i s'erigeix en l'instrument tributari de la política d'aigua de la Generalitat de Catalunya, que vetlla per l'ús sostenible, l'estalvi, la reutilització, l'optimització i l'eficiència en la gestió dels recursos hídrics. Moltes de les mesures proposades en aquest àmbit tenen com a objectiu donar compliment a allò disposat per la Directiva 2000/60 del Parlament Europeu, i del Consell, del 23 d'octubre del 2000, com saben vostès d'obligat compliment per a les administracions, per la qual s'estableix el marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigua.

El principi d'aquesta normativa europea és: qui contamina paga. La norma comunitària exigeix que els àmbits d'exempció que no estiguin justificats per raons socials, ambientals o econòmiques han de ser eliminats progressivament a fi i efecte d'aconseguir la recuperació dels costos de tots els serveis vinculats amb el cicle de l'aigua, amb la contribució adequada de tots els diversos usos d'aquesta aigua.

Pel que fa al nou tram, l'objectiu és que les conductes afectades per aquest nou tram es reconduïxin, per l'incentiu econòmic que això els pot suposar, cap a un ús més racional de l'aigua, i la voluntat de, progressivament, aconseguir la recuperació dels costos dels serveis de l'aigua, inclosos els ambientals.

La modificació del coeficient d'abocament del sistema de sanejament públic es justifica per la necessitat de cobrir els costos d'explotació, gestió del sistema de sanejament, derivats, entre altres aspectes, de l'establiment de mesures per reforçar la seguretat, i de la necessitat de fer dipòsits de recepció especial per a certs abocaments industrials. Aquesta és la filosofia que dimana de les directives europees en matèria d'aigües.

Jo crec que també és bo que la cambra sàpiga que aquelles administracions que estan directament relacionades, i que en definitiva són les recaptadores del cànon de l'aigua a través del gir del rebut als usuaris, estan en un procés conjunt de totes les forces polítiques, jo di-

ria, de reflexió, d'iniciar un procés de reflexió amb l'Agència Catalana de l'Aigua per mirar de trobar la millor situació, perquè aquesta Agència Catalana de l'Aigua i, per tant, tota la repercussió fiscal que comporta, es pugui contemplar des d'una visió, jo diria, molt més ajustada i molt més àmplia i amb l'aportació dels recursos necessaris per fer front als colls de botella que vostès saben.

Per tant, jo el que demanaria és que, independentment de la picabaralla, si em permeten, des del punt de vista de la fiscalitat, de l'aplicació del cànon, seria bo que centréssim tots els esforços a trobar solucions en aquest tema tan essencial per al desenvolupament, per a la sostenibilitat, que té unes dificultats quant a aplicació de les polítiques públiques pel qual està dissenyat. Jo demanaria a tots els grups que fessin un esforç en aquest sentit, i segurament ens trobarem que en la pròxima discussió de pressupostos, en la pròxima discussió de Llei de mesures, la situació serà substancialment diferent. Per tant, els demano, si em permeten, un xic de paciència i de compromís per trobar solucions.

Pel que fa a les esmenes relatives a les taxes de la Generalitat, en general considerem que les esmenes de l'oposició no porten gaires innovacions al Projecte de llei, i en tot cas, proposen el manteniment de situacions que des de la nostra posició semblen totalment inassumibles, de fet, així ho considerem, la pràctica totalitat de la regulació proposada només pretén..., el que proposa aconseguir és, respectant els principis d'objectivitat i seguretat jurídica, una millor afinació dels diferents casos generadors del fet imposable de la taxa; això és el que pretén la regulació, aconseguir resoldre la problemàtica sorgida a l'hora de definir amb objectivitat i seguretat jurídica conductes imprudents o temeràries –és ben clar l'exemple que vostès tots tenen al cap–, i repercutir de forma més adequada els costos derivats de les tramitacions i altres tasques de caràcter administratiu.

En l'apartat de tributs cedits, totes les esmenes que s'han presentat..., voldria, en aquest cas, evidenciar davant de la cambra que les esmenes del Grup de Convergència i Unió, més que modificar la proposta del Govern, volen afegir noves propostes de regulació sobre algun dels impostos cedits. Coincidim, però, amb algunes de les propostes de regulació, en aquest sentit de la utilització de la capacitat normativa, perquè en el tram autonòmic de l'IRPF puguem anar més enllà de les deduccions a determinades entitats que el que aplica la normativa estatal, de passar del 10 al 15, i també ampliar –aquest ja és un fet dels pressupostos– l'àmbit objectiu de l'aplicació. Com vostès saben, ara s'aplica aquest àmbit de major bonificació de l'IRPF en aquelles donacions de fundacions que fomenten la llengua catalana. El que es proposa, i aquí és on hem arribat amb un acord de transacció –que en aquest moment tinc el goig de donar al molt honorable president–, és que aquesta bonificació s'estengui al mateix Institut d'Estudis Catalans, i no només això, sinó a totes aquelles entitats de recerca, en qualsevol àmbit que estiguin, això sí que adscrites, vinculades d'alguna manera a les universitats catalanes.

Pel que fa a la resta de propostes, en general considerem que, o bé les modificacions plantegen problemes

futurs de control de la tributació, o bé no tenim competències per poder regular alguna de les deduccions que es plantegen, o senzillament tenen un impacte econòmic no avaluable sobre les finances de la Generalitat que les fa realment impossibles d'assumir. Com vostès saben, estem en una situació de pla de sanejament que ens limita la nostra capacitat d'admetre un increment, desitjable en alguns casos, de la denominada despesa fiscal.

Pel que fa referència al títol II, «Règim jurídic de les finances públiques» i a les supressions proposades per diverses esmenes sobre la refosa de l'Estatut de l'empresa pública catalana i sobre la Llei de patrimoni, no entenem l'objecte de les mateixes, ja que el projecte només intenta racionalitzar redaccions que es venien repetint any rere any a la Llei de pressupostos, i donar un caràcter atemporal no cenyit al que és l'àmbit d'aplicació anual d'una llei de pressupostos. En aquest sentit, a mi em sembla que denotar la gravetat que sigui el mateix Govern qui autoritzi operacions d'alineació d'accions de determinades empreses públiques i que sigui residenciat en aquest àmbit, i no al Parlament perquè ho pugui fer per llei, és un element d'agilitat que tota administració eficient requereix.

Pel que fa referència a la regulació del destí de les sancions per a prevenció de riscos laborals, només dir que, fins i tot, ha estat valorat positivament i objecte de l'impuls d'un vot particular en el Consell de Treball Econòmic i Social, per tant, millor aval d'aquesta qüestió no n'hi ha pas cap altre.

I pel que fa a les disposicions addicionals, a les esmenes presentades contra les disposicions addicionals proposades per l'oposició, només podem dir que totes les preocupacions que aquestes esmenes reflecteixen ja estan contemplades pel Govern en la seva acció actual i en els programes que han presentat en els pressupostos per a l'exercici del 2006. Pel que fa a les mesures sobre l'accés a l'habitatge, a bastament a més, per a les deduccions a vidus o vídues o sobre la legislació de mines, que és d'un altre context completament diferent.

Es proposa, per altra banda, canvis de redacció de part o de la totalitat de la regulació del patrimoni, que es considera innecessària perquè la redacció actual ja és prou comprensible i no és tan complexa com la de l'impost de successions, per exemple.

I també jo crec que és un exercici de coherència, que cal destacar, del senyor Castellà en aquest cas, de retirar dues esmenes, la 62 i la 72 pel que feia referència a la creació de l'oficina del control pressupostari. Independentment del control pressupostari i de la gestió del pressupost que tant la Direcció General del Pressupost com la Intervenció General fan, és necessari, jo crec que és una fita important des del punt de vista del control democràtic d'aquesta cambra, que el Projecte de Reglament, que aprovarem d'aquí una estona, contempli la creació d'una oficina pressupostària per tal de fiscalitzar des de l'àmbit parlamentari la gestió i l'execució del pressupost. Jo crec que cal esmentar, i així ho faig, com a exercici de coherència, l'anunci de retirada que el senyor Castellà ha fet, perquè, allò que en diuen en castellà, *lo cortés no quita lo valiente*, per entendre'ns, no?

Altres qüestions, relatives al finançament. Abans el conseller ens ha demanat que, sobretot, no trenquéssim un bé molt preuat que és la unitat d'actuació pel que fa referència als plantejaments de negociació al títol de finançament contingut en el Projecte d'Estatut de Catalunya. Jo crec que aquest és un element essencial. Per això la reiteració, diguem-ne, d'arguments –sobretot l'argument que les bestretes no deixen de ser bestretes i que, per tant, ningú no assegura que en el futur es consolidin– amb relació al finançament sanitari, els hauríem d'anar aparcant. Les bestretes, tothom sap que són uns pagaments a compte. Els ajuntaments en viuen molt, de les bestretes, sort que n'hi ha, perquè el model és un model que es consolidarà d'aquí a dos anys, aquestes bestretes acabaran, diguem-ne, incorporant-se al model, per tant, són pagaments a compte que aporten liquiditat al sistema. Jo crec que aquest és un element que cal tenir en compte.

I, llavors, per tal d'acabar ja, agrair en tot el tràmit de la Llei, en el seu itinerari a la cambra, la voluntat i la comprensió de tots els portaveus, especialment dels portaveus de l'oposició; és el rol de cadascú, cadascú al Govern planteja un projecte, els grups que li donen suport intenten amb unes esmenes que s'acceptin millorar-ho, i els grups de l'oposició tenen una ingrata tasca. Els que ja han passat com a portaveu de l'oposició en altres cambres sabem què és això, però, en definitiva, sempre hi han llocs de trobada; n'hem aconseguit pocs referents a esmenes, però en polítiques jo crec que hi han àmbits per trobar-nos.

Avui mateix el conseller ens en posava alguns a la taula d'àmbits legislatius que haurem de tramitar, importants, estructurals diguem-ne per a les finances de la Generalitat. La Llei mateixa, la nova Llei de finances públiques de Catalunya que incorporarà noves tècniques legislatives importants per a la transparència i clarificació de l'execució. La Llei del sector públic, que substituirà la Llei d'empresa pública catalana, una llei importantíssima. Moltes vegades no es presta atenció a aquest tipus de lleis, que semblen lleis sectorials. Són lleis que transformen l'Administració per un millor servei al ciutadà, que han de garantir que a través de l'actuació, de l'execució de les polítiques públiques, a través d'aquests instruments empresarials, no es lesionin els drets dels ciutadans. I la Llei de Sindicatura de Comptes. La Sindicatura de Comptes, l'òrgan que dimana d'aquest Parlament, que saben que té encomanada la supervisió de tot allò que fem, *ex post* evidentment, no només des de l'àmbit de la Generalitat, sinó de les administracions públiques catalanes.

Jo els demanaria que prestessin atenció a aquest calendari legislatiu, especialment en la Llei de mesures. Moltes de les esmenes, moltes de les diferències que no han pogut trobar una conciliació en aquest tràmit, la podran trobar en aquestes lleis que, en definitiva, nodeixen el que ha de ser una llei de mesures: una llei complementària del pressupost que abasti simplement aquelles qüestions de caràcter administratiu, que no es poden resoldre amb l'articulat per una qüestió simplement de temporalitat, però que, en definitiva, retoquen i precisen tots aquells aspectes que una administració moderna vol implementar, a fi i efecte de nodrir de més i millors serveis els ciutadans i obtenir els recursos necessaris per poder-los, diguem-ne, executar.

Senyores i senyors diputats, apreciats portaveus dels grups parlamentaris, molt honorable president, moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació. En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Farem una primera votació amb les esmenes números 35, 39, 59 i 72. Entenc que la 85 és l'antiga numeració de la 72. Sí? (Pausa.) 35, 39, 59, 72.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor, 41 abstencions i 72 vots en contra.

(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.) Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Disculpi, senyor president. No sé si és un error nostre... La 72 era nostra i estava retirada. Em sembla que...

El president

No, la 72... (Veus de fons.)

El Sr. Puig i Godes

No, però és que hem votat la 72.

El president

La 72, segons el darrer *Butlletí*, és una esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular que era l'antiga 85. La 70, efectivament, és de vostès, i ja està en el seu capítol de votació.

Votem ara la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 57 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc, les números 16 i 22 –16 i 22.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 57 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes números 36, 41, 43, 46, 48, 53, 60 i 66.

Comença la votació.

Aquestes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 13 abstencions i 72 vots en contra.

Votarem ara les esmenes números 2, 24, 26, 28, 29, 49, 51, 63, 70, 71 i 73.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 44 vots a favor i 85 vots en contra.

Votarem ara l'esmena transaccional sobre l'esmena número 46, la transaccional sobre l'esmena 46.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Havent estat retirades les esmenes 53 i 60, que són les 62 i 72 de l'antiga numeració, com ha dit el senyor Castellà, votarem ara la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 57 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem ara el text del Dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de mesures financeres ha estat aprovat per 71 vots a favor i 57 vots en contra.

Proposta de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/07) (continuació)

Passarem seguidament al debat i votació del nou Dictamen de la Comissió del Reglament sobre la Proposta de reforma del Reglament del Parlament. Conforme a l'article 111.1, els grups parlamentaris fixaran la posició respecte al nou Dictamen i, en el seu cas, respecte a les propostes reservades per altres grups.

Primerament intervindran els grups parlamentaris que tenen reservades esmenes. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en el Ple passat vaig agrair, en nom del meu Grup Parlamentari, a la resta de ponents i als lletrats i al gestor parlamentari la tasca realitzada al llarg dels darrers mesos, en aquesta llarguíssima ponència d'elaboració del nou Reglament. No repetiré avui els agraïments, no? El que vull fer avui, si m'ho permeten, és incorporar a aquest agraïment el president del Parlament i la resta de membres de la Mesa, agraïment per fer bé la seva feina, per haver estat capaços d'imposar la força de la raó i de la llei per sobre de la voluntat majoritària de la resta de grups parlamentaris, de despatxar aquest debat que avui celebrem i de solucionar l'error en la votació d'Esquerra Republicana de Catalunya amb un nyap que era impropï d'aquesta cambra de representació del poble de Catalunya.

Per tant, hem pogut exercir el nostre dret de presentar esmenes al conjunt del Dictamen de nou; i ho hem fet. No hem volgut presentar –senyores i senyors diputats, vostès ho entendran perfectament– les mateixes esmenes que ja vam defensar i que van ser rebutjades en el debat del Ple de la setmana passada. Malgrat que no les hem presentat, mantenim vives totes i cadascuna de les idees que contenien aquelles esmenes, i també, òbviament, en mantenim viu l'esperit, no?

Per aquestes raons, ja els avanço que nosaltres, malgrat que no hem presentat aquelles mateixes esmenes, votarem el Dictamen del text, els articles del text, de la mateixa manera que ho vam fer en el darrer Ple, no? Per tant, votarem en contra de la possibilitat, contemplada en el Reglament, que un diputat o diputada pugui ser exclòs de la seva tasca com a parlamentari per haver trencat un presumpte deure de reserva que no està regulat per cap llei del Parlament de Catalunya. Amb aquest Reglament, senyores i senyors diputats, si el Govern declara unilateralment una resposta parlamentària a un diputat de caràcter reservat, per posar-ne un exemple, i aquest diputat fa pública aquesta resposta del Govern, d'aquesta informació, dos terços d'aquest Parlament, una majoria d'aquest Parlament pot simplement excloure aquest diputat de la seva condició de diputat durant un temps determinat, no? Nosaltres dubtem, òbviament, de la legalitat d'aquest article i, per tant, hi votarem en contra.

També votarem en contra de l'article que castiga els diputats que es mantenen fidels a les sigles amb què es van presentar a les eleccions. L'article 23 del Reglament estableix que, si el grup es redueix perquè altres diputats decideixen marxar d'aquest grup parlamentari, el grup parlamentari original serà dissolt i els seus membres s'hauran d'incorporar al grup mixt.

Ens abstindrem també en tots els articles que limiten la capacitat dels grups parlamentaris per impulsar el debat i per fomentar el diàleg. Nosaltres volem que un sol grup pugui demanar, per exemple, que es produeixi un debat sobre l'alteració del l'ordre del dia d'una comissió. Volem que ho pugui demanar només, no?, que es produeixi el debat, i si guanya, guanya, i si no guanya, doncs, no guanya. I vostès s'oposen a fomentar i a provocar el debat, una cosa tan senzilla i tan democràtica com la que demana el Grup Popular, no?

Tampoc estem d'acord amb la delegació del vot; ja ho vaig explicar en el darrer Ple. I a més a més, tal com està redactat, vulnera l'article 14 de la Constitució.

Tampoc ens agrada, senyores i senyors diputats, senyors del tripartit, que vulguin amagar el president de la Generalitat, no? Ho entenem –ho entenem. No ens agrada, però ho entenem. El nostre Grup vol fer interpellacions al president de la Generalitat i volem duplicar el temps de control al president. Com vostès no es refien d'en Maragall, no han volgut incorporar aquestes esmenes del Grup Popular al Dictamen, no? Ja dic que ho entenem, però no ens agrada.

En qualsevol cas, senyores i senyors diputats, la possibilitat que s'ha obert de presentar noves esmenes ens ha permès incorporar-hi una nova esmena que ha estat votada pel conjunt dels grups parlamentaris i que, per tant, s'ha incorporat al text del Dictamen. I jo els ho agraeixo, perquè era una esmena a l'apartat 1 de l'article 118 que, d'alguna manera, venia a solucionar o a donar llum sobre el fet que va motivar o que ha motivat tot aquest desgavell, no?, el fet que el Dictamen fos tornat a la Comissió i, a partir d'aquí, s'obria un interrogant sobre què és el que havia de passar, si els grups podien presentar noves esmenes al conjunt del text o no. Nosaltres hem tractat de fer una esmena que resolgués aquesta situació, la resta de grups parlamentaris hi

han donat suport, i per tant, senyores i senyors diputats, jo també els agraeixo que, fins i tot abans que el nou Reglament entrés en vigor, hàgim tingut tots plegats l'oportunitat d'omplir un buit que l'article 118 tenia.

Però, mirin, el que tenim avui o pel que estem aquí avui no és per una equivocació d'Esquerra Republicana en el vot, no?, que també; però no es preocupi, senyor Estradé, perquè, miri, som humans i tothom s'equivoca a l'hora de votar. És cert que aquesta votació ha provocat que tot el Parlament hagi estat treballant per redreçar aquesta votació, però el problema no és del vot. El problema és, senzillament, que la cohesió del tripartit fa aigües –fa aigües. Perquè, home, no deixa de ser estrany que, si s'acorda un estatut per part de tres grups que formen part d'un mateix govern, hi ha un grup majoritari a l'oposició que dona suport a aquest Estatut i tots plegats anem del bracet, ha d'entendre, senyor Estradé, senyors d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyors socialistes, que no acabi de ser gaire normal que Esquerra Republicana, en l'últim moment, els faci el salt amb el grup principal de l'oposició, no? I per tant, amb aquesta decisió legítima, criticable, el que vostès han fet, d'alguna manera, és no refiar-se dels seus socis de govern. No s'han refiat dels seus socis de govern; han preferit fer-los el salt amb un grup que en aquest cas està a l'oposició.

Nosaltres hem fet una esmena en aquest punt, per tal de... Miri, no em puc amagar, no?, vostès ho saben perfectament: nosaltres tractarem de fer el possible per facilitar que es pugui retirar aquest Estatut, un estatut amb el qual nosaltres no estem d'acord. I per tant, amb l'esmena que nosaltres fem, que coincideix en l'esperit amb la que fan Esquerra Republicana i Convergència i Unió de manera conjunta, el que procurem és facilitar que, en un moment determinat, aquest Estatut pugui ser retirat del Congrés dels Diputats i per tant no vegi la llum. Per tant, jo crec que aquesta esmena forma part de la coherència del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En qualsevol cas –i acabo, senyor president–, senyores i senyors diputats, deixin-me que els faci una reflexió i una confessió que ja vaig avançar en el darrer Ple. No s'equivoquin: amb aquest Reglament no guanyem ni en transparència, ni en agilitat, ni en control parlamentari. Això no depèn del Reglament d'una cambra; és veritat que l'instrument hi ajuda, però no tot depèn del Reglament de la cambra. Si no hi ha una voluntat política certa de tots els membres de la cambra, però especialment dels grups que fan la majoria parlamentària, aquest Reglament, senyores i senyors diputats, pot ser paper mullat, no?

Perquè –i feia aquestes preguntes, també–, de què serveix reduir les vacances parlamentàries, si tenim un govern que no és capaç d'enviar lleis a aquest Parlament? Què farem el mes de gener sense aprovar lleis, sense tenir...? Què podem fer? És important que el Govern treballi... De què serveix millorar els mecanismes de control a l'executiu, si l'executiu no té la voluntat política de respondre al que pregunten els grups de l'oposició? Això només depèn de vostès i del Govern, no? De què serveix facilitar la creació de comissions d'investigació, si després, amb un acord entre els grups

que donen suport al Govern, decideixen concloure'n els treballs sense arribar a cap conclusió, sense voler investigar res?

En el darrer Ple algú deia, algú del tripartit deia: «Bé, és que ara donem potestats a la Junta de Portaveus perquè, si ho considera oportú, ampliï el temps de control al president de la Generalitat.» La majoria parlamentària impedirà, com ho ha fet fins ara, ampliar el temps per interpellar o per preguntar el president de la Generalitat. Per tant, només depèn de vosaltres i només depèn de vostès que això tiri endavant.

Senyor president, acabo. Estic satisfet dels treballs que s'han portat a terme per part de tots els grups en aquesta Ponència. L'única cosa que reitero i que demano és que, si us plau, tinguin cura que el Parlament és el centre, de debò, de la política catalana, creguin-s'ho i facin el possible perquè les minories, perquè l'oposició tinguin un paper que li correspon en democràcia, que és el de controlar el Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de la mateixa manera que el representant del Partit Popular fa un moment comentava que l'esperit de les esmenes és viu, del que va dir a la darrera sessió, doncs, la contradicció d'aquestes esmenes també està permanentment viva i no hi dedicaré gaire temps. Quan el PP té raó, ho diem, ho manifestem. Hem incorporat moltes de les coses que el PP ha manifestat; de fet, a la darrera Ponència l'única esmena que es va aprovar per unanimitat va ser la del Partit Popular. Però quan no té raó, no la té i no li ho votem a favor. I, quan el PP es queda sol, segurament tothom està equivocat, però potser podria passar que el que estigués equivocat en les esmenes fos precisament el Partit Popular.

Aprovarem d'aquí a uns moments, espero, la segona gran llei d'una sèrie de lleis importants que es volen aprovar en aquesta legislatura. Hem aprovat la Llei del CAC, aprovarem el Reglament, aprovarem l'Estatut... I jo crec que avui renovem el nostre Reglament, que és vigent des del 78, que s'ha intentat modificar diverses vegades, però és un dels reglaments més antics..., bé, el més antic que hi ha a tot Espanya, i, per tant, avui culminem aquest procés de reforma de la norma bàsica de l'activitat parlamentària.

Jo crec que estem davant d'un reglament que farà la nostra tasca més àgil, més transparent i més eficaç, que facilitarà la iniciativa legislativa, i també un reglament que facilita la tasca a l'oposició, la tasca de control al Govern. Té raó el senyor Sirera: el Reglament facilita aquesta tasca, però si un grup vol estar-ne al marge no farem res. És veritat, el Reglament facilita la tasca a l'oposició, però si l'oposició no vol exercir aquesta tasca de control al Govern no servirà de res —no servirà de res. I si l'oposició utilitza les mocions de censura de la manera que les utilitza no servirà absolutament de res.

Jo dedicaré la major part de la meua intervenció a parlar, jo crec, del que avui s'hauria de parlar, que és de l'article 123, apartat 8. No hauríem de parlar de res més que d'això, del 123.8.

Nosaltres pensem, d'entrada, que aquest apartat no hauria d'estar incorporat en el Reglament, per una raó: perquè això està textualment recollit al Projecte d'estatut d'autonomia de Catalunya. I la cosa que ja està regulada a l'Estatut no hauria també d'estar regulada en el Reglament del Parlament, per una raó: ja veurem com queda definitivament el Projecte d'estatut, i per tant el que hauríem de fer és no lligar-nos de mans, per veure com acaba finalment. Això hauria d'estar regulat, com de fet ho està, en el Projecte d'estatut d'autonomia de Catalunya.

Però, si ho volem regular en el nostre Reglament, nosaltres pensem que, si això s'ha de fer, s'ha de preveure la mateixa majoria per presentar el Projecte —dos terços—, la majoria per aprovar el Projecte a la comissió parlamentària de Madrid —dos terços—, que la mateixa majoria per retirar-lo —dos terços. No majoria absoluta, la mateixa majoria.

Ho veiem així perquè és lògic, perquè és l'acord a què va arribar el president de la Generalitat amb els presidents dels grups parlamentaris que donen suport al Projecte d'estatut d'autonomia de Catalunya: que no es convocaran eleccions després de l'aprovació de l'Estatut i que el Projecte d'estatut s'ha de retirar per majoria de dos terços. En aquest moment, aquest compromís s'ha trencat —s'ha trencat.

Nosaltres mantenim el compromís, i per tant nosaltres mantenim la nostra esmena que la retirada sigui per dos terços. I no entenem, sincerament, senyor Estradé, no estem... «No, no, no s'ha trencat el compromís, nosaltres mantenim el compromís, el compromís de retirada per dos terços, però el que fem ara en el Reglament és que sigui...» Home, no ho entenem. Si vostès mantenen el compromís, aquest compromís també s'hauria de mantenir en el Projecte d'estatut. Això sí que seria mantenir el compromís: que al que es va arribar ja es contemplés també en el que avui aprovarem, que és la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya.

Nosaltres estem en contra d'això perquè, una vegada s'inicia un procediment, no es poden canviar les normes de funcionament d'aquest procediment; una vegada s'inicia un partit, no es poden canviar les regles del joc d'aquest partit. Per tant, nosaltres considerem que aquest és un fet greu, i absolutament greu.

Pensar en la retirada és, jo crec, claríssimament, pensar en la derrota; pensar en la retirada és rendir-se abans de donar la batalla. Nosaltres no volem facilitar la retirada del Projecte. Jo crec que el PP fa un moment ho ha deixat clar, ho ha dit des del primer moment: «Volem facilitar la retirada del Projecte d'estatut d'autonomia de Catalunya»; ho ha mantingut a la Comissió, ho acaba de dir en aquest moment... Doncs, nosaltres no, nosaltres no volem facilitar la retirada del Projecte d'estatut. Nosaltres, el que volem facilitar és que Catalunya tingui un bon estatut, el millor estatut possible, i el farem. I, sincerament, és molt curiosa aquesta coincidència entre Esquerra, Partit Popular i Convergència, en

aquest punt precisament, el de facilitar la retirada d'aquest Projecte. Hi insisteixo, pensar en la retirada és pensar en la derrota.

Hi ha una cosa que, sincerament, és absolutament incomprensible; és per què no s'accepta l'esmena que proposa Iniciativa per Catalunya. Si hi ha aquest compromís, si vostès volen mantenir el compromís, i el que volien era regular el futur estatut, per què no accepten l'esmena d'Iniciativa?, per què no l'accepten? Una esmena que diu: «D'acord, això entrarà en funcionament de cara al futur», tampoc això accepten? Home, ens obliga una mica a pensar malament –a pensar malament, eh? Valia la pena votar en contra de tot l'Estatut pel 123.8?, de tot el Reglament, pel 123.8? Tan important és aquest punt en aquest moment?, sense acceptar la nostra esmena i sense acceptar l'esmena d'Iniciativa? Home, ens fan pensar malament.

Jo crec que hem de ser valents. Hem de confiar..., hem de fer un bon estatut, hem de fer un reglament, i a més a més hem de governar Catalunya, hem de governar els tres, Catalunya, i ho farem.

És per tot això que, en el cas que es produeixi la retirada del Projecte –hi insisteixo, que quedi clar, que l'altre dia no va quedar prou clar–, únicament en el cas que es produeixi aquesta sol·licitud de retirada per una majoria diferent dels dos terços, nosaltres presentaríem un recurs d'emparament davant el Tribunal Constitucional, atès que es vulneren els drets dels diputats a pronunciar-se en una votació final sobre el conjunt de la Proposta, perquè aquests diputats tenen dret a pronunciar-se, pensem que aquests diputats tenen dret a pronunciar-se sobre el conjunt de la Proposta.

Nosaltres mantenim el compromís, per tant..., perquè pensem a més a més que és el lògic, perquè la decisió final és de qui ha de donar l'OK. Llegeixo literalment el que diu l'apartat 7 del 123: «La delegació del Parlament formula la seva posició respecte al conjunt de la proposta de reforma en una votació final adoptada per majoria de dos terços.» Home, si això ho ha de fer una majoria de dos terços, una majoria més petita no ha d'impedir aquesta possibilitat a la delegació que ha d'adoptar aquesta votació final. Estem a favor de l'esmena, perquè una majoria absoluta no pot desvirtuar la funció atribuïda a una majoria de dos terços. Estem en contra, per tant, d'aquest apartat, perquè no volem vulnerar el principi de paral·lelisme de majories: dos terços per presentar-lo, dos terços per votar-lo, i dos terços també per retirar-lo, perquè una majoria més petita dels dos terços no hauria d'evitar la possibilitat que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya hi puguin dir la seva, finalment, en una votació de referèndum. I estem a favor precisament de la vostra esmena, perquè no es poden canviar les regles del joc durant un partit; això és trampa. Tu no pots iniciar un partit amb unes regles del joc, es reuneixen tots els capitans, arriben a un acord i, de cop i volta, dos equips canvien aquestes normes; això no seria just.

En qualsevol cas, senyor president, atès que s'acaba el temps, votariem a favor de la nostra esmena. Ja li anunciaríem també que votarem a favor de l'apartat..., de l'esmena que també va presentar el Partit Popular a la Comissió, i votarem també a favor de les esmenes que

presenta Iniciativa per Catalunya. I votarem en contra del 123.8, que..., tant pel que fa al partit Popular, que és la retirada per majoria absoluta, com la que presenten Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que és pràcticament igual, encara que el Partit Popular encara ho facilita més, eh? La diferència entre l'esmena del PP i d'Esquerra és que en el cas del Partit Popular és un partit el que en pot proposar la retirada, i en el cas de Convergència són dos partits, si no m'equivoco, els que podrien provocar aquesta retirada.

Res més. En qualsevol cas, ens hem de felicitar per l'aprovació –espero– del Reglament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument perquè la discussió i l'explicació, ja les hem fet d'una manera clara. De totes maneres jo no vull deixar de tornar a repetir que el Reglament que aprovarem avui –espero–, doncs, serà i és un reglament modern, àgil i de radicalitat democràtica. És un reglament que serà una eina útil, molt útil per controlar i impulsar l'acció del Govern, i que, a més a més, beneficia bàsicament les minories i l'oposició. Una altra cosa és, després, si sabran utilitzar-lo o no, això ja és una altra cosa, que jo sé que vostès tenien una certa prevenció amb això, que deien que «serà segons el tripartit o el Govern si ho compleix». No, l'eina és nostra, la capacitat és nostra, de tota la cambra. I evidentment aquesta és una eina útil per controlar l'acció i impulsar l'acció del Govern. I repeteixo que, si surt més bé o no, dependrà de la capacitat dels diputats i diputades d'aquest Parlament, i molt concretament de l'oposició, si saben fer la seva tasca o no la saben fer, i jo crec, n'estic convençut, que sí, i que aquesta serà una eina que els facilitarà encara més aquesta situació.

Ho dic perquè, senyor Sirera, jo no comparteixo en absolut el seu posicionament sobre aquest Reglament. Jo crec que és vostè, políticament, totalment injust amb la definició que fa d'aquest Reglament, sabent el que hi ha treballat, el que hi hem treballat tots. La mà estesa que hi ha hagut contínuament per part dels grups que en aquests moments donen suport al Govern ja l'hauria volgut jo el 97, ja l'hauríem volgut el 97, quan hi havia la reforma, i que no vàrem tenir dels grups majoritaris en aquell moment, cap mà estesa, al contrari; al contrari, per això tenim el Reglament més vell de tot l'Estat espanyol, perquè no hi ha hagut intenció, de cap de les maneres, dels grups majoritaris. Ara sí, i vostè ho ha de reconèixer, senyor Sirera, això. Ho ha de reconèixer, que hem fet un esforç important, que hem fet un avanç importantíssim sobre el que teníem abans, i això jo crec sincerament, ho dic perquè he estat molts anys a l'oposició, és bo per a l'oposició –és bo per a l'oposició. I aquesta és una qüestió que nosaltres no podem dir que això no servirà per aquí, per allà, i que no sé què

farà. Jo crec que la valoració hauria de ser, senyor Si-rera, molt més positiva del que ha fet vostè; jo crec que seria un acte de justícia política, després de la feina, del treball i de la capacitat que hi ha hagut, amb la col·laboració dels lletrats, de fer un reglament molt modern, molt àgil i radicalment democràtic.

El que passa és que, és clar, és possible que tots hauríem acabat amb aquest discurs, però evidentment una acció, una esmena ha enterbolit tot aquest procés. És una llàstima, no?, que aquesta esmena ha passat a ser la protagonista de no sé quants articles, i articles que ajuden a fer millor la tasca parlamentària, que és un element clau per a aquesta cambra o hauria de ser un element clau. Alguns s'han entestat a voler fer d'aquella esmena, d'una esmena concreta, el frontispici del debat, cosa que també és injusta, és molt injust. És injust per a tota la cambra i és molt injust també per a les persones que hi hem treballat durant molt de temps, molts de mesos, en aquesta discussió, però és així, la política és així i no tenim cap més remei que acceptar-la, però allà cada u amb la seva responsabilitat i la seva manera de treballar parlamentàriament, no?

De totes maneres, nosaltres no entenem aquesta esmena conjunta, que ja s'ha incorporat, o que s'ha votat –que nosaltres hi votarem en contra–, en l'articulat, de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que veig que ara tindrà el suport del Partit Popular. Veig que hi ha noves aliances. No sé si eren aquells anuncis que ens havien fet a través dels mitjans de comunicació que si fracassava l'Estatut hi hauria noves aliances. No sé si aquesta ja és una manera de començar a entretenir-se i començar ja a veure quines podrien ser les aliances. Però és curiós que una cosa que fa referència a la reforma de l'Estatut sigui aprovada també amb el suport del Partit Popular, que en l'Estatut ha tingut un posicionament radicalment diferent de la resta de la cambra. La política és així, cada u haurà d'assumir la seva responsabilitat.

Per això, apellant aquesta responsabilitat, intentàvem amb l'esmena que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa de buscar el punt d'unió, el punt de dir: «Molt bé, alguns diuen, argumenten que hem de tenir una coherència entre el que diu l'Estatut i el que diu el Reglament, d'acord, ja la podem mantenir, fem que el Reglament tingui per majoria absoluta qualsevol reforma d'una propera reforma estatutària.» Perquè hi ha un altre compromís que és molt important, que és el compromís amb els presidents dels grups parlamentaris amb relació a l'Estatut, de les quatre forces polítiques que li donen suport, que diu que serà també amb la mateixa majoria. I aquest compromís amb el president del Govern és molt important. Podem fer les dues coses, o sigui, mantenir la coherència que alguns volen, i respectar l'acord de les quatre forces polítiques, ho podríem fer acceptant l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Es pot fer –el senyor David Pérez ho ha explicat millor que jo. Es pot fer, algú haurà d'explicar per què no es fa. Algú haurà d'explicar per què no es fa, expliquin-ho, perquè allò de la coherència ja no val; no val perquè la nostra proposta d'esmena supera la coherència. Perfecte, la poden mantenir, en qualsevol propera reforma estatutària es podrà fer per majoria absoluta, cap problema, perquè

aquesta, aquesta actual, ja hem pactat que ho faríem d'una altra manera –ja hem pactat que ho faríem d'una altra manera–, i per escrit, i amb el president del Govern de la Generalitat. (*Veus de fons.*) Bé, ja sé que per vostès segons quines coses són paper mullat, però per nosaltres són molt importants.

Per la qual cosa, miri si són importants que hem fet un esforç de fer una esmena, doncs, perquè poguésser al gust de tothom i estar al servei dels qui vulguin mantenir la coherència en els dos cantons, eh?, la coherència amb la seva actitud partidària i la coherència amb allò que varem signar tots plegats amb relació a l'Estatut, que és un element importantíssim.

En definitiva, votarem favorablement l'addició que ha fet el Partit Popular, que ens sembla molt positiva, que així seran reglamentades situacions com la que ens hem trobat ara, que no hi havíem pensat; no havíem pensat que poguésser passar una cosa com va passar la setmana passada. Ara ho hem fet, el PP ha posat fil a l'agulla –perfecte–, li donarem suport perquè ja quedi introduït el fet d'aquest procés, d'aquest termini de set dies; em sembla perfecte, doncs.

I, evidentment, votarem en contra de l'altra proposta del Grup Popular, perquè fa referència també a la majoria absoluta. Votarem en contra de l'article 123.8 tal com està redactat. I votarem favorablement la proposta del Grup Socialista, perquè, evidentment, va en la línia d'aquella coherència que nosaltres apuntàvem. I evidentment, com que també votarà el Grup Socialista la nostra proposta, també, doncs, se li reconeix el fet aquest de buscar una sortida, una sortida a la situació que ens ha portat tota aquesta discussió banal, totalment banal, per a alguns sembla que no perquè potser tenen més una visió més partidària que no una visió més institucional, que significava l'Estatut i el Reglament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Senyor president, moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, per posicionar el nostre Grup Parlamentari deixin-me fer una petita referència al Ple de la setmana passada, en el sentit que la nostra intervenció va respondre per explicar algunes poques esmenes vives que varem deixar, bàsicament per visualitzar una mica el fet que en el llarg decurs de treballs en ponència, home, no hem coincidit sempre, d'una manera total, en molts aspectes que finalment consten en aquest Reglament, no? I, per tant, valia la pena dir que hem qüestionat el temps de control, que hem qüestionat aspectes que finalment no han prosperat, però que en termes generals –i ho vaig dir l'altra vegada i hi insisteixo ara– no els considerem d'un pes específic suficient com perquè nosaltres ens oposéssim al global del text reglamentari.

Val a dir també que això ho ha facilitat en certa mesura, i jo crec que vostès compartiran el que els dic, el fet que hagin manifestat una voluntat oberta d'entesa. Això

que diu el senyor Boada d'allargar la mà, home, jo crec que tots l'hem allargat tot el que hem pogut, i si s'hi fixen i ho volen veure il·lustrat, repassin algunes de les propostes que vostès feien l'any 97, senyor Boada, i veurà com algunes d'aquestes nosaltres no les hem volgut mimetitzar i fer-les iguals, precisament per facilitar una sortida en la complexitat que representa un reglament que té 203 articles, no? Per tant, també hi ha hagut aquesta voluntat, crec que fins a l'últim moment l'hem mantinguda, no exempta, hi insisteixo, d'unes certes discrepàncies, de les quals ja vam parlar la setmana passada, però insisteixo que no tindran el gruix suficient per modificar la nostra postura, no?

Per tant, dit això, també considerant que en el seu conjunt és un bon instrument, aquest Reglament, i també considerant que, en el decurs del seu nou funcionament, la mateixa Mesa del Parlament i la Junta de Portaveus poden adoptar els mecanismes necessaris per afinar algunes de les qüestions que ho requereixin, en aquesta tessitura també anirem veient algunes de les noves formes d'actuació que hi ha previstes, algunes de les noves qüestions, com per exemple s'ha parlat fa un moment de la nova Oficina de Control Pressupostari, doncs de quina manera s'engega i de quina manera es posa en funcionament. Tindrem temps i experiència per veure-ho, sobretot si la legislatura acaba en el seu temps, no?

Voldria insistir en una qüestió que el senyor Boada hi ha fet referència. Home, senyor Boada, l'any 97 no es va aprovar el Reglament, els grups majoritaris tenien la seva opinió, també el Grup Socialista, però també les discrepàncies entre els grups minoritaris amb relació a les proporcionalitats de representació i de temps... Sí, home, jo he parlat amb els ponents d'aquelles èpoques i hi havia unes discrepàncies en aquest sentit, i per tant, no es pot atribuir a una voluntat del grup majoritari –jo parlo almenys pel de Convergència i Unió– de no voler-ho fer prosperar. Perquè si això fos cert ja no s'hauria ni arribat a publicar el Dictamen, com va ser publicat, en el *Butlletí Oficial del Parlament*. No hi havia un acord tan global o tan ampli com hi pot haver en aquests moments, certament, però no ens ho atribueixi a nosaltres. Com no atribueixi que aquesta és una llei del Govern, és d'una ponència conjunta. Algú hi ha fet referència, crec que el senyor David, en el sentit que una llei... No, aquest és el Reglament del Parlament, aprovat i treballat en ponència conjunta, que hi hem participat tots i que almenys el nostre Grup s'hi sent molt identificat, i que, per tant, doncs, compartim.

Dit això, i amb relació al que queda avui viu, en definitiva el que ens porta a aquesta discussió, una setmana després que es produís el debat, és de posicionar-nos sobre els tres punts que queden, no? Un és l'esmena del Grup Popular, en el sentit que la mateixa majoria absoluta pugui retirar el text estatutari, però no estableix quin és el mecanisme de la sol·licitud. Nosaltres creiem que el que vam incorporar en el Reglament ja queda més delimitat, queda concentrat a dos grups i a una cinquena part de diputats. Considerem que és lògic i bo que hi hagi dos grups que hagin de parlar per poder fer una proposta de sol·licitud d'aquestes característiques, i ens agrada més aquest text. I és per això que no hi votarem a favor, tot i compartir la literalitat del que s'especifica, però que per nosaltres és insuficient.

Amb relació, i molt especialment, al vot particular del Grup dels Socialistes, jo he de dir, senyor Pérez, que nosaltres ho veiem radicalment al revés que vostè. Ja ho entendreà; vostè ha presentat una motivació, publicada també en el *Butlletí*, en què, per exemple, no fa ni una referència a la que vostè ha fet aquí, relativa al nou text estatutari que preveu la fórmula de majoria absoluta per a la seva retirada. Vostè aquí ho ha fet, i ho reconec, però vés per on, a la motivació de l'esmena del vot particular no hi surt. I home, vostès convindran que tots els ponents vam estar d'acord que hi hagués una coherència –i és clar que val la paraula «coherència», senyor Boada– entre el que va aprovar aquest Parlament per dos terços, de més de dos terços, el dia 30 de setembre, i el nou Reglament del Parlament en aquelles qüestions relatives, o que tenen influència en el text de l'Estatut. Això ho hem seguit al llarg de tota la Ponència, algunes vegades havíem apartat articles de discussió precisament a veure com acabaven els treballs de la Ponència de l'Estatut; això és així. I, per tant, nosaltres, per ser coherents, i a més perquè ens identifiquem amb la voluntat que sigui de dos terços, hem volgut mantenir això.

I, senyor David Pérez, nosaltres no entenem que trenquem cap regla de joc –cap regla de joc–, perquè en ponència, i quan ja es va parlar d'aquest article..., com quan vam parlar dels temps de control al president, vostè sap que hi havia postures diferents, no hem canviat a última hora ni a l'últim minut del partit, ni molt menys. El primer dia de tràmit de ponència ja es va parlar que nosaltres els dos terços no ho vèiem clar, però el primer dia, com insisteixo en altres qüestions. No digui que és una cosa d'última hora. En qualsevol cas, a última hora ens hem vist obligats a dir: «Escolti, això volem que sigui així.»

Sap per què ho volem, senyor Pérez? Perquè per nosaltres la majoria absoluta representa també un reforçament de la sobirania d'aquesta cambra. I per nosaltres representa reforçar el poder negociador d'aquesta cambra a Madrid. Perquè a Madrid sap perfectament que el quòrum de dos terços debilita la negociació d'una manera tremenda, perquè la fa bastant més difícil, la seva retirada. Per tant, en la mesura que aquest és un moment crucial per a aquest país, que la majoria de diputats i diputades hem aprovat un text, en la nostra sobirania, i que l'estem discutint a Madrid, anirem allà a dir-los que nosaltres mateixos ens fem l'*harakiri*, senyor Pérez? (*Remor de veus.*) Doncs no senyor –doncs no senyor.

I és en aquest sentit que nosaltres estem molt convençutíssims de la necessitat de la majoria absoluta. Que es pensa que és poc, la majoria absoluta, senyor Pérez? És molt, la majoria absoluta d'aquesta cambra: representa la sobirania d'aquest país. (*Veus de fons.*) És dos terços més. (*Veus de fons.*) Ah!, però vostè vagi a fer negociacions... Miri, i la totalitat, més encara. I llavors que un diputat qualsevol pugui vetar la sobirania que representa la majoria més u d'aquest Parlament. (*Veus de fons.*) Home, senyor Boada, això pot passar en altres països, però no ens ho faci fer aquí. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Dit això, finalment, no estem d'acord amb la seva proposta de transacció, senyor Boada; no hi estem d'acord,

precisament, perquè afecta una qüestió de capital importància actual. Jo ja entenc que vostès per estratègia, i molt especialment pel que pot representar en la correlació de forces a dintre del tripartit, ja entenc que busqui una sortida, i el felicito, perquè realment no deixa de ser una sortida, però és una sortida que inhabilita tot l'esforç que s'ha fet en aquest sentit per aquesta ocasió, que és, hi insisteixo, molt important i possiblement única.

Potser la seva proposta de transacció es podria veure d'aquí a vint anys o trenta anys més. I nosaltres voldríem tenir un nou estatut, un nou model de les coses, un nou funcionament *ara*. I, com que ho volem ara, no podem donar suport a les seves pretensions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la lamentable confusió de l'altre dia ha tingut, si més no, un efecte positiu, i és que ens permet aprofundir una mica més en tot el que fa referència al debat del Reglament, que serà una de les decisions legislatives més importants que es prendran en aquesta legislatura. I com que a més a més s'ha generat una certa polèmica, sobretot entorn de l'apartat vuitè de l'article 123, crec que és bo que hi aprofundim, que ho concretem, que ho matisem i que aportem nou arguments per tal que la ciutadania, l'opinió pública, tingui molt clar què és el que estem votant aquí.

Jo, d'entrada, vull aprofitar per reiterar que aquest Reglament incrementa la transparència, l'eficàcia, la participació, l'agilitat; assegura el respecte a les minories, i a més a més té un altre valor afegit, jo diria que cabdal, i és que aquest Reglament atorga molta més centralitat al Parlament –i, per tant, al poder legislatiu, senyor Sirera–, enfront del poder executiu, perquè, com passa a tot Europa i a totes les democràcies avançades, els poder executius –i no parlo ara en concret de l'actual, ni valoro en aquest sentit la tasca de l'actual– sempre tenen una tendència expansiva. Per tant, el Parlament tindrà una major centralitat, i això és molt important.

Però bé, anant a la qüestió que ens ocupa i que ha merescut els comentaris dels companys parlamentaris que m'han precedit, jo voldria començar destacant un fet molt important, i és que l'article 227, apartat i, de l'actual Projecte d'estatut deixa molt clar que el Parlament, per la majoria absoluta dels seus membres, pot retirar les propostes de reforma que s'estiguin tramitant a les Corts. I per què tots els grups hem estat d'acord a deixar-ho molt clar, que és per majoria absoluta que es poden retirar les propostes? Per què tant el Partit Socialista hi ha votat a favor, com és lògic, i Iniciativa igualment hi ha votat a favor, que en aquest apartat s'esta-

bleixi, doncs, la majoria absoluta? Per una qüestió clara i fonamental, i és que un parlament el que no pot permetre mai és que una iniciativa legislativa que ha sortit votada com a mínim per majoria absoluta –com a mínim; en aquest cas és de dos terços– sigui desvirtuada per una altra cambra, perquè es podria donar la possibilitat, aritmèticament possible –i no ser si políticament, perquè ja veurem com acabarà desembocant tot el procés, tot i que nosaltres som i tenim l'obligació de ser optimistes–, es podria donar la possibilitat que a Madrid s'acabés aprovant, si no existís un article com aquest, s'acabés aprovant un text que anés en contra de la voluntat majoritària del Parlament de Catalunya. I aquest és un mecanisme de garantia al qual no podem renunciar, ni pot renunciar qualsevol cambra que s'aprecii de ser democràtica i que valori la seva pròpia sobirania.

Per tant, per una banda, doncs, tenim que el mateix Projecte de reforma de l'Estatut estableix de forma clara la majoria absoluta. Però és que, a més a més, com saben molt bé tots els diputats, un estatut d'autonomia té rang de llei orgànica; per tant, es necessita només majoria absoluta per aprovar-lo. (*La Sra. Santos i Arnau diu: «Al Congrés.»*) Al Congrés; sí, senyora Santos, al Congrés. Per aquesta raó, per concordança amb el que diu l'article 227 de l'actual Projecte de reforma de l'Estatut, i per simetria amb la majoria absoluta necessària per aprovar al Congrés l'Estatut d'autonomia, per aquests dos motius, per concordança i per simetria, el nostre Grup està plenament convençut que al Reglament també ha de figurar, com ja hi figura, la majoria absoluta com a criteri per poder retirar l'Estatut d'autonomia si es modifica substancialment allò que vam aprovar de forma solemne, i jo diria que a satisfacció de la majoria de la ciutadania, el dia 30 de setembre.

Senyor Pérez, nosaltres –ho vam reiterar l'altre dia i avui hi tornem a insistir– serem absolutament lleials a l'acord polític que s'ha pres, que, com vostè sap, estava basat en dos subacords. Un, que el president Maragall no convocaria eleccions anticipades mentre s'estiguí tramitant l'Estatut al Parlament; i, malgrat això, el mateix Estatut preveu que el president Maragall pugui convocar eleccions anticipades, però nosaltres ens refiem d'aquest acord polític. I l'altre subacord era que respectàrem la majoria de dos terços, i nosaltres serem lleials a aquesta majoria, i hi serem lleials per dos motius: un, perquè som conseqüents amb el que pactem, i dos, perquè com a país no ens podem permetre el luxe de trencar l'esperit unitari que va presidir la votació del dia 30 de setembre. No ens ho podem permetre perquè és l'única força que tenim davant de les forces hostils que hi ha a Madrid i que són més transversals del que voldria Esquerra Republicana. No ens ho podem permetre; per tant, serem lleials a aquest acord.

Però, miri, jo li faré una pregunta a vostè que en realitat m'agradaria que la respongués el seu partit, i és: vostès es comprometen solemnement, com a contraprestació a aquesta lleialtat, a no modificar cap aspecte substancial de l'Estatut a Madrid, si no és també amb majoria de dos terços? (*Remor de veus.*) S'hi comprometen? Nosaltres estem segurs que sí, que s'hi compro-

metran, però ens agradaria, de tota manera, que això ho ratifiquessin. És a dir, de la mateixa manera que no retirarem l'Estatut si no és per majoria de dos terços, hi hauria d'existir un compromís ineludible de no modificar cap aspecte de l'Estatut a Madrid amb els vots dels diputats del PSC, també, si no és amb majoria de dos terços. Això seria una contraprestació lògica i seria també una mostra, doncs, de lleialtat.

Per tant, ja anunciem que votarem a favor del text reglamentari. Anunciem també que votarem en contra de les tres esmenes. De la del Partit Popular, perquè preveu que la retirada de l'Estatut es pugui fer només a instància d'un grup parlamentari, amb la qual cosa..., nosaltres hem estat d'acord, durant el debat que hi ha hagut al si de la Ponència, que sempre, com a mínim, havien de ser dos grups; per tant, per coherència amb aquest principi, ens ratificarem que cal que siguin dos grups, com a mínim, els que ho proposin. Votarem en contra del vot particular que ha presentat el Partit Socialista, perquè de cap manera podem admetre que la majoria absoluta de l'apartat vuitè de l'article 123 suposi una vulneració dels principis del nostre sistema democràtic, que és una frase molt gruixuda, senyor Pérez, perquè això no és veritat i perquè, a més a més, entenem que l'apartat vuitè el que fa és harmonitzar els principis del nostre sistema democràtic; no solament no els vulnera, sinó que els harmonitza, en el sentit que estableix una concordança amb l'article 227 de l'Estatut i, a més a més, estableix una simetria amb les majories per aprovar les lleis orgàniques al Parlament espanyol. I votarem també en contra, senyor Boada, de l'esmena que vostès presentin, perquè ja li he dit abans que no hi pot haver cap parlament que renunciï a un mecanisme de garantia bàsic i fonamental, com és que a Madrid no puguin aprovar res que vagi en contra de la voluntat majoritària dels partits que a Catalunya han impulsat la reforma de l'Estatut, i a més a més aquest Reglament, senyor Boada, té voluntat de permanència.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyor president.

El president

Cridem a votació, però el senyor Pérez havia demanat la paraula...

El Sr. Pérez Ibáñez

Sí, moltes gràcies, senyor president. La pregunta que em feia el representant d'Esquerra Republicana... Primer de tot, agrair-li que hàgim tingut una altra vegada la possibilitat de tenir una altra vegada el debat en aquest Ple. I dir-li que sobre el tema del que es farà a Madrid, sobre el tema de les esmenes, si s'aprovaran o no per majoria de dos terços..., llegir el que diu l'apartat 7 del 123 que votarem d'aquí a uns moments: «La delegació del Parlament formula la seva posició respecte al conjunt de les propostes» —esmenes o no esmenes— «en una votació final adoptada per majoria de dos terços.» És a dir, serà una majoria de dos terços qui aprovarà o no en votació final. El que no pot dir el Reglament és si en aquesta majoria de dos terços estarà o no estarà Esquerra Republicana.

(Pausa llarga.)

El president

Passarem seguidament a les votacions, i en primer lloc seran les esmenes.

Comencem amb la votació de l'esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 117 vots en contra.

Votarem seguidament l'esmena del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 81 vots en contra.

Votarem seguidament l'esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 81 vots en contra.

Votarem ara l'addició que proposa el Dictamen a l'article 118.1.

Comença la votació.

Aquesta addició ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Votarem ara l'article 123.8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor i 49 vots en contra.

Iniciarem ara la votació de tots els articles no afectats pel nou Dictamen. Farem tres votacions. Primer, els articles números 7.4; 23; 42.4; 48.2, apartat c; 84; 147.3; 147.4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 117 vots a favor i 13 vots en contra.

Votarem ara els següents articles: 5.2; 6.1; 6.3; 12.3; 26.2; 43.2; 46.1; 46.3; 46.4; 47.1; 48.2, apartat a; 54.1; 58.1; 59.1, apartat a; 62.1; 72.3; 96.1; 134.1; 168.2; 178; 182, i 184.3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 117 vots a favor i 13 abstencions.

Passem ara a la votació de la resta del nou Dictamen de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

De conformitat amb la disposició final primera i el que estableix l'article 111.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'aprovació de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament requereix l'aprovació en votació final per la majoria absoluta. Anem a procedir a aquesta votació.

Comença la votació.

(Remor de veus i rialles.)

Cent trenta vots a favor. La majoria absoluta ha estat assolida; conseqüentment, la reforma ha estat aprovada.

En qualsevol cas, permetin-me, malgrat tot, fer un agraïment especial i específic, pel punt que es tracta, als ponents, per la seva tasca, al personal del Parlament i els lletrats, i, malgrat tot, expressar que aquest és un moment molt important per a aquesta cambra.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció i integració de les persones amb discapacitats (tram. 302-00152/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció i integració de les persones amb discapacitats. Té la paraula per a l'exposició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Meritxell Borràs.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, prossegueix el debat, i té la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció que és la lògica conseqüència de la interpellació que es va substanciar fa una setmana, una interpellació en què es demostrava que s'ha retrocedit en el camp de l'atenció a les persones amb discapacitat, s'ha retrocedit en la promoció d'aquestes persones. És una moció que vol fer un salt endavant en aquest sector, que vol impulsar que el Departament de Benestar i Família sigui verdaderament el que impulsi el sector, i no simbolitzi un fre. El Departament de Benestar i Família ha d'ajudar a promocionar aquestes persones amb discapacitat.

És una moció llarga, certament, però és una moció que posa, negre sobre blanc, les diferents actuacions i mesures per tal de facilitar aquelles polítiques que ajudin, en primer terme, les persones amb discapacitat, i també ajudin el tercer sector a treballar millor en aquest àmbit. Per tant, han de facilitar l'acció, per una banda, i per una altra també han d'ajudar a tenir una normativa més clara que fins ara.

El primer punt el que demana és que hi hagi un debat i un acord entre les entitats del tercer sector que es dediquen a l'atenció i a la integració de les persones amb discapacitat, per tal que hi hagi una nova programació territorial de serveis especialitzats. Nosaltres demanem una nova programació territorial de serveis especialitzats, perquè el que no pot ser és que aquesta programació s'hagi fet sense tenir en compte precisament els

proveïdors de serveis i, per tant, aquells que estan implicats directament a donar aquests serveis. Des de Convergència i Unió no entenem com des de la conselleria s'han impulsat coses en aquest àmbit –concretament, ara parlem de la programació territorial dels serveis especialitzats–, com s'han impulsat tants temes sense tenir en compte el que són precisament els afectats i el que són els que hauran de donar aquests serveis.

Demanem també, en el punt 2, una subvenció per a inversions a les entitats del tercer sector. En aquest àmbit creiem que ha de ser del 80 per cent el que representa la creació de noves places d'atenció.

I respecte als centres especials de treball fem diferents propostes, diferents propostes que ens sap greu que no seran ateses, com tampoc són ateses en molts casos les demandes fetes pel mateix sector, no? Vostès, en el seu Acord estratègic, deien que s'havia de fer un traspàs dels CET al Departament de Treball, i, a través de les preguntes parlamentàries que el nostre Grup els va fer, deien que aquest traspàs havia de ser l'1 de gener. Ara diuen que això es farà de forma gradual, però no defineixen ni com ni de quina manera, ni com es veurà afectat tot plegat. És evident que això ha provocat neguit en el sector, que desconeix com es durà a terme i, per tant, com els afectarà, que al cap i a la fi és molt, canviar de departament, els afectarà i molt. Per tant, demanem una cosa tan senzilla com és que es debatin i s'acordin amb el tercer sector les condicions de traspàs dels CET del Departament de Benestar i Família al Departament de Treball i Indústria. Tan senzill com això: que es debatin i que s'acordin amb les entitats del tercer sector.

També hem fet un punt referit al que representa, al que afecta l'increment del salari mínim interprofessional. L'increment del salari mínim interprofessional en si mateix ha estat un tema molt positiu, evidentment positiu, però que evidentment també té una conseqüència en aquest àmbit –i tots ho sabem–, doncs, de preocupació del que representa com afecta el sector per poder-hi donar resposta. El Departament, certament, doncs, no ha donat una solució de continuïtat en aquest àmbit, i nosaltres el que demanem és que es convoqui un programa de subvencions a les entitats que faci front a l'augment de la despesa que representa l'increment del salari mínim interprofessional. Per tant, que hi hagi una resposta decidida i clara, negre sobre blanc, i que tot-hom sàpiga com el Departament es pensa comprometre per ajudar a donar resposta a això.

També demanem, respecte als CET, que s'apliqui un increment del 8 per cent per a l'any 2006 en els diferents mòduls que els hem citat –no m'hi entretindré–, i també, la creació de llocs de treball dels CET, que passi de 12.000 euros a 24.000. Vostès poden dir que això representa un increment important, i ho sabem; però també és cert que aquest Departament té un increment del pressupost de l'ordre del 18 per cent i que aquest increment del pressupost de l'ordre del 18 per cent és gràcies a l'aplicació del model econòmic pactat en el seu dia per Convergència i Unió, però que aquest increment del 18 per cent precisament ha de repercutir de forma clara en l'atenció a les persones amb discapacitat i, per tant, en la promoció d'aquestes persones...

El vicepresident primer

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

...i, per tant –sí, molt ràpidament, acabo–, en tot el sector.

No m'entretindré a anar mencionant els diferents punts de la Moció –vostès se l'han pogut llegir–, però sí que els fem un prec: que atenguin els punts d'aquesta Moció, que al cap i a la fi el sector està patint l'aturada d'aquest Govern, la manca de respostes a les seves necessitats, i, per tant, aquesta Moció no vol ser res més que una sol·licitud que el Govern, d'una vegada per totes, cregui en el sector, hi aposti d'una forma decidida i que, per tant, els doni joc. No només existeix la «mare Administració».

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. No s'han presentat esmenes. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot contrari a aquesta Moció. S'estan posant, creiem que s'estan posant les condicions i els mecanismes adients per solucionar situacions problemàtiques en el sector de les persones amb discapacitat i que el sector, les diferents entitats, així ho han fet, ho han posat de manifest.

Situacions problemàtiques, hem de dir –parlem dels mòduls, dels centres ocupacionals, parlem de les llistes d'espera als CAD, per posar-ne alguns exemples–..., que cal dir també que han estat provocades o s'han agreujat per la manca de decisió dels darrers anys del Govern de Convergència i Unió anterior. I, això, el sector també ho sap: la situació agreujada en aquests moments ve dels darrers anys de la falta de decisió i preocupació per tots aquests aspectes.

Quins mecanismes o quins instruments s'estan tirant endavant? Un, per posar-ne alguns exemples, és la reforma dels CAD i la reducció de les llistes d'espera dels serveis de valoració i orientació per a les persones amb disminució, serveis que són clau per fer un bon assessorament i una bona orientació tant a les persones amb discapacitat com a les seves famílies, que tots reconeixem i sabem les situacions tan complicades que viuen.

Cal dir que el 2005, concretament en aquest darrer trimestre, s'han contractat sis nous equips formats per vint-i-quatre professionals per desdoblar els CAD de Barcelona, i que es continuaran fent aquestes reformes i aquests augments al llarg de tot el territori durant el 2006. Dir que el pressupost que acabem d'aprovar, previst per a aquesta reforma dels serveis d'orientació i assessorament, augmenta més del 23 per cent per resoldre aquesta situació.

Un altre aspecte que per nosaltres també és clau és l'atenció precoç a la infància. Tots també sabem i reconeixem la importància de fer una actuació ja des de la

primera hora, des de la primera infància, i aquí també cal dir que el pressupost ha augmentat, dels 9 milions d'euros que es donaven el 2003, fins als 15 milions d'euros pel que fa al 2005, amb un servei de més de set-centes mil hores en serveis d'atenció precoç.

Pel que fa al Programa de suport a la vida autònoma, l'augment que es fa en aquest Programa té com a objectiu resoldre les convocatòries que s'estan desenvolupant al llarg de l'any en exercici. Tenien –també cal dir-ho, s'ha de saber– un retard de més de nou i de dotze mesos en el seu pagament. El que es vol és resoldre aquest retard, i és per això que el pressupost del 2006 en aquest aspecte puja més del 19 per cent.

En general podem dir que el pressupost que acabem d'aprovar, destinat a les persones amb discapacitat, previst per al 2006, puja més del 18 per cent, 18,5 per cent d'augment en tots els serveis i en tots els programes d'atenció a les persones amb discapacitat i a les seves famílies, i creiem que l'objectiu d'aquest augment és resoldre, precisament, i respondre a la situació que viuen les persones discapacitades i les seves famílies.

Al darrer Ple aprovàvem una declaració institucional on posàvem de manifest quins són els reptes que té en aquests moments la discapacitat, i són reptes en què tots és cert que hem de posar la nostra atenció. És un col·lectiu heterogeni; és un col·lectiu, a més a més, de persones que necessiten una atenció molt personalitzada en funció de cada cas particular, de cada família en particular, atenció a la infància amb problemes de discapacitat, atenció també a les persones grans que ens estan creant també nous reptes, per exemple, en les residències, que s'han d'atendre, i tots som conscients, doncs, que necessitem la nostra atenció.

Els mòduls de què la diputada també ens parlava, els mòduls de llar de residència i de centre ocupacional en aquests moments s'estan negociant, i la previsió és poder augmentar-ne el 8 per cent per a aquest any 2006.

Recollim les demandes del sector, ho recollim de les entitats, de les associacions i de les diferents famílies que ens ho han fet arribar i que ho han fet públic. Creiem que el Departament de Benestar i Família hi està treballant, i encoratgem –també vull dir-ho– des d'aquí aquest diàleg i la necessitat de concertació entre l'Administració, entre el Govern de la Generalitat, entre el Departament de Benestar i Família i el sector, sobretot per solucionar les mancances, els nous reptes que presenta aquest sector.

Hi ha una qüestió també que és sobre el model d'atenció a les persones discapacitades, el model tant en les residències com en l'atenció personalitzada, i segurament que també haurem de posar-nos a treballar sobre quin ha de ser aquest model, i recollir quines son les noves demandes i els nous reptes que la nostra societat i aquest col·lectiu en concret ens reclamen. I aquí sí que d'alguna manera també aquesta reflexió, que segurament la definició d'aquest nou model que necessitem, d'acord amb els nostres temps, d'atenció a la discapacitada, segur que haurem de treballar des del consens polític.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vostès han presentat una moció subsegüent que jo diria que és una copia –retalla i enganxa– del seu programa electoral. I no els retrec aquest fet, jo crec que estan en tot el seu dret a fer-ho, però, és clar, és difícil arribar a consensuar aquestes mocions tan extenses amb vostès, i en aquest cas, concretament, jo diria que la dificultat principal està en la seva extensió.

Jo crec, tanmateix, que molts dels punts plantejats, la consellera de Benestar i Família amb la seva resposta a la interpellació feta pel senyor Cleries, jo crec que ja va deixar clar bastants punts, i crec que eren totalment innecessaris tornar-los a plantejar en una moció perquè en aquest moment el Govern ja hi està intervenint.

De totes maneres, senyora Borràs, jo li agraeixo moltíssim el to de la seva intervenció, és evident que vostès i nosaltres tenim discrepàncies, discrepàncies probablement en el model, però aquestes discrepàncies no són insalvables i crec que es poden trobar punts de convergència si hi ha la bona voluntat i el bon to a l'hora de discutir-les.

Jo, si em permet, aniré passant punt per punt, donant resposta. I respecte al punt número 1 dir-li que en aquest moment hi ha 143 projectes en curs, que estan distribuïts en base a uns criteris d'equitat territorial, i aquesta equitat territorial creiem, sincerament, que era de justícia per a tots els afectats.

Pel que fa al punt número 2, el Departament ha optat –i aquest és el seu model, eh?– per una inversió del 50 per cent, perquè creiem que d'aquesta manera les entitats, i així ho va dir la consellera, poden patrimonialitzar la seva inversió.

Pel que fa als punts 3 i 4, la Generalitat té obert el diàleg amb les entitats del tercer sector pel que fa als mòduls i seguiment del traspass dels centres especials de treball al Departament de Treball i Indústria, i el Govern haurà eliminat l'any 2005 la llista d'espera de més de tres anys per la creació d'un lloc de treball amb més de 750 llocs finançats, en aquest moment.

Pel que fa als punts números 5 i 6 de la seva Moció, el Departament està en fase de diàleg, tanmateix, amb els sectors sobre els mòduls econòmics el 2006. Crec que ja s'ha fet públic que hi ha un punt important d'acord, pel que fa a les llars-residències, que dóna resposta a les demandes que havia fet el sector; és a dir d'aquest increment del 8 per cent. Ells demanaven el 8,3 i en aquest moment s'està en un 8 per cent.

Pel que fa al punt número 7, el Departament ja va presentar públicament la reforma dels CAD i la reducció de les llistes d'espera, mai abordades en anteriors legislatures, i per fer-ho el Departament ha habilitat una dotació pressupostària i un increment del personal al llarg del 2005, també ho fa extensible al 2006, contractant sis nous equips de valoració formats per vint-i-

quatre professionals que han de permetre desdoblant tots els CAD de Barcelona. Per tant, més personal, més pressupost, això per mi només té una única finalitat que és reduir el temps d'espera i, per tant, millorar el servei, que és la demanda que vostès fan.

Respecte als punts 8 i 9. Hi ha diversos grups de treball en aquests moments que estan treballant de manera conjunta per la reforma dels mòduls assistencials i també s'ha avançat en la revisió del Programa de suport a l'autonomia a la pròpia llar, finalitzant la seva primera fase de revisió, i d'això existeixen actes que són de consulta pública per poder vostès comprovar-ho.

Punt número 10 de la seva Moció. Les entitats catalanes que es dediquen al sector de les persones amb discapacitat han incrementat els ajuts que reben a través del 0,52 per cent de l'IRPF aquests últims anys i, per tant, això ha suposat una millora, han incrementat els ajuts que es reben a través del 0,52, i això també són dades públiques.

Punt número 12. El Departament elabora un pla estratègic per a la conciliació de la vida laboral i familiar i personal a Catalunya amb la participació i amb la implicació de les famílies i dels agents socials.

Amb tot, ja que no em queda temps, a mi m'agradaria acabar que nosaltres estructurem tot el treball per la discapacitat en base a tres pilars: primer, potenciar tot el que són les mesures en l'àmbit de l'atenció precoç garantint la universalitat del servei. En segon lloc, treballar per la igualtat d'oportunitats en la inserció laboral. I en tercer lloc, pel suport a l'autonomia personal, amb mesures com les que ha fet el Govern d'incrementar en 1 milió d'euros el programa de suport a la vida autònoma.

Per tant, dit i exposada tota la meua intervenció, els he de comunicar que nosaltres no hi donarem recolzament i que el nostre vot serà en contra de la Moció subsegüent a la interpellació a la consellera de Benestar i Família.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Capdevila. Pel Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fer el posicionament amb relació a aquesta Moció. Hem llegit amb tot deteniment el debat que varen tenir l'honorable consellera i el diputat, el senyor Cleries, i un pot arribar a la conclusió que ambdós tenen raó i que totes les forces que pugui fer en aquests moments la conselleria no es poden negar, amb relació a un camp que té constants demandes creixents de forma constant –i perdonin vostès la redundància–, i també són evidents totes les mancances que el diputat del Grup de Convergència i Unió manifestava en el seu debat. És un tema que suposo que vostès conclouran amb mi que dóna per a poca discussió interpartidària, i que el que s'ha de fer és constatar una sèrie de qüestions claus. Hi han 800.000 persones a Catalunya amb un nivell de discapacitat que dificulta la seva mobilitat de

forma absoluta. Les taxes d'ocupació d'aquestes persones, que és un element d'inserció social i d'autonomia econòmica també, tenen un nivell que està un 60 per cent per sota del que és les taxes d'ocupació mitjanes del país. Les dificultats que tenen les persones que conviuen amb aquesta gent o que hagin de fer tasques d'acompanyament, per exemple, per a la pràctica esportiva o per a la seva formació, són, com a mínim, tan grans i mereixen tan de respecte com els que tenen els mateixos discapacitats. I els models d'escolarització que tenen aquestes persones a dia d'avui, com podien veure –i perdonin vostès que citi fins i tot el nom– en el programa *Entre línies* del darrer dilluns, de Televisió de Catalunya, amb relació al tema dels autistes a través del mètode Lovaas, són en aquests moments insuficients amb relació a la demanda que donem des de l'Administració. Per tant, el que cal dir és que, des del nostre punt de vista, en aquest debat, si es mira amb la forma convencional que ho fem, estaríem davant d'un empat.

Hi ha una altra sèrie de coses que són manifestament certes. La «maranya» administrativa que hi ha per accedir als ajuts que tenen aquests discapacitats és absoluta. La desinformació que molta gent té, no perquè l'Administració a vegades no s'esforci, sinó perquè les entitats no són representatives del 100 per cent del col·lectiu d'aquestes persones, és immensa, perquè això no és el cos de metges o el cos d'advocats on la col·legiació és obligatòria, sinó que un discapacitat forma part d'un col·lectiu si ell vol i, per tant, estem davant d'una sèrie de problemes que nosaltres creiem que ens hi hauríem de ficar, d'acord amb una sèrie de mesures bàsiques, i que, a partir d'aquesta sèrie de mesures bàsiques, quan tinguéssim a mà la llei de serveis socials, haurien de ser temes que anessin pactats per Govern i oposició en els futurs pressupostos. I les descriu ràpidament: quatre mesures claus de millora de taxes d'ocupació; quatre mesures claus de suport a les famílies i gent que no sigui familiar però que acompanya aquestes persones; quatre mesures claus en el camp de formació i escolarització, i que això amb un nou instrument legislatiu a la mà ens pogués ajudar a tirar endavant, i que al final tota aquesta gent i les seves famílies percebesin que realment els volem ajudar i no tant muntar una campanya institucional darrere, per dir que volem ajudar aquestes persones.

Per tant, nosaltres celebrem els esforços de la conselleria, creiem que són insuficients, creiem que les mesures que proposa, en aquesta Moció, el Grup de Convergència val la pena que siguin escoltades; n'hi ha algunes que, si m'ho permeten, des del meu punt de vista, són més d'illusió que de realitat, perquè arribar a taxes del 80 per cent o a increments del 8 per cent amb els pressupostos que tenim, doncs, són d'un horitzó d'illusió però difícilment a dia d'avui portables a terme, però, com a exemple d'on podríem arribar a nosaltres, ens sembla bé.

Per tant, dit tot això, el nostre vot serà favorable.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula

la la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sr. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, és significatiu, sentint les intervencions avui de la senyora Meritxell Borràs, i l'altre dia, la setmana passada, del senyor Cleries, que allò que consideren positiu del Departament de Benestar i Família s'ho atribueixen a vostès, a Convergència i Unió. Per exemple, ha citat avui mateix l'increment pressupostari, ha dit: «És gràcies a les gestions que havia fet anys enrere Convergència i Unió.» I, en canvi, allò que consideren, que qualifiquen com a negatiu ho atribueixen al nou Govern. Com si Convergència i Unió en això no haguera tingut res a veure; és a dir, jo què sé, en la situació dels CAD i el problema de les llistes d'espera, en la seva organització, doncs no hi hagués tingut res a veure l'anterior Govern; o en la quantia dels PUA, o en la quantia de les subvencions.

Per tant, a veure, jo els vull recordar, un cop més, que, en tot cas, hi ha una herència en positiu i en negatiu de l'anterior Govern, però no sé si demagògic en el sentit de fer aquest tipus de classificació, «tot el d'abans era bo i tot el d'ara no funciona». No és així, i sabem que no és així.

És a dir, sabem que evidentment cal millorar i cal incrementar esforços en aquest camp. Lògicament no estan resoltes totes les qüestions, només faltaria!, però, evidentment, el que hem de dir és que, per una banda, es treballa, es fan activitats que corregeixen les qüestions que no funcionen correctament –des del mateix Partit Popular s'ha reconegut ara mateix en la seva intervenció–, i, és clar, podria assenyalar, per exemple, la programació territorial de serveis especialitzats, que es criticava la forma que s'ha fet, quan era una necessitat i per sort comptem ara, justament, amb aquesta programació, perquè s'ha partit de quina base..., d'un mapa de necessitats, no com hi havia abans, que, de fet, eren les entitats, amb bona voluntat, que avaluaven diguéssim les seves possibilitats d'implantació, les que atienien determinades demandes. Resultat: una iniquitat en el territori de Catalunya de serveis especialitzats, per manca podríem dir de més implantació de les institucions públiques i, per altra banda, doncs, perquè deixar-ho en mans de la iniciativa privada, de la iniciativa social, lògicament, això no es correspon necessàriament amb les necessitats existents.

Doncs això s'ha fet, això és un instrument absolutament necessari. Es treballa en la reforma dels CAD, en la universalització de l'atenció precoç fins als sis anys. No es treballa..., es posen els recursos, eh? –es posen els recursos–, es fa interlocució amb el sector per la quantia dels mòduls; es posen les bases per canvis més bàsics que propiciaran canvis més substancials, com són la mateixa llei de prestacions socials o la llei de serveis socials.

Per tant, doncs, nosaltres votarem en contra de la Moció, no perquè hi hagin coses que no s'hagin de resoldre i fer més esforç, que hi ha coses que s'hi haurà de fer més esforç, però en aquest sentit pensem que el Departament hi posa aquests esforços, es posen també molts més recursos. I en tot cas, encoratjar el Departament

ment perquè pugui tirar endavant aquestes polítiques absolutament necessàries per al sector de discapacitats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas.

Anem a cridar a votació.

Senyora Borràs...?

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president, per al·lusions.

El vicepresident primer

Té un minut.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies. Nosaltres preferiríem que ens agraïssin menys el to, la bona voluntat de la Moció, les propostes positives que fem en la Moció, i que en canvi escoltessin més allò que hem presentat des de Convergència i Unió, però, que al cap i a la fi no és res més que allò que demana el sector i, per tant, en aquest sentit, nosaltres sí que els agrairíem menys bones paraules i, en canvi, més accions i més aprovar les mocions positives que demana el mateix sector.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyor López...? Per al·lusions, té un minut.

El Sr. López Alegre

Sí, gràcies, serà menys d'un minut. Senyora Comas, amb l'esperit nadalenc que avui ens ha de portar en aquest Ple, he de dir-li que en totes les crítiques que vostè habitualment fa sobre les meves intervencions..., que hagi utilitzat un argument meu per argumentar la seva posició m'omple de joia.

Moltes gràcies.

(Remor de veus i rialles. Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 70 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Rela-

cions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, les conselleres de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu capteniment pel que fa a la negociació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00190/07)

Per formular la primera, té la paraula l'illustre senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. President Maragall, la negociació de l'Estatut està en un punt àlgid, en un moment crucial per aconseguir el que la majoria d'aquesta cambra vol: l'aprovació d'un estatut potent i ambiciós que doni més poder polític i un finançament just per a Catalunya. La nostra opinió és que estem avançant d'una manera positiva, més que res perquè les posicions es mouen, són molt dinàmiques, i això de per si ja és positiu, però encara tenim greus dificultats, sobretot pel que fa a les competències i al finançament.

Pel que fa a les competències és positiu que s'hagi acceptat que l'Estatut defineixi la tipologia de les competències que va sortir d'aquí, del Parlament, però hem d'aconseguir, pel que fa a les competències compartides, que el Govern central només pugui legislar principis i deixar que Catalunya tingui marge per desenvolupar aquestes competències segons les nostres necessitats. Doncs, un front encara obert, el de les competències.

Amb relació al finançament, la proposta del PSOE és inacceptable; ho hem dit tots i així els ho hem fet saber, i hem exigit un canvi de posicionament, que estic convençut que faran, o si no seria impossible continuar la negociació. Doncs, un altre front encara obert, no?

Per nosaltres, la millor manera per anar tancant aquests fronts oberts que encara queden a la negociació estatutària és la unitat d'acció. Ja no podem continuar donant avantatge al PSOE amb negociacions bilaterals; seria un error polític continuar amb reunions d'aquest tipus que ens aïllen i ens debiliten davant l'estratègia del PSOE.

Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, estem disposats i estem en condicions de fer reunions multilaterals a

partir de dimarts que ve. Sabem que per interessos partidistes hi ha reticències d'alguna força política. No ens ho podem permetre. Ara és l'hora que les quatre forces polítiques que varem aprovar l'Estatut en aquesta cambra fem un front unitari, que el PSOE noti la força que representen el 90 per cent dels diputats i diputades d'aquesta cambra.

En aquest sentit li demanem, president Maragall, que faci tots els esforços possibles perquè aquesta unitat d'acció s'imposi. Si no és així, no ens en sortirem. Ja és l'hora d'abandonar els interessos de curta volada política, els protagonismes efímers i inútils i l'estratègia partidista, i de fer una veritable estratègia de país per aprovar un bon estatut.

Davant totes aquestes qüestions, molt honorable president Maragall, quina valoració en fa, de la negociació de l'Estatut que s'ha portat a terme fins ara i quines perspectives hi veu.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, entenc que, efectivament, el moment àlgid al qual vostè feia referència s'acosta. Comparteix les seves preocupacions per cada un dels punts que ha enumerat: les competències compartides, els diners insuficients... Entenc que des d'aquest punt de vista tots i cadascú, cadascú des del seu lloc, hem d'assumir una responsabilitat amb relació a la tramitació de la Proposta del nou Estatut.

I aquesta responsabilitat, en el meu cas, comporta defensar la globalitat de la Proposta en tant que capital polític comú –estic absolutament d'acord amb vostè en això–; respectar, però, l'autonomia dels partits polítics en l'actual procés de negociació; no descartar la reunió que vostè demana –estic disposat a convocar-la, si cal–; vetllar pel pacte polític que es va obrir el camí a Miravet i després al Palau de la Generalitat per avançar en la Proposta d'estatut, i explicar l'oportunitat històrica que suposa per a Catalunya i per a Espanya la nostra proposta un quart de segle després..., més d'un quart de segle, llarg, després de l'inici de la democràcia i de l'autonomia, i advertir també dels riscos que es presenten si aquesta oportunitat es malmet. I, finalment, crec que cal fermesa en la negociació, tanta com calgui, buscar en tot moment allò que ens acosti a arribar a l'acord i, sobretot, transmetre confiança a la ciutadania, perquè necessitem el seu escalf.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora la coordinació entre el seu Govern i el de l'Estat (tram. 317-00188/07)

...la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor president, quina valoració fa del nivell de coordinació i de diàleg entre el seu Govern i el Govern d'Espanya?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, en termes generals, estem vivint el període més profitós, més positiu de les relacions entre un govern de Catalunya i un govern d'Espanya des que va començar la democràcia.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Doncs em permetrà, senyor president, que li digui que no ho sembla, perquè, en un tema polític tan important com és el de la reforma estatutària, fa dos anys que ho discutim a Catalunya, es va arribar a un acord el dia 30 de setembre entre quatre de les cinc forces polítiques que hi ha en aquest Parlament; fa molts mesos es va saber la proposta de finançament, que no és precisament un tema menor de l'Estatut, per part del seu Govern, del Govern tripartit; fa ja tres mesos que es va acordar una fórmula de finançament a incloure al mateix Projecte estatutari, i ara descobrim, amb sorpresa, la sorpresa que els ha generat a vostès la proposta de finançament que fa el Govern espanyol. Teòricament, si les relacions fossin tan bones, la coordinació tan fluida i el diàleg tan constant, no s'hauria presentat una cosa que contradiu enormement la filosofia del sistema de finançament plantejat pel Govern d'Espanya a través del seu vicepresident econòmic. No li parlo ja de les diferents aproximacions respecte al blindatge de les competències, respecte a la definició de Catalunya o respecte a la bilateralitat.

Jo tinc la impressió que aquest diàleg i aquesta coordinació –permeti'm l'expressió– només és de *boquilla*, només és de cara a la galeria, però a la pràctica el que hi ha hagut és una incomunicació que portarà al final que, si alguna cosa surt, res tindrà a veure amb el que ha aprovat aquest Parlament i, per tant, que malbaratarà la mateixa dignitat d'aquesta institució.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, vostè diu que no ho sembla, que hi hagi aquest bon acord entre els governs. Li hauré de recordar algunes coses.

Quan nosaltres vam començar aquí, el PP estava al front del Govern espanyol i el respecte institucional no era precisament allò que presidia aquestes relacions. Com anem amb el Govern actual? Jutgi-ho vostè mateix: català a les institucions europees; participació de la Generalitat en els consells de la Unió; Conferència Euromediterrània de Barcelona; nou noves transferències de serveis; retirada de catorze recursos i conflictes competencials; traspàs de la titularitat de les línies de Ferrocarrils; Carta de Barcelona –avui–; Llei de restitució dels papers confiscats durant la guerra; acord sobre el finançament de la sanitat –puix que parla de finançament–; trasllat de la seu de la CMT; participació de l'Administració de l'Estat en el MNAC; inclusió de l'Institut d'Estudis Catalans en l'1 per cent cultural; obres alternatives al transvasament de l'Ebre i, per descomptat, al riu a Flix; negociació del Pla d'infraestructures de transport amb el Ministeri de Foment, i convenis per fer carreteres per valor de 7.300 milions d'euros –sí no m'erro– en set anys.

Hem passat, doncs, del menysteniment a la col·laboració. I sobre l'Estatut sap que té vostè també la porta oberta per ser-hi, però no és a mi a qui ha de convèncer: és el senyor Acebes i el senyor Zaplana.

(Remor de veus.)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió li mereix la proposta de model de finançament feta pel Govern espanyol (tram. 317-00189/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, voldríem saber quina valoració fa en aquests moments de la proposta, de la contraproposta que va fer el Partit Socialista Obrer Espanyol al que va aprovar aquest Parlament. No se li escapa –vostè mateix ho ha dit en alguna ocasió– que ha creat una preocupació i també malestar entre amplis sectors de la societat catalana, perquè se situa no lluny, sinó sovint als antípodes del model que vam aprovar aquí, i perquè no hi té, sincerament, res a veure. De fet no significa, en la redacció inicial que hem conegut, cap solució a les necessitats reals de Catalunya en aquest moment; nega avenços clau fonamentals, amb visió federal, que des d'aquí s'havien començat a dissenyar –la pregunta que

ens podríem fer potser és si realment n'hi ha, de federals, a Espanya–; nega també la bilateralitat; no fixa criteris sensats de solidaritat, i «sensats» vol dir sense límits en el percentatge i sense límits en el temps, és a dir, això ha de ser així per sempre, i és evident que això no pot ser així per sempre, que això no pot ser il·limitat, i, per tant, posa també l'Estatut sota l'autoritat definitiva de la LOFCA.

Nosaltres volem creure que aquest és un document dur, és un document que no fa cap concessió, simplement com una maniobra clàssica, en l'estil de la negociació, que queda llarg recorregut per negociar per endavant i que, per tant, això està fet pensant que més endavant aquest acord serà possible.

Comprenem l'ambient, l'assetjament ambiental de què és objecte el Govern espanyol amb relació a tot allò que ve de Catalunya, també el pes de la mentalitat centralista –que, per cert, no és exclusiva del PP–, però també hem de fer valer les nostres prioritats: el dret a una millor qualitat de vida dels sectors amb rendes més baixes, més prestacions per facilitar la igualtat d'oportunitats als sectors socials més fràgils o més «vulnerables», en expressió seva, més i millors infraestructures, etcètera. En definitiva, més instruments al servei d'una Catalunya més pròspera.

Per tant, no només per dignitat i per coherència, sinó també per sentit comú, hem de continuar defensant el que vam aprovar aquí. Tenim necessitats per resoldre, projectes per fer i horitzons on arribar, i el cert és que amb aquesta proposta ni arribem enlloc, ni fem projectes, ni resollem problemes. Catalunya també necessita solidaritat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...i no podem acceptar mesures contra la nostra gent.

El president

Ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

No podem tancar cap porta i sí obrir totes les portes al diàleg, però amb aquesta proposta no anem enlloc.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, estic d'acord i he manifestat més d'un cop que la resposta del Govern a la nostra proposta, efectivament, és dura. També hem de reconèixer que la nostra proposta ho va ser, va ser molt ambiciosa. He manifestat que la proposta del Govern de l'Estat era i és molt allunyada de la nostra, clarament insuficient, i molt difícil d'acceptar en els termes plantejats inicialment.

Estem en aquest sentit en un moment delicat de la negociació, però hi ha marge per a l'acord si hi ha voluntat, i crec que tots els grups que vam aprovar la Proposta d'estatut seguim mantenint aquesta voluntat. No és cap secret quines són les nostres aspiracions, ni és tampoc cap secret quines són les qüestions essencials. S'ha explicat a bastament: primer, no es pot acceptar la supeditació de l'Estatut a la LOFCA, d'acord; segon, s'ha de reforçar el paper de la Comissió Mixta Estat - Generalitat; tercer, s'han d'incloure més garanties de la participació catalana en els impostos estatals; quart, també calen més garanties sobre la capacitat normativa, la nostra capacitat; cinquè, calen més garanties sobre la inversió estatal en infraestructures, fins ara libèrrimament decidida per l'Estat; sisè, s'ha de donar més rellevància a l'Agència Tributària Catalana —és cert—; setè, s'ha de precisar la voluntat d'aproximació del sistema de finançament de Catalunya als resultats de les comunitats de règim foral, i s'han d'especificar els criteris de solidaritat.

Entenc que sobre aquesta base ha de transcórrer la negociació i perfilar-se un acord acceptable. Jo estic convençut que hi arribarem, com ho estava abans del 30 de setembre que faríem l'Estatut que hem fet.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva valoració de la solució acordada a l'expedient de regulació d'ocupació de l'empresa SEAT (tram. 317-00192/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Galceran.

El Sr. Galceran i Margarit

Gràcies, president. A Espanya i Catalunya el sector automobilístic té una presència molt important: Espanya n'ocupa el tercer lloc a la Unió Europea, just darrere d'Alemanya i França, i el cinquè a nivell mundial. Catalunya concentra el 41 per cent de la xifra de negoci de la indústria auxiliar d'automoció estatal i prop del 38 per cent de les empreses fabricants; a Catalunya el sector suposa un 10 per cent del PIB i el 20 per cent de les exportacions, i ocupa directament unes vuitanta mil persones. Estem parlant, doncs, d'un sector estratègic per a l'economia catalana, per la seva dimensió, per la seva tradició i gran potencial.

SEAT és una de les empreses més importants de Catalunya, tant per la xifra de negoci com perquè ocupa uns tretze mil treballadors directes i més de quaranta mil d'indirectes, i és, a més, la primera empresa catalana en volum de vendes a l'exterior. També destaca des del punt de vista de la recerca i el desenvolupament amb el centre tècnic de Martorell i Sant Esteve Sesrovires, que dona feina a uns mil dos-cents treballadors.

A finals dels anys noranta, el sector de l'automoció espanyola va advertir la pèrdua de la competitivitat del

mercado espanyol enfront d'altres, com l'asiàtic o l'Europa de l'Est. Davant d'aquesta amenaça, el 2001 ja va iniciar una nova estratègia en apostar pel marge per vehicle en lloc de per volum; aquest nou enfocament ha comportat una renovació molt important dels seus productes. D'altra banda, SEAT intentà combatre el repte de la competitivitat amb mesures de flexibilització laboral, com la bossa d'hores, o la implantació de plans de jubilació parcial i el conveni 2004-2008, pioner en el sector, on, entre altres qüestions, s'estableix un nou concepte d'organització del treball amb participació activa dels treballadors i sindicats.

La situació actual de l'empresa s'explica fonamentalment perquè aquest canvi de posicionament en el mercat està essent més lent del previst. Aquest fet s'ha traduït en un nivell de vendes per sota del necessari que, finalment, ha desembocat en la presentació de l'expedient de regulació d'ocupació.

Des de l'inici de legislatura, el nou Govern ha desenvolupat actuacions dirigides al sector de l'automoció; l'ha reconegut com un dels sectors altament exposats a la competència internacional i hi ha establert ajuts específics. Pel que fa a SEAT, el Govern ha mantingut trobades periòdiques amb l'empresa; la reunió amb el president el passat mes d'octubre n'és una mostra.

Pel que fa a l'expedient de regulació d'ocupació, el Govern, preocupat des del primer moment, ha mantingut contactes amb l'empresa i treballadors, i alhora ha estat prudent, no ha fet alarmismes amb relació a la situació de l'empresa, ni tampoc ha menystingut la situació dels treballadors. També, des de la presentació de l'expedient de regulació s'ha apostat per una solució negociada. En aquest sentit la mediació del Govern ha estat molt important a l'hora d'assolir un acord...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Galceran i Margarit

Senyor president, honorable president, li preguntem quina valoració en fa vostè, de la solució de l'ERO a l'empresa SEAT.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, a la sessió del dia 10 de novembre, si no m'erro, ja vaig assegurar que el Govern vetllaria perquè l'empresa i els treballadors arribessin a un bon acord i perquè el futur de SEAT a Catalunya no corregués risc. Crec que s'ha aconseguit, que el Govern ha treballat per assolir aquest acord equilibrat i responsable, amb eficàcia i alhora amb discreció. Empresa i treballadors han reforçat el pla industrial i el pla social, i han demostrat així la seva maduresa.

Miri, de seguida que es va saber l'expedient, ens vam posar immediatament en contacte amb empresa i sindi-

cats. L'expedient de regulació, evidentment, no era cap bona notícia, però s'ha minimitzat l'impacte negatiu de l'ajust i s'han posat les bases per a un futur positiu de SEAT. N'estem raonablement satisfets; no contents, no ho podem estar, hi ha persones que han perdut la feina, però, malgrat tot, l'expedient de regulació per extinció forçosa de 1.345 contractes de treball s'ha reduït a màxim 660. Les persones acomiadades han aconseguit millores notables en les condicions econòmiques i laborals fixades en aquests casos, i l'acord inclou el desenvolupament d'un pla industrial per assegurar el projecte empresarial de SEAT a llarg termini, i això és molt important.

L'acord és, jo crec, un missatge de confiança al voltant de la marca, la planta i el centre tècnic, més de tres mil milions d'euros d'inversió en els propers anys i la continuïtat de catorze mil llocs de treball. Però té dimensió més enllà de la mateixa empresa, i és una bona notícia en general per a tot el sector.

En definitiva, continuarem treballant plegats per millorar la competitivitat de SEAT i aconseguirem que el sector de l'automoció i la seva indústria auxiliar se situïn, com vostè ha dit –que hi ja som–, a l'avantguarda d'Europa.

El president

Pot formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva valoració de l'estat de la tramitació en les Corts de la Proposta del nou Estatut (tram. 317-00191/07)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, probablement aquest serà el darrer Ple del Parlament de Catalunya abans del qual sabrem si hi ha un preacord raonable amb el Govern espanyol i amb el Partit Socialista sobre el tema de l'Estatut. Quan ens tornem a reunir, probablement això..., encara que no sigui definitiva la solució, hi haurem estat ja molt a prop.

Recordo que el 30 de setembre des d'aquesta mateixa tribuna vaig dir que, tot i que Convergència i Unió havia assumit una funció de lideratge important en l'Estatut de Catalunya, la principal responsabilitat –i el senyor Iceta ho va compartir plenament– a partir d'aquell moment era de vostès, del Partit Socialista. M'agradaria saber quina és la seva opinió sobre com el Partit Socialista ha assumit aquesta responsabilitat, i li avanço que el nostre criteri és que l'han assumit d'una manera molt poc satisfactòria. I li donaré la prova del nou: en la fórmula de finançament, hi estan en contra els seus socis de govern, Convergència i Unió, i hi estan d'acord el senyor Piqué, el senyor Zaplana i el senyor Acebes.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo crec que l'estat de la tramitació de la Proposta de nou estatut a les Corts és molt semblant a allò que havíem previst. Ningú es feia il·lusions, crec, ni vostè ni jo ni ningú més, que el camí de l'Estatut seria fàcil. La mateixa ambició que nosaltres hi vam posar la feia difícil, aquesta trajectòria, és evident. No crec que vostè, amb tota sinceritat, pensés en cap moment ni pugui pensar ara que les dificultats que estem tenint són diferents de les que es podien imaginar; aquesta és la veritat.

Nosaltres no ens distraïem, eh? Després de vint-i-cinc anys, l'Estatut necessita una reforma profunda, que és el que hem fet aquí, i farem més força anant tots junts que no pas separats. Per tant, li demano, no li puc dir més que demanar, però sí que li demano que el seu Grup Parlamentari, el seu partit en definitiva, no trenqui les files a allò que ha de ser una posició unànime de tota la geografia política de Catalunya, salvant un partit, el qual també voldríem que hi fos, però que en aquest moment encara no hi és.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Jo li he de dir, senyor Maragall, que, sincerament, no m'esperava la proposta de finançament que ha fet el Partit Socialista. Se l'esperava vostè, de veritat, que fos tan, tan, tan innòcua? –tan innòcua des del punt de vista tan negatiu–, que fos tan contrària al que havia sortit del Parlament de Catalunya? Jo sincerament crec que no. Per tant, li he de dir que la decepció ha estat molt gran. No vol dir que això no sigui corregible, ja ho veurem –ja ho veurem. Però la posició de partida és absolutament contrària a la voluntat expressada pel Parlament de Catalunya. Jo no m'ho esperava, potser vostè sí; devia tenir més informació.

Segona cosa. Vostè ens reclama que nosaltres hi siuguem. Senyor president, ja hi som. Si parlés amb els seus col·laboradors, sabria fins a quin punt Convergència i Unió està «apretant» perquè aquesta negociació surti en la línia del que va defensar el Parlament de Catalunya en el seu moment.

Nosaltres hi seguirem sent en els propers dies, amb tot l'èmfasi i amb tota la insistència i amb tota la fermesa. També els dic una cosa amb la solemnitat d'aquest darrer Ple de l'any: si la proposta de finançament –i l'Estatut en el seu conjunt, però sobretot la proposta de finançament– no surt satisfactòriament bé per a Catalunya, Convergència i Unió, lamentant-ho molt, haurà de plantejar en aquest Parlament la retirada de l'Estatut, i en aquestes condicions li demano que vostè no hi posi impediments.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, entenc que el fet que aquest sigui l'últim plenari de l'any l'hagi dut a extreure el seu posicionament respecte de l'Estatut, si més no en la forma, si més no en la forma i amb l'èmfasi amb què ha parlat de la possibilitat d'una retirada que jo em penso que ni vostè ni jo ni ningú no vol en aquesta cambra, no?

La veritat és que, de tremendisme per part de vostès, no darrerament, però anteriorment, el mes de juny, el mes de juliol n'hi va haver. El senyor Duran Lleida va dir: «Essent realista, crec que no hi haurà estatut», el 16 de juny. Vostè va dir: «L'Estatut va per mal camí. Cada dia que passa estic més preocupat pel futur del nou estatut», i estem parlant del que havíem de fer aquí. Després vostè va dir, el dia 15 de juliol, va aixecar acta de la defunció de l'Estatut i de l'autogovern de Catalunya, ho tinc apuntat així; m'agradaria comprovar que efectivament fos el que vostè va dir, crec que sí. El senyor Madí va dir: «La reforma catalana està sentenciada de mort», el 17 d'agost. Vostè mateix va dir: «La conclusió és òbvia. No hi haurà Estatut» —*La Vanguardia*, 21 d'agost, tan a prop com el 21 d'agost. El senyor Plegri va dir: «Seria un milagro que haya un estatut, tal como están las cosas», *La Vanguardia* del dia 29 d'agost. (*Remor de veus.*) I el senyor Duran Lleida va dir: «Encara hi pot haver un miracle, i podríem arribar a un acord» —*La Vanguardia* del 27 de setembre.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

En fi, suposo que m'admetrà que el tremendisme d'aquell moment...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...vostè ara no el pot mantenir, perquè no tindria cap base real.

El president

Gràcies.

(*Persisteix la remor de veus.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines accions fa i quines preveu fer per verificar que les ofertes de finançament respecten els drets dels consumidors i dels usuaris (tram. 310-00498/07)

La següent pregunta, la formula, al Govern en aquest cas, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, molt honorable president. (*Persisteix la remor de veus.*) Honorable conseller...

El president

Senyor Ibarz... Senyor Ibarz, té la paraula.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, president. Fa alguns mesos, honorable conseller, després de constatar que segons les autoritats monetàries i l'opinió d'alguns experts l'endeutament de les famílies arribava a nivells preocupants, el vaig interpellar sobre l'activitat publicitària dels sistemes de captació de clients i les condicions dels crèdits al consum que oferien els establiments financers de crèdit a aquelles persones que, per una raó o una altra, no tenien accés a les formes de finançament ordinàries que ofereixen bancs i caixes o que ja les havien exhaurit i, per tant, havien de recórrer a altres sistemes de crèdit.

En la Moció subsegüent, tots els grups d'aquesta cambra, d'una forma unànime, vam acordar instar el Govern a adoptar diferents mesures per garantir el compliment de la legislació protectora dels interessos dels consumidors i dels usuaris amb relació a aquelles entitats. Ha passat el temps, i tot indica que la situació d'endeutament de les famílies no ha millorat; tot al contrari, més aviat ha empitjorat. Fins i tot, algunes de les entitats i organitzacions especialitzades en temes de consum han alertat que cada vegada hi ha més famílies que tenen greus dificultats per arribar a final de mes.

D'altra banda, segons hem pogut veure en tots els mitjans de comunicació escrits i audiovisuals, la publicitat de les empreses i entitats que ofereixen crèdits al consum ha mantingut intactes els seus missatges, ha augmentat el nombre de mitjans en què apareix, i la seva freqüència, fins i tot en els mitjans públics de la Generalitat, ocupa un temps considerable, especialment en franges horàries familiars, de matí i tarda.

Val a dir, a més a més, que en els darrers temps han aparegut noves entitats que ofereixen modalitats de crèdit fins ara desconegudes o poc usuals, consistents a refinançar els deutes mitjançant la refosa de tots els crèdits vius en un i totes les quotes mensuals en una sola, i s'evidencia l'existència d'una demanda en alça que fa sospitar l'existència d'un mercat fora de tot control en què l'estat de necessitat d'uns pot propiciar tota mena d'abusos per part d'altres.

És per aquest motiu, honorable conseller, que el nostre Grup Parlamentari li pregunta quines accions duu a terme el Govern de la Generalitat i quines pensa adoptar en el futur per tal de verificar que les ofertes de finançament difoses pels mitjans de comunicació respecten els drets dels consumidors i dels usuaris.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vam tenir ocasió de parlar-ne al llarg de la interpellació passada, i l'Agència ha treballat: l'Agència Catalana de Consum ha realitzat una campanya d'inspeccions a entitats financeres per tal de comprovar el grau de compliment de la normativa en defensa dels consumidors. Aquest any s'ha complementat aquesta acció amb una nova campanya d'inspeccions a entitats financeres centrant-la fonamentalment en aquelles que ofereixen serveis de crèdits al consum dels que s'anomenen «crèdits ràpids», a partir de la seva interpellació. En aquesta campanya s'ha analitzat la informació que rep el consumidor abans de contractar aquests crèdits, és a dir, s'ha analitzat tant la publicitat que realitza a través de mitjans com la que disposen en forma de fulletons les mateixes entitats i, sobretot, aquella que es lliura a la persona consumidora en el moment de la formalització del crèdit.

Fruit d'aquestes campanyes, en el present 2005 s'han incoat un total de vuitanta expedients sancionadors, dels quals en aquests moments n'hi ha resoltos setze, amb sancions que pugen un total de 15.700 euros. Durant el proper any es continuarà amb la instrucció dels expedients incoats, fins a arribar a la seva resolució definitiva, i es comprovarà posteriorment que les entitats infractores hagin esmenat els seus incompliments. En cas que no hagi estat així, s'emprendran les mesures oportunes per forçar-les a fer-ho. D'altra banda, es realitzaran puntuals per comprovar que dins el sector no es reproduïen les males pràctiques.

Al costat d'això, s'ha fet una edició de cinquanta mil opuscles informatius on es dona informació i consells als consumidors sobre els aspectes més importants amb relació a les ofertes de finançament, es distribuirà també al llarg del Saló de la Infància i la Joventut de Barcelona d'aquest Nadal, on hi ha presència del Departament, i a partir del gener a la resta de canals habituals de les OMIC i OCIC, associacions de consumidors. Se n'han fet anuncis en els mitjans de comunicació amb una frase que, concretament, deia: «Entorn de Nadal, per no tenir ensurts, fixa't un pressupost, no abuis dels crèdits ràpids i controla el pagament amb targeta de crèdit.»

I, finalment, en l'àmbit normatiu, hi ha un projecte de directiva europea sobre crèdits al consum en molt avançat estat de confecció, de manera que se'n comenci la tramitació el febrer de l'any que ve. Resulta que, curiosament aquest semestre primer, la Generalitat tindrà presència a Europa a través de la delegació espanyola i, per tant, serà present a les reunions de treball i discussió d'aquesta directiva. Tindrem ocasió, doncs, de defensar una política clarament controladora d'aquests crèdits al consum, i amb aquesta presència nostra al grup de normativa que també tenim a dintre l'Institut Nacional de Consumo, del Ministerio de Sanidad y Consumo.

Una altra cosa, que òbviament ja desborda el meu Departament, és el nivell d'endeutament de les famílies, que per desgràcia va més enllà de les problemàtiques dels crèdits ràpids.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller. Senyor Ibarz, té deu segons.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Honorable conseller, jo li agraeixo la informació que ens acaba de donar, francament parcial... Jo l'emplaçaria que en els propers mesos, atès que les perspectives econòmiques generals, doncs, no pinten massa brillants...

El president

S'han acabat els deu segons, senyor diputat.

El Sr. Ibarz i Casadevall

...i que les famílies ho estan passant malament, que ens informi més detalladament de les mesures.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Consell Executiu sobre la previsible modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya, en el marc actual de modificació de la Llei orgànica 6/2001, d'universitats (tram. 310-00505/07)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre senyora Pilar Díaz.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el mes de desembre de 2001, com molt bé sap vostè, el Congrés dels Diputats va aprovar amb els vots del Partit Popular, de Convergència i Unió i de Coalició Canària la Ley Orgànica de Universidades. Aquesta Llei, que va ser dissenyada pel Govern del PP d'aquell moment, es va aprovar d'esquena a la universitat i amb la frontal oposició de rectors de la majoria d'universitats espanyoles, de la comunitat universitària, que així es va manifestar al carrer, dels agents socials i de la societat en general.

Doncs bé, l'actual Govern de l'Estat ha iniciat el procés de reforma d'aquesta Llei, recollint el sentir de les universitats de no tornar a paralitzar el funcionament d'aquestes amb la redacció de nous estatuts, com podrien suposar-ne l'abolició i el fet d'elaborar-ne una de nou, i, per tant, modificant tots aquells aspectes que han resultat i s'han demostrat, a més a més, nefastos per al nostre sistema universitari. I actualment estem precisament en aquest procés de presentació d'esborrany i de converses i de debat. Un clar exemple, com vostè molt bé sap, és el sistema d'habilitacions per seleccionar el professorat, que s'ha demostrat nefast en el sentit de despesa de temps dels professors, de despeses econòmiques i de despeses de recursos humans en general.

En aquest marc de reformes, està clar que la Llei d'universitats catalana, la LUC, també haurà de ser modificada. Primer, per una senzilla raó: perquè haurà d'adaptar-se necessàriament a la reforma de la LOU un cop estigui aprovada. I segon, perquè hem d'aprofitar també l'ocasió per fer una llei d'universitats catalana més respectuosa amb l'autonomia universitària. I també hem d'aprofitar l'ocasió per ordenar les figures i el sistema de professorat universitari. Vostè també coneix que la forma i el procediment de portar a terme allò que està recollit en la LUC ha portat a conflictes que no són recomanables.

Hi ha altres temes, com serien l'elecció dels presidents dels consells socials, que pensem que haurien de ser nomenats pel Parlament –sempre hem defensat això–, i en aquest cas per aquest Parlament –això ho tenim claríssim–, i també, per què no?, el sistema de finançament, tot i l'esmena que finalment es va recollir... Tot i que nosaltres no vam votar aquesta Llei, l'esmena que es va recollir de finançament..., nosaltres pensem que la situació és complicada.

És per això que nosaltres preguntem al conseller quin és el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a la reforma de la Llei d'universitats catalana.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per donar resposta, en nom del Govern, a la pregunta formulada, té la paraula el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, l'honorable senyor Carles Solà.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Sí, gràcies, president. Il·lustre diputada, coincideixo àmpliament amb la seva anàlisi de la Ley Orgánica de Universidades, de la LOU, pel seu caràcter reglamentista, invasor de competències de les universitats i de les comunitats autònomes, i que els efectes que ha tingut sobre les universitats de l'Estat han estat essencialment negatius, com a conseqüència d'implicar les universitats en un procés estèril, de modificació d'estatuts, reglaments, fins a l'extenuació, en comptes d'optar clarament per la majoria d'edat de les universitats i confiar en la seva capacitat creativa, és a dir, en l'exercici de l'autonomia universitària, sempre acompanyat d'un rigorós i exhaustiu retiment de comptes.

El Govern de l'Estat ha presentat un esborrany del Projecte de llei de modificació de la LOU. Ho ha fet directament al Consejo de Coordinación Universitaria –és la seva decisió, així ho ha fet–, de què hem tingut coneixement a través del Consejo de Coordinación Universitaria, que valorem en aquests moments amb molta precaució i molt críticament –cal dir-ho, cal dir-ho clarament–, perquè, lluny de desmuntar els elements essencials del què era la LOU, ataca, segurament a causa d'aquesta por de tornar a entrar a les universitats amb processos estatutaris, evidentment perniciosos... I això coincideixo que s'ha d'evitar de totes totes, però jo crec que hi ha altres fórmules. La Llei conté elements reglamentistes també molt importants; de fet, en alguns ca-

sos, empitjora la situació actual. Manté l'estructura del Consejo de Coordinación Universitaria, i crea una estructura francament insòlita del que és una conferència sectorial dins del Consejo de Coordinación Universitaria...

El vicepresident segon

Honorable conseller, el temps se li ha acabat.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

És increïble... (*Rialles.*)

El vicepresident segon

És que passa molt ràpid, el temps.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'elaboració de la Llei de polítiques de joventut (tram. 310-00506/07)

La següent pregunta, la formularà l'il·lustre diputat senyor Juan Manuel Jaime, i és una pregunta sobre l'elaboració de la Llei de polítiques de joventut. Té la paraula.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustres senyors, senyores diputades, honorable conseller primer, el Govern d'esquerreres i catalanista va arribar fa dos anys amb la voluntat de reforçar i aprofundir i fer una clara aposta per les polítiques de joventut i, més concretament, per treballar de valent en l'àmbit de l'emancipació juvenil. Sens dubte, el principal problema dels joves catalans és la impossibilitat per desenvolupar-se d'una forma plena a causa de l'encara precària situació del mercat laboral, i també dels preus de l'habitatge.

En aquest sentit, i fruit d'aquesta aposta decidida, la Secretaria General de Joventut ha plantejat l'elaboració d'una llei de polítiques de joventut de Catalunya, que ha de ser –i així ho considerem el nostre Grup Parlamentari– un instrument essencial per solucionar aquest problema; també, considerem, amb la necessària participació del món local i amb la coordinació de l'Administració de la Generalitat.

És per això, i amb referència a aquesta esmentada llei, que el nostre Grup Parlamentari vol saber quina és la valoració que fa el Govern del procés participatiu que ha servit al Govern per recollir informació de cara a l'elaboració d'aquest Projecte de llei. I, finalment, també ens agradaria saber quin és el calendari previst per part del Govern pel que fa referència a la tramitació de l'esmentada llei i, en aquest sentit, quan podrem dispo-

sar d'aquest Projecte de llei, els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Gràcies, molt honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Govern, té la paraula el conseller primer, honorable senyor Josep Bargalló.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, la de joventut és l'única competència exclusiva que ostenta la Generalitat, segons l'actual Estatut, que no ha estat desenvolupada mai en forma de llei.

Per això el nostre Govern, després d'aquests anys eixorcs jurídics en matèria de joventut, va decidir impulsar una llei que servís, per un cantó, com vostè ha dit, per homogeneïtzar definicions i conceptes en matèria de polítiques de joventut, per regular l'actual situació d'implementació d'aquestes polítiques, per donar solidesa jurídica al seu actual marc, que és el Pla nacional de joventut de Catalunya, i fer-ho en funció de tres eixos: primer, el de l'impuls a l'emancipació juvenil; segon, el del suport a la participació dels joves en aquestes polítiques, i tercer, el de la seva implementació territorial a través de mecanismes de coordinació interinstitucional.

També amb la voluntat que la llei fos àmpliament participada. Per això, com vostè sap, s'ha endegat tot un mecanisme, que està acabant aquests dies precisament, de taules de debat territorials i taules de debat sectorials. S'han realitzat una seixantena de taules de debat territorials, en les quals han participat tècnics de joventut, entitats juvenils i regidors i regidores de joventut; jo mateix vaig poder participar en una d'elles que es va realitzar a Banyoles. S'ha fet un nombre important de taules de debat sectorials sobre temes concrets. I, a la vegada, la Secretaria General de Joventut ha impulsat també un conjunt de reunions amb agents institucionals per parlar de la llei, com ara el Parlament de Catalunya i els grups parlamentaris, la Comissió Interdepartamental de Polítiques de Joventut de la Generalitat, el Consell Rector del Pla nacional de joventut, el Consell Nacional de Joventut de Catalunya i altres grups. En total, han participat en aquest procés 1.300 persones, que han fet aportacions directes respecte a la llei, respecte als seus continguts i respecte als seus plantejaments.

D'aquest resultat, que se'n derivarà un projecte de llei del qual nosaltres ens sentim copartíips, tant com se n'ha de sentir l'Administració local i se n'ha de sentir la societat civil que hi ha participat, d'aquest procés en sortirà un avantprojecte de llei, com li deia, que començarà els seus tràmits dintre el Govern a través de la Comissió Jurídica Assessora i la Comissió de Govern Local, en el primer trimestre de l'any 2006 i que derivarà finalment en un projecte que estudiarà la cambra i, si ho creu convenient, l'aprovarà.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Vol repreguntar, el senyor diputat? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre la posició del conseller d'Economia i Finances pel que fa a la proposta estatutària en matèria de finançament coneguda recentment i la intervenció que hi ha tingut el seu departament (tram. 310-00503/07)

Doncs, passaríem a la següent pregunta, que és la que formularà el diputat honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, sobre la posició del conseller d'Economia i Finances pel que fa a la proposta estatutària en matèria de finançament coneguda recentment i la intervenció que hi ha tingut el seu Departament. Té la paraula l'honorable senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Honorable conseller, voldríem conèixer la seva posició i el paper que el seu Departament ha jugat en la proposta que recentment hem conegut.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveres)

La intervenció del Departament d'Economia i Finances, i molt en particular la del conseller que li parla, és ben clara i coneguda, no?: vaig participar activament, tant com vaig poder, a formular la proposta que és la de tots nosaltres, la del Parlament de Catalunya, a què dóna suport un 90 per cent del Parlament, i és la proposta que faig meua i que defensaré amb tota fermesa. Espero tenir-lo a vostè al costat defensant-la amb la mateixa fermesa.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'honorable diputat per repreguntar.

El Sr. Fernández i Teixidó

Conseller, en pot estar ben... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.*) ...fermesament no només d'aquest diputat, sinó de tot el seu Grup Parlamentari en la defensa del que ha estat l'Estatut aprovat per aquesta cambra. Però voldria fer-li una reflexió en què segur que vostè ens podrà mostrar, si més no, la seva posició amb una miqueta més de llum.

Jo recordo converses amb vostè, durant tot aquest període, justament quan partíem del text del Govern i partíem del text de Convergència i Unió, on vèiem la necessitat d'arribar a un acord que, des del punt de vista de la negociació aquí a Catalunya, permetés després

arribar a un acord mínimament satisfactori amb el Govern de l'Estat, i particularment amb el PSOE. Recordo converses seves guiades per una intenció: «Arribem a un acord raonable», com el que finalment vàrem tenir, «perquè això és una garantia, finalment, que no se'ns escapci de manera terrible, de manera letal, el nostre Estatut.» Vostè això ho deu recordar, eh?, en vam parlar molt intensament diverses vegades.

És clar, doncs, el president del nostre Grup Parlamentari feia un esment ben clar: segur que vostè està tan decebut com nosaltres. Però vull pensar que, del Govern amic, vostè, senyor conseller, alguna informació més que la que teníem nosaltres en tenia; vull pensar això. Vaig sentir ahir el president Maragall, que deia com d'intensament vostè estava treballant en relació amb aquesta proposta, o hi havia estat treballant, amb el ministre Solbes, i hi seguiria treballant intensament. Vull creure que això és veritat i vull creure veritablement que posarem tota la carn a la graella, com vostè diu que hem de posar. I segur que la hi posarem, no?

Ara, jo li demano quelcom més. Aquest dematí vostè, en aquesta tribuna, ens ha dit: «Defendré amb fermesa i amb convicció la posició del Parlament de Catalunya respecte al finançament». Jo li demanaria que fos un pèl més concret: si veritablement defensar la nostra posició és defensar el conjunt de la nostra proposta, en els termes que ha plantejat el president Maragall. És això? És anar a alguna cessió parcial dels nostres plantejaments, que permetin finalment que sigui aprovada aquesta proposta? Té vostè algun tipus d'indicació que veritablement progressarem o no en la línia d'aconseguir el que ens hem marcat? Pensa que serà molt difícil fer-ho en funció de la reacció primera del ministre Solbes? Té garanties que el ministre Solbes cedeixi en el futur immediat respecte al que és la nostra iniciativa?

Jo crec que, senyor conseller, vostè no desaprofitarà aquesta oportunitat, si més no, per explicar-nos-ho amb la màxima claredat que pugui –ja entenc el caràcter discret de tots aquests contactes–, perquè, si més no, la fermesa que vostè demostra, la que ens demana, la que ha de tenir la cambra i tots els partits..., tinguem la seguretat absoluta que ens en sortirem amb el plantejament i amb el mandat d'aquesta cambra. A saber: no maltractar el nostre Estatut i no escapar el nostre finançament.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor diputat. Té la paraula, per contestar la repregunta, l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, honorable senyor diputat, la proposta que ha formulat el Govern de l'Estat, és evident que està molt allunyada de la nostra proposta, no?, de la de tots nosaltres, d'aquella proposta que hem de defensar. Efectivament, el president ha precisat vuit punts –i jo no puc fer més que compartir-los– en els quals les posicions molt allunyades, i són punts molt

importants, sense els quals, jo li diria gairebé, sense tots ells, sense els vuit, difícilment podríem compartir un nou projecte, una nova proposta de finançament.

Ara hem de treballar per l'acord, ara ens toca treballar per l'acord. La meva responsabilitat, naturalment com a dirigent polític –estem parlant ara d'una negociació en què hi ha quatre partits que donem suport a la proposta de Catalunya– i com a responsable del Govern, és treballar per l'acord, fer-lo factible; un acord, naturalment, que respecti en l'essencial el que pretenem.

Jo crec –i tinc la impressió que tinc raons fonamentades per dir-ho– que hi ha marge per a l'acord; és a dir, que podrem obtenir un bon acord. Naturalment, un bon acord entre dues propostes diferents sempre és a partir del pacte, de fer concessions mútues, de trobar punts intermedis; punts intermedis en què allò que és fonamental per a nosaltres sigui respectat, però que els altres també ho puguin fer seu. Jo crec que això és factible.

Naturalment, per fer-ho, és molt important la unitat, és molt important que compartim plantejaments, és molt important que siguem capaços de posar per davant el que realment ens uneix, que no allò que ens divideix. Un dirigent polític català va dir recentment que era necessari crear un bon clima entre les forces polítiques catalanes per afavorir l'acord, «no posar el dit a l'ull» –deia ell– «en un determinat partit», i conclouia dient: «En un moment en què s'hauria de crear un bon clima entre els partits catalans, és necessari fer això i no de criticar-ne un, no buscar diferències entre nosaltres.» Sap qui era, aquest dirigent polític? Era el líder del seu partit, el senyor Artur Mas. Bé, em permeto dir-li que em sembla una bona recepta en aquest moment. No busqui diferències allà on no n'hi han i anem junts, potenciem les posicions d'allò que ens uneix, per obtenir un bon acord. Un bon acord és possible si som capaços, naturalment, de posar per davant allò que tenim en comú.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris d'intervenció del Departament d'Interior pel que fa als casos recents d'ocupació de la via pública (tram. 310-00504/07)

La següent pregunta és sobre els criteris d'intervenció del Departament d'Interior pel que fa als casos recents d'ocupació de la via pública, i la formularà l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, el desplegament dels Mossos a la ciutat de Barcelona és avui una realitat i que funciona raonablement bé. Tot i així, comencem a observar que la professionalitat dels operatius no ve acompanyada de directrius polítiques clares ni de la necessària coordinació amb la Delegació del Govern.

Els ciutadans han vist diferents respostes en l'actuació de les forces públiques de seguretat en les darreres manifestacions i alteracions de l'ordre públic. Observem diferents situacions: les manifestacions de Vall d'Hebron amb motiu de l'oposició a la narcosala, la manifestació d'estudiants en contra de la LOU, dels autoanomenats «víctimes del civisme» al Raval de Barcelona, o la recent manifestació, que va col·lapsar els accessos a la ciutat, en contra de la tercera pista de l'aeroport.

Quins criteris, quines directrius polítiques ha donat vostè perquè s'hagin donat respostes tan diferents i resultats tan dispersos?

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Té la paraula, en nom del Govern, la consellera d'Interior, honorable senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Honorable diputat, probablement un debat sobre l'ordre públic és un debat que no es pot resoldre amb dos minuts i mig, però jo el que li vull dir és que en tots els casos que vostè ha mencionat, i no només en aquests, sinó en les vuitanta-dues manifestacions comunicades des de l'1 de novembre fins ara, s'ha aplicat senzillament allò que diu la Llei orgànica que regula el dret a reunió i a manifestació.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula l'honorable diputat per repreguntar.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, consellera, però no ens ha contestat la pregunta. Li hem demanat no només la referència legal, sinó la seva orientació política en cadascun dels casos. Hem vist diferents actuacions, i per tant aquesta preocupació, amb una certa confusió de resposta a situacions de seguretat, es ve a afegir a l'experiència de la seva trajectòria política en aquests darrers dos anys: grans declaracions d'intencions, grans anuncis, i res de res a l'hora de la veritat.

«Assolir el comandament únic dels cossos i forces de seguretat actuants a Catalunya», segons el pacte del Tínel; no hem avançat res en dos anys. «Tolerància zero en el consum d'alcohol. Modificarem no sé quantes normes i codis penals», res de res. «Les multes de trànsit s'hauran d'adequar en funció a la renda de l'infractor», gran declaració sense cap iniciativa. Quatre: «Multes de trànsit en funció del model del vehicle de l'infractor», gran idea i cap concreció. «Acabarem amb la prostitució a les carreteres», evidentment avui tot-hom constata que n'hi ha més que mai. «Posarem limitadors de velocitat als cotxes i ens posarem d'acord amb els constructors de vehicles de tot el món», res de res. «Els distintius CAT a les matrícules del país», em sembla que és evident que avui encara no hi són. «Assumirem el comandament únic del pla Penta», no s'ha

avançat. «Acabarem amb el turisme de borratxera», cap acció. «Avançarem el desplegament dels Mossos d'Esquadra», és evident que això no és així.

Si, a això, hi afegim els deliris de grandesa, amb un símptoma, per exemple, al recent aperitiu del seu Departament i la Direcció General de Seguretat Ciutadana al Palau Reial de Pedralbes; o el seu revisionisme malaltís, la indignitat institucional de l'Onze de Setembre; o aquell llibre on crec que, sincerament, hi ha una visió sectària de la història d'aquest país, dels darrers anys, ens porta a concloure, senyora consellera, i a demanar-li molt, molt sentidament que deixi d'aprofitar-se dels èxits policials per intentar justificar una acció política que no té cap solidesa, que deixi de ser (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– la consellera anunci, basant-se en publicitat enganyosa o en actuació partidista...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

...i que reorienti les seves decisions i el seu capteniment al front del Departament, perquè, si no, està abocada ja a un suspens rotund.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, honorable diputat. (*Remor de veus.*) Té la paraula, per contestar la repregunta, l'honorable consellera d'Interior.

La consellera d'Interior

Gràcies novament, senyor president. Senyor diputat, si ja era difícil que féssim un debat sobre l'ordre públic amb dos minuts i mig, no voldrà fer un debat sobre les polítiques de seguretat pública en el seu conjunt. En tot cas, em sembla suficientment important que les hagi mencionat, perquè vol dir que està clar quins són els objectius d'aquest Govern en matèria de seguretat pública. Potser és bo que se sàpiguin. I, per tant, evidentment que hi ha polítiques de trànsit, evidentment que hi ha polítiques per evitar fenòmens que vostès havien tolerat durant molt de temps i que creiem que s'han de reconduir; però jo no tinc temps amb aquests dos minuts i mig. Per tant, em centraré en allò que era la pregunta.

En totes les manifestacions importants en les quals, en aplicació de l'article 4 de la Llei que li he mencionat, s'han produït danys a tercers o danys al mobiliari públic i patrimoni de tots els ciutadans s'ha actuat o bé per la via d'obertura d'expedient sancionador i sanció administrativa, o bé per la detenció i posterior, per tant, tramitació de diligències judicials de les persones responsables, o bé per la denúncia davant del jutjat d'instrucció en funcions de guàrdia d'aquell dia, per tal que, en aplicació d'aquest article 4, se'n demanin, com diu amb tota claredat, responsabilitats als organitzadors, perquè adoptin les mesures perquè les manifestacions, en aquest legítim dret a manifestar-se i a explicar el seu

desacord amb determinades decisions governamentals, no hagin d'anar acompanyades de desordres, trencadisses i actituds absolutament vandàliques.

Jo em pensava que amb aquest concepte estàvem d'acord vostès i nosaltres. I en lloc d'això, en lloc de fer una crida als legítims dret i defensa del dret de manifestació i, en canvi, una crida que les persones que es manifestin no actuïn de manera vandàlica, el que jo m'he trobat novament per part de vostès és un intent de, en dos minuts i mig, desqualificar la feina feta pel Departament d'Interior, de la qual, evidentment, em faig responsable, i no només me'n faig responsable, sinó que penso que han treballat molt i molt bé els cossos policials, que són patrimoni i institució de tota la societat catalana, el Cos de Policia de la Generalitat de manera especial, però també aquell equip que el dirigeix en aquests moments.

Moltíssimes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els requeriments que ha fet la Unió Europea per l'incompliment de la normativa en matèria de medi ambient (tram. 310-00501/07)

La següent pregunta, la formularà la diputada il·lustre senyora Bet Font, i és sobre els requeriments que ha fet la Unió Europea per l'incompliment de la normativa en matèria de medi ambient. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, hem sabut que el passat dilluns, dia 19 de desembre, a la reunió de la Comissió Europea que va tenir lloc a Barcelona per tractar de la descontaminació de la Mediterrània l'any 2006, un periodista de *La Vanguardia*, el senyor Cerrillo, va preguntar al comissari europeu i a la ministra espanyola de Medi Ambient què passava amb el tema de la xarxa Natura 2000 i l'incompliment que s'havia fet del requeriment de la Unió Europea.

Sabem que la resposta del comissari europeu, senyor Dimas, es va centrar en l'incompliment específic que li havia comentat el periodista, i li va dir: «No li puc dir les xifres exactes, no us puc dir els estatus concrets, però us puc assegurar que hi ha base en el Govern espanyol i les autoritats regionals per tal de trobar solucions a aquest problema en particular. Pel que fa a això, puc dir que hi ha hagut millores en comparació als darrers anys, i espero que hi trobarem solucions al més aviat possible.»

També hem sabut que, en aquesta mateixa situació, la resposta de la senyora Narbona va ser, primer, fer una reflexió més general sobre els incompliments en diverses matèries, i va dir: «Sobre el tema de les queixes, vull assenyalar que per al Govern espanyol és una prioritat posar-se al dia amb la Unió Europea. De fet, no

ens resulta gens agradable rebre un pilot de queixes, derivades a vegades de l'acció del Govern central, i altres d'un govern autonòmic o local, que tenen a veure amb l'incompliment de les normes europees, que, entenem, s'han de respectar. La millor manera de respectar les normes europees» —continuava la ministra— «és que les exigències ambientals es tinguin en compte al principi de qualsevol procés de decisió, i no al final, com ve sent freqüent.» I acabava parlant d'un cas concret; deia: «Evidentment, aquesta» —això de deixar els requeriments ambientals per al final— «ha estat la raó de rebre una enorme quantitat de queixes. I me n'alegro, que en el cas de la Vall d'Àrreu hi hagi hagut una primera resposta del Govern de la Generalitat, establint clarament quins són els límits de protecció que mereix aquest lloc.»

Vistos aquests comentaris, amb els quals estem totalment d'acord, ens agradaria, senyor conseller, que ens fes un balanç de la situació pel que fa a Catalunya. Quins requeriments ha fet la Unió Europea? Quins incompliments tenim pendants? En quin punt estem? Per nosaltres, el que està clar és que s'han de reconduir situacions que van portar a aquests requeriments de la Unió Europea i que el que hem de fer, precisament, és anar-nos adaptant i, si pot ser, avançant en aquesta normativa europea que en temes ambientals aquí a Catalunya precisament en algunes coses ja vam ser pioners, però que sort n'hi ha hagut que la Unió Europea ha posat les bases en temes tan importants com l'aigua, com la protecció dels hàbitats, com les avaluacions de plans i programes, etcètera. Per tant, senyor conseller, com ja li he dit, ens agradaria que ens fes un balanç de la situació.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Doncs, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, li donaré la informació més rellevant que hem trobat, entre l'any 98 i el 2004, amb relació a les principals queixes i procediments en què Catalunya és part davant de la Comissió Europea.

En matèria de residus, hem detectat deu queixes, bàsicament referides a abocadors. El cas més últim i més conegut era el de Tivissa, i altres situacions prou conegudes.

En matèria d'aigües, per incompliment de la Directiva sobre tractament d'aigües residuals urbanes, ens trobem un dictamen motivat, una demanda i una sentència condemnatòria, cinc cartes d'emplaçament davant de la Comissió i dues queixes per abocaments incontrolats d'aigües, quatre procediments per infracció sobre la qualitat requerida a les aigües continentals destinades a consum humà i dues sentències condemnatòries per contaminació del medi aquàtic, i una específica per

nitrats, que va ser coneguda també pocs mesos enrere, i a la qual ja varem donar complida resposta.

En matèries de medi natural, hem detectat en aquest període set procediments. Un procediment per incompliment de les directrius d'aus i hàbitats, per insuficient declaració —és el famós cas que estem ara intentant abordar, sobre el tema de l'ampliació de xarxa Natura 2000—, un procediment per incorrecta avaluació ambiental en el projecte d'ampliació de l'estació d'esquí de Baqueira Beret, amb advertiment de portar-nos als tribunals, i un procediment per la caça del tord amb vesc.

Comprendrà que, amb aquests antecedents, la imatge que de Catalunya es tenia fins ara en matèria de protecció mediambiental a les institucions europees era pèssima, i causa sorpresa com un país que es proclamava europeista i modern s'havia oblidat d'incorporar a la seva praxi de govern una part important del que constitueix el patrimoni comú de l'Europa avançada: la prioritat en la protecció dels seus valors ambientals, naturals i del paisatge. Pensi que en un dels procediments oberts contra Catalunya, per insuficient delimitació de zones de protecció, la Comissió afirma literalment que Catalunya incompleix les seves obligacions des del mateix moment en què es va entrar a la Unió Europea, amb l'adhesió d'Espanya.

Aquesta situació, sens dubte lamentable, no sols suposa un demèrit en la imatge del nostre país, que s'hauria de situar entre els més avançats d'Europa també en matèria mediambiental si ens atenim a la riquesa del nostre patrimoni natural, sinó que suposa una greu amenaça de sancions econòmiques i de pèrdua de fons europeus destinats al desenvolupament rural.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Per tant, creiem que s'està en la línia del que deia la resposta tant del comissari Dimas, amb qui vam tenir ocasió de parlar aquest tema, com de la ministra, que estem intentant millorar aquesta imatge davant de la Unió Europea.

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures que preveu adoptar per a preservar la unitat del fons del Museu Diocesà de Lleida (tram. 310-00502/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé, per formular la darrera pregunta.

El Sr. Estradé i Palau

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, sabem que vostè coneix perfectament el procés en el decurs

del qual es va gestar l'actual Museu Diocesà de Lleida. L'enyorat bisbe Messeguer i altres, doncs, amb una acció decidida i resolutive, van salvar de l'espoli, de la ignorància i de la desídia moltes peces d'art religiós i les van concentrar a la capital del bisbat, com no podia ser d'altra manera, a Lleida, perquè constituïssin un conjunt artístic de gran valor.

Hi ha qui ha emprès una campanya per disgregar aquesta col·lecció. Ho ha fet seguint uns interessos polítics inconfessables, que, si busquéssim un fil conductor, segurament hi trobaríem relacions amb certa hostilitat mediàtica de mitjans lligats a l'episcopat espanyol, i també hi trobaríem un fil conductor, jo crec, amb algunes manifestacions que s'han prodigat últimament a Madrid; però, bé, això és una altra cosa. Però aquests interessos polítics inconfessables han aconseguit el desmembrament del bisbat i ara busquen també el desmembrament d'aquesta unitat artística que des d'un punt de vista museístic, històric i territorial és inqüestionable.

Per tant, consellera, un cop esgotada la via canònica, ara el poder civil té l'última paraula i és l'únic que pot solucionar les febleses de la jerarquia catòlica catalana, que al seu moment —i no parlo pas del bisbe actual— no va saber defensar amb tota la fermesa la unitat d'aquest conjunt artístic. Per tant, jo li voldria preguntar quines accions s'estan duent a terme i què és el que pot fer la Generalitat de Catalunya per evitar el que seria un disbarat de proporcions colossals.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Cultura, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, president. Miri, el litigi entre els dos bisbats per les obres afecta unes cent quaranta obres d'una col·lecció de dues mil obres del bisbat de Lleida dipositades al Museu Comarcal i Diocesà de Lleida. Aquestes dues mil obres, juntament amb unes vuit mil peces més d'arqueologia i d'altres temàtiques, són el patrimoni que formarà el nou equipament del Museu Diocesà i Comarcal de Lleida.

Aquest Museu, més enllà del litigi, és per al Departament de Cultura una acció prioritària, perquè és un gran equipament cultural, que evidentment volem i acollirà bona part del patrimoni arqueològic, artístic i històric de les comarques de Lleida i la seva àrea d'influència.

En aquests moments aquest Museu, que ha costat 13 milions d'euros i un 60 per cent han estat finançats pel Departament dintre d'aquest mandat, ja té les obres acabades, ja estem fent el projecte museogràfic i es preveu que s'inauguri al final del 2006, començament del 2007.

Dit això, caldria fer unes puntualitzacions. I, perquè no se m'acabi el temps, el que li diré clarament quant a la seva pregunta és, evidentment, doncs, que el Departament de Cultura està actuant i actuarà, com no pot ser d'una altra manera, complint escrupolosament la Llei 9/1993, del patrimoni cultural català, atès que aquestes obres estan catalogades com a col·lecció. Desgraciada-

ment, es van catalogar el 1999, quatre anys després que hagués començat el litigi. (*Remor de veus.*)

I puntualitzar el següent: que la propietat de les obres... –sí, sí, això és molt important jurídicament–, la propietat de les obres en litigi és de l'Església, i, per tant, estem parlant d'obres de propietat privada. En segon lloc, que l'origen del litigi, com vostè ha dit, és la segregació que va fer el Vaticà l'any 1995 de les parròquies que administrativament estaven a dintre del territori de l'Aragó. El litigi, com no pot ser de cap altra manera, és un litigi que sempre ha seguit la via canònica, perquè és un litigi entre dos bisbats, i a més a més no està definitivament resolt. I a més a més... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perdó...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Cultura

Doncs, d'aquest litigi, nosaltres, la resolució que en faci el Vaticà, no podem fer res més que respectar-la, perquè és pel dret canònic...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Cultura

...que això no té res a veure amb el que li he dit: estem treballant amb la Llei de patrimoni, i per tant complirem estrictament la Llei.

Gràcies.

El president

Senyor Estradé, queden trenta-vuit segons. Ja està? (*Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la línia 12 del metro de Barcelona (tram. 302-00153/07)

Doncs, passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la línia 12 del metro de Barcelona. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

(*Pausa.*)

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació sobre la línia 12 és potser de les més simples, de les més diàfanes, de les més senzilles que es poden presentar. És a dir, avui demanem que aquest Parlament es posi en uns termes de «sí» o «no», si es dona suport a allò que en el seu moment es va preveure en el Pla director d'infraestructures de l'ATM 2001-2010 amb relació a la línia 12 del metro.

Hi havia un acord en el si de l'ATM, un acord que consistia a dibuixar un traçat després d'haver-se'n apuntat diverses alternatives, i que en aquests moments hi ha el risc, hi ha un risc molt evident, comprovat amb les declaracions del conseller de l'altre dia en el transcurs de la interpellació, hi ha un risc que es desprogrami, hi ha un risc que una actuació que era molt important, que era molt transcendent per a la comarca, sobretot, del Baix Llobregat, doncs, quedi en no res, quedi en un ajornament permanent. Perquè el problema és que no hi ha alternativa sobre la taula, sinó de dir: «Escolti, no ho fem, i ja ens ho mirarem.»

Doncs escolti, nosaltres, en aquesta Moció subsegüent, sobretot el que volem és que tant com posicionar-nos amb relació al contingut de la iniciativa a dir que sí que volem la línia 12 del metro, el que volem és que es respectin els acords, els compromisos expressats en l'àmbit de l'ATM, de l'Autoritat del Transport Metropolità, que és bàsicament un àmbit de concertació política. La importància en la planificació de les infraestructures rau en el fet que tinguem la seguretat jurídica, governi que governi el país, que aquestes infraestructures es tiraran endavant, es desenvoluparan. I el que no pot ser és que, unilateralment, unes opcions polítiques decideixin trencar aquest consens.

I, per tant, en aquesta Moció el que diem és: sí a la línia 12, perquè tenia alguns avantatges que em sembla que no és sobrer de plantejar-los. La línia 12 era la línia que unia Castelldefels amb Sarrià –dic «unia» perquè en aquests moments està en dubte. Castelldefels, Gavà, Viladecans, Sant Boi, Sant Feliu, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern, Esplugues, Barcelona: 26 quilòmetres, 23 estacions. Era la primera línia que discorreria principalment fora de l'àmbit de la ciutat de Barcelona, uniria les dues ribes del Llobregat i esdevindria una autèntica columna vertebral de la comarca del Baix Llobregat. Donaria servei a la zona deltaica i a la zona baixa de la vall del Baix Llobregat, on hi ha més presència en aquests moments d'activitat econòmica. Connectaria el Baix Llobregat amb la línia 9 i amb el metro del Vallès a Sarrià. Uniria els campus de la UPC, de Castelldefels, del campus nord de Barcelona i el campus de Terrassa. Aquest era l'avantatge que tenia la línia 12 en els seus extrems.

Nosaltres, en el seu moment, també el que vam expressar era la nostra perplexitat, perquè els vull recordar que el dia 18 de juliol el conseller de Política Territorial deia que aquesta línia es faria amb el traçat i en els termes acordats en el PDI, en el Pla director d'infraestructures de l'Autoritat del Transport Metropolità. No és seriós, senyores i senyors diputats, que només en quatre mesos hi hagi hagut un canvi tan radical de posicions.

El que els demanem és que siguin sensibles a allò que diu el territori. I el territori, en el seu moment, a través dels consells plenaris dels ajuntaments, d'allò que expressaven alcaldes, majoritàriament no del nostre color polític, sinó del color polític del tripartit..., que vostès siguin lleials a allò que diu el territori; que aquesta mateixa setmana en el Consell Comarcal del Baix Llobregat han de tornar a ratificar la necessitat que se salvi el projecte, han d'intentar buscar un projecte que tin-

gui la mateixa base tècnica d'allò que establia la línia 12. A nosaltres, en el Parlament de Catalunya, no ens calen aquestes subtileses; el que els diem és que ens posicionem, que aquest Parlament es posi pel futur, es posi per no treure a una comarca un projecte que era important per al seu benestar, important per a la seva sostenibilitat, important per a la qualitat de vida dels seus ciutadans i ciutadanes.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Roberto Labandera té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres no donarem suport a aquesta Moció, i a més a més voldria fer alguns aclariments importants amb relació a aquesta línia.

Primer, senyor Rull, voldria fer una rectificació, perquè no és cert que el Consell Comarcal del Baix Llobregat hagi aprovat una moció per reclamar la línia 12, sinó que el que ha aprovat és instal·lar, crear una línia de..., un diàleg sobre les resolucions definitives del tema. Per tant, vull aclarir-ho, perquè crec que ha de constar en l'acta del Parlament, d'aquesta sessió parlamentària, aquesta qüestió.

Vagi per endavant que em toca i em pertany repetir aquí el compromís, en nom dels grups que donen suport al Govern, i també en nom del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, els dos compromisos que va fer el conseller Nadal la passada sessió. Primer: aquests municipis, tots els municipis relligats per aquesta línia 12, tindran solució ferroviària adequada, amb metro, amb tren, ja sigui per la via de Renfe, ja sigui per la via dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, per tal de donar resposta a les solucions que plantejava el PDI. I dos, un altre compromís: que això es farà parlant amb el món local, discutint-ho amb els alcaldes.

Però fent una mica d'història també li voldria dir, senyor Rull, que quan va sortir a exposició pública el PDI, l'abril del 2001, cap –cap– alegació dels municipis va plantejar la línia 12. Van plantejar, en canvi, la perllongació de la línia 3, la perllongació de la línia 5 i la perllongació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la demanda del territori. Li ho puc, a més a més, justificar.

I a més a més li haig de dir una cosa: el que demanen els municipis i el que demanen els ciutadans és que hi hagi resposta a les seves necessitats de mobilitat. I el Govern el que planteja –ho ha dit el conseller, i és allò en què està treballant– és que el conseller Nadal ha encarregat a l'ATM i als serveis tècnics del seu Departament que facin una proposta i que en el termini dels propers mesos es pugui discutir aquesta proposta.

Cal repensar la línia 12? És evident. És una línia molt poc afortunada, que resol malament dues propostes: per un cantó, donar servei ferroviari al corredor de Castell-

defels, Gavà, Sant Boi, i de l'altre, la perllongació de la línia del metro cap a la ribera del Baix Llobregat. I ho resol tan malament i és poc afortunada..., perquè a més a més ho resol amb poca fortuna. I li diré per què: perquè penalitza tots els viatges, en obligar a un transbordament a la part alta de Barcelona, per dir-ho d'alguna manera, d'aquests viatgers, que van justament als nusos de diversificació ferroviària, que estan al centre de la ciutat.

Vostè diu: «No podem comunicar amb Sarrià.» Però és que el gran moviment i la gran demanda de mobilitat i els centres de difusió d'aquesta mobilitat, doncs, no estan a Sarrià. I, a més a més, en el projecte que en aquell període es va fer no es va contemplar una estació com caldria a la zona de Sarrià per poder resoldre aquests problemes.

Per tant, senyor Rull, és una línia poc afortunada, és una línia mal dissenyada. Per tot plegat creiem que s'ha de repensar la línia 12. I repensar la línia 12 vol dir donar la tranquil·litat a usuaris i a municipis, a tots els alcaldes, però –més important– a tots els ciutadans, que tindran la resposta en matèria de mobilitat que necessiten, i a més a més en matèria ferroviària. Aquesta és la resposta.

Miri, ja als anys setanta es parlava de connectar la línia que ve de Vilanova i la línia de Vilafranca; després es va parlar que es fes amb un tram Renfe; després, amb línia de ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Però el més important és que la demanda sempre ha estat que volien una solució de caràcter públic per a la seva mobilitat, no un traçat determinat. No hi ha cap dificultat, jo crec, des del punt de vista de l'Administració, a fer una solució més eficaç, una solució possiblement menys costosa i una solució que, a més a més, doni les garanties d'una autèntica malla de transport ferroviari en aquestes comunicacions.

És per això que nosaltres, amb aquestes garanties als ciutadans i a les administracions públiques implicades, votarem en contra d'aquesta Moció. I ja sabem que el seu Grup està impulsant pel territori del Baix Llobregat una sèrie de mocions. Doncs, no enganyem la gent, anem a la història, vegem exactament què és el que ha passat, vegem que aquesta va ser una solució només d'uns mesos de la direcció de l'ATM (*el president indica a l'orador que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –gràcies, senyor president–, i no la solució definitiva, que tots esperem que sigui millor.

Gràcies, president; gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

Té la paraula ara el senyor Oriol Amorós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Rull ens presenta una moció que demana de mantenir la integritat del traçat de la línia 12 i mantenir la integritat dels projectes plantejats en fase de projecte, d'una manera de definició d'intencions, de futurs possi-

bles, amb traçats poc definits encara. Doncs, home, mai es pot dir la integritat del tot, i això ho hem après tots quan hem vist que hi han replantejaments de projectes.

Era un mal projecte?, és un mal projecte, la idea de la línia 12? Té deficiències, té coses millorables, certament, però d'entrada tots estaríem a favor d'un enllaç ferroviari d'aquests vuit municipis, d'aquestes vint-i-tres estacions, d'aquests vint-i-sis quilòmetres. Qui no hi estaria a favor? —qui no hi estaria a favor?

Ara, vostè quan ens diu: «Hi havia un acord», home, la pregunta és: quines bases tenia l'acord? Tenia un finançament previst, aquest acord? Estava programat un finançament específic per a aquesta línia i, per tant, hi havia la solidesa, tot estava en marxa perquè això fos possible?

Bé, ens trobem que hi havia una previsió de 757 milions d'euros; ens trobem que s'enclomava aquest finançament al Govern de l'Estat, i que ja vindria, precisament d'un govern que havia estat incapaç de tancar els convenis de l'ATM. Que quan es tanquen un pot dir: «Home, jo l'hauria tancat millor.» Sí, és molt fàcil; però el fet és que uns no el tancaven i uns altres no només vam tancar el nostre, sinó que vam haver de tancar el que teníem endarrerit. Per tant...

I no només això, sinó que aquestes previsions de 757 milions que vostès deien, enclomaven a l'Estat..., quan no eren capaços d'aconseguir de l'Estat —i això que tenien el pacte del Majestic, dit sigui de passada—, doncs, quan no eren capaços de tancar..., i enclomaven la inversió a l'Estat, resulta que, quan fem l'estudi informatiu —que és el que li contesta el Govern a la seva pregunta parlamentària el mes de juliol, que li diu: «Sí, estem fent un estudi informatiu»—, aquest estudi informatiu ens diu que el primer tram val 925 milions, és a dir, bastant més, aproximadament un 25 per cent més del que vostès havien previst per a tota la línia i que vostès no havien previst de finançar.

Diu: «Ens creiem l'ATM?» Home, sí que ens la creiem, l'ATM. I tant, que ens la creiem. Tant ens la creiem, que a les altres àrees metropolitanes de Catalunya —a Girona, Lleida, Tarragona— estem creant autoritats del transport, com deia la Llei de mobilitat, llei que vam votar junts —el seu Grup també— i llei en què vostè, en la interpellació de l'altre dia, ens va fer una revelació divertida; ens diu: «Ens van obligar a posar terminis» —és a dir, que no s'ho creia—, «ens van obligar a posar terminis a la Llei de mobilitat.» I de fet, un cop aprovada la Llei de mobilitat, encara van estar vostès un any governant, fins que no vam entrar nosaltres... (*Veus de fons.*) Sí senyor, sí, senyor Micaló, perquè aquest tema, precisament, quan es complien alguns dels terminis que marca la Llei, servidor de vostès va fer una interpellació al conseller Nadal per revisar com estaven els complimentes, i vam veure que hi havien coses que no anaven segons els terminis, però vam veure sobretot, en aquella interpellació, una cosa molt clara, que és que quan vam entrar, de deures fets, de directriu de mobilitat, de pla de mobilitat, zero —zero— al calaix, no hi havia res; per tant, vam haver de començar de zero.

I, és clar, ja té gràcia que vostès ens diguin o ens parlin de planificació. Home, d'altres coses ens poden parlar, però de planificació no —de planificació, no.

Perquè si una cosa s'ha notat amb el canvi de govern, amb el Govern d'esquerres i catalanista, és que hem agafat planificacions difícils de fer, de tipus territorial, que també tenen influència les infraestructures que després hi van, i, per tant, estem portant al mateix temps que les planificacions territorials, per primera vegada en vint-i-tres anys, plans territorials sectorials, al mateix temps les directrius de mobilitat, per primera vegada, i al mateix temps planificacions d'infraestructures a llarg termini.

Ens diu: «El conseller Nadal presenta la planificació, el Pla d'infraestructures, i no l'ha recolzat tot el Govern encara». És clar, perquè el conseller Nadal presenta la seva proposta i la sotmet a informació institucional, i la resta d'institucions ara parlen. I parla l'alcalde de la Seu i parlarà l'alcalde d'Esplugues i parlarà l'alcalde de Vic, lògicament; per això estan els períodes d'informació institucional. Per tant, aquest Govern si una cosa està fent bé i en quantitat és planificació d'infraestructures i planificació del territori.

Per tant, nosaltres el que sí que agafem, perquè sí que ens ho creiem, és que cal una connexió ferroviària, cal una solució ferroviària per a tots i cadascun dels municipis del Baix Llobregat que pensava unir la línia 12, i aquest és el compromís en ferm que va agafar el conseller des d'aquesta tribuna la setmana passada i el compromís en ferm que tots els grups que donem suport al Govern compartim i volem tirar endavant: donar solucions ferroviàries als municipis del Baix Llobregat, solucions que per cert, si fan falta ara, és perquè no s'havien donat abans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, en primer lloc, m'hauria agradat —i ho dic amb tota sinceritat— que per part del Partit Socialista o d'Esquerra Republicana els diferents diputats de la comarca haguessin sortit aquí a defensar el vot contrari envers aquesta infraestructura tan important per a la comarca. Després m'hi referiré pel que fa, per exemple, a Esplugues —ja veig que fan uns senyals per allà dalt, no? (*Remor de veus.*)

Deia el senyor Rull: «És una moció simple, diàfana, fàcil...» Evidentment, és molt fàcil, nosaltres li donarem suport, no? «Però» —ha dit— «des de fa quatre mesos hi ha hagut un canvi radical envers la conselleria». No, no és així. Jo recordo perfectament que en la primera compareixença de l'honorable conseller d'Obres Públiques, senyor Nadal, aquí al Parlament per explicar el seu capteniment envers el seu Departament, que ja havia fet unes declaracions a la premsa en el seu moment, nosaltres ja l'havíem requerit pel que fa a la futura realització o no de la línia 12 del metro, perquè ja teníem clar que l'honorable conseller i el Departament no volien realitzar, amb el traçat actual, la línia 12 del metro.

És un criteri d'oportunitat? Evidentment, l'oportunitat mai arriba, perquè les eleccions municipals estan a la volta de la cantonada i el problema el tindran igual, no? Era un problema de si els alcaldes de l'entorn pressionaven suficientment per anar esmorteint l'impacte, però finalment s'havia de produir perquè els terminis de compliment arribaven i no es complien.

Deia el senyor Labandera: «L'any 2001 hi va haver una exposició pública en la qual no es va fer cap alegació per part dels alcaldes, i, per tant, tota la problemàtica està en la línia 3 o en Ferrocarrils de Generalitat, en les seves modificacions.» Si no hi va haver cap alegació és perquè, veritablement, entenien que era l'estructura que ells volien, d'infraestructura a la comarca, no la que proposen ara vostès, sinó la que en aquell moment es va aprovar per part del PDI, de l'ATM, per part dels diferents alcaldes del seu entorn. I jo, que vaig ser candidat a l'alcaldia del meu poble, Gavà, vaig haver de patir –sí senyor, patir– des del Govern el *clásico buzoneo* a totes les llars de la meua ciutat, fent evident que gràcies a ells la línia 12 del metro es feia i es feia amb el recorregut íntegre. També és veritat que Convergència i Unió, des del Govern, també es va voler arrogar la competència a fer aquesta línia. Però recordo perfectament que els alcaldes, en la seva fotografia famosa, que la van repartir per totes les llars de les diferents ciutats del Baix Llobregat..., i, per tant, amb això volien incidir en el seu vot. I, si ara mateix aquests alcaldes canvien de criteri, hauran d'explicar molt clarament –molt clarament– per què en aquell moment van donar suport, en campanya electoral, a aquesta línia i ara canvien d'opinió.

Diu: «És que el Consell Comarcal...» Miri, escolti, el Consell Comarcal exactament no sé què votarà aquests dies. Jo li puc dir que a la Moció última de l'Ajuntament de Gavà i a molts municipis de la nostra comarca es va aprovar per unanimitat de totes les formacions polítiques que es mantingui el traçat de la línia 12. Totes les poblacions del Baix Llobregat afectades van votar per unanimitat el manteniment de la línia 12 del metro.

Deia el senyor Amorós: «Home, ara, hi haurà una exposició pública.» Li explico la seva exposició pública. Esquerra Republicana d'Esplugues de Llobregat, nota de premsa: «El grupo municipal de Esquerra Republicana del Ayuntamiento de Esplugues de Llobregat ha presentado una moción al consistorio para reclamar a la Generalitat que se comprometa a hacer la línea 12 del metro, desde Barcelona hasta Castelldefels, tal como estaba prevista en el Plan director de infraestructuras 2001-2010», que segur que s'aprovarà per unanimitat. Deia: «La falta de concreció de alguna alternativa por parte del conseller, sin definir el nuevo plan, es un problema importante para nuestra comarca». Per tant, escolti, el senyor conseller, des d'un bon moment, no volia fer aquesta línia, i al final ho ha aconseguit, ha aconseguit reunir-se amb els alcaldes i dir-los: «Escoltin, no ho farem. No ho farem, ficarem l'excusa que econòmicament no hi havia partida pressupostària. Els senyors de Convergència, quan van aprovar el PDI, no van contemplar el finançament necessari per fer o no fer aquesta línia, però nosaltres no tenim la voluntat de fer-la. Nosaltres volem que vostès es comuniquin des de Castelldefels a Sant Boi, de Sant Boi cap al Prat i del

Prat cap al centre.» Escolti, aquesta línia, ja la tenim amb els trens de rodalies; ja la tenim, aquesta comunicació. Nosaltres volem una comunicació directa per a poblacions com Sant Joan Despí, Sant Feliu, que des de Castelldefels no s'hi pot anar avui en dia, i per anar a la Universitat de Barcelona, que avui en dia per anar-hi, hem d'anar fins a Sants i de Sants agafar el metro fins al que és la Universitat actual.

Per tant, la planificació de la comarca, la tenim molt clara, i esperem i restarem molt amatents als nostres alcaldes, als nostres alcaldes i futurs alcaldes de les poblacions del Baix Llobregat, perquè no canviïn de raó, perquè mantinguin el traçat actual que es va signar per tots els alcaldes, perquè, evidentment, si no, els passarà factura a nivell municipal.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'illustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. El senyor Rull deia –i ara mateix també ho recordava el senyor Llobet–, deia: «Estem davant d'una de les mocions més simples, més diàfanes de les que hem vist aquí.» Mirin, sí que és simple, però no és diàfana, o, si més no, no és diàfan el que hi ha al darrere d'aquesta Moció.

Jo crec que el problema és que no es parla clar, el problema és que no es reconeix d'on ve tot això. I li ho diré. Ve d'una promesa que tothom sabia que era un bluf. Sempre s'havia considerat un bluf, entre altres coses, perquè no se sabia d'on sortien els diners. I tant ho sabien el Govern de Convergència i Unió a la Generalitat com els alcaldes quan es varen fer aquella foto de la qual s'ha parlat avui. I uns i altres, malauradament, van seguir aquest corrent amb fins electoralistes. És una llàstima que, en un tema tan important com és aquest per a la ciutadania, s'utilitzés per electoralisme.

Sigui com sigui i oblidant aquestes circumstàncies de la política, jo crec que hem de centrar-nos en el que està passant avui. Hem de dir que el que ara és important és el que va reconèixer l'altre dia el senyor Nadal des d'aquesta mateixa tribuna, que va dir que totes les ciutats que havien de tenir la línia 12 tindrien connexió ferroviària o per metro. I, si volen, els recordo textualment les seves paraules; va dir: «Cal reestudiar quines són les alternatives que poden salvar parcialment la línia 12 i entroncar-la amb altres sistemes de comunicació ferroviària o per metro que cobreixin les mateixes necessitats, canviant el nom a la solució i mantenint el compromís bàsic de fer la línia 12.» I, com deia el senyor Labandera, l'important és resoldre les dificultats de mobilitat dels ciutadans. I en això creiem que és on ens hem de centrar ara i reconèixer que no es varen fer les coses ben fetes per moltes parts.

A nosaltres ens sembla que ara, fora d'electoralisme, el que cal és planificar-ho seriosament i no seguir entesats en una proposta que és irrealitzable, ja sigui per raons tècniques o ja sigui per raons pressupostàries, que va quedar prou detallat que mai s'havia concretat d'on sortien els diners.

És per aquestes raons que el nostre vot serà contrari a la Moció.

Moltes gràcies.

(*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*)

El president

Senyor Rull... Cridem a votació.

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, bàsicament voldria respondre per contradiccions, a l'hora de...

El president

Faci-ho –faci-ho.

El Sr. Rull i Andreu

Sí? (*Pausa.*) Perfecte. No, bàsicament, a l'hora de determinar el rigor tècnic del projecte, escolti, el rigor tècnic i econòmic del projecte hi era en la mateixa mesura que hi és en els plans que vostès presenten en aquests moments; hi ha d'haver la capacitat per dibuixar projectes de futur. Simplement els prego una cosa: que siguin prou valents per mirar el futur i no haver-se d'ancorar en el passat a l'hora de prendre decisions del present. Siguin valents i diguin que no volen fer la línia 12. No intentin justificar-se, avalar-se en elements de passat. Massa sovint, massa freqüentment, vostès fan un discurs de passat i no de futur, més mirar allò que feia Convergència i Unió que no pas allò que són incapaços de fer vostès en aquests moments.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.*)

El president

Senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Per contradiccions, senyor president, amb el senyor Llobet. Senyor Llobet, miri, vostè ha fet una afirmació que crec que no es pot fer i és una gran contradicció en el seu discurs, que per altra banda estava ben formulat des del punt de vista polític, que no comparteixo, evidentment. L'Ajuntament d'Esplugues té demà el Ple, però la posició del grup municipal que és majoritari, amb majoria absoluta, és contrari a aquesta Moció que corre, i és partidari, en canvi, d'establir ponts de diàleg amb el Govern, amb el Departament de Política Territorial.

I després, senyor Rull, per dir-li: aquest projecte que vostès presenten, quan es fa l'estudi d'impacte ambiental, uns mesos més tard resulta que s'incrementa, com ha dit abans el senyor Amorós, en un 20 per cent. I a més a més una altra cosa: no teníeu pactat..., cap línia pactada amb l'Estat, cap euro pactat amb l'Estat de finançament d'aquesta línia.

Gràcies, president.

(*El Sr. Amorós i March demana per parlar.*)

El president

Senyor Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor president, per contestar les contradiccions. No, només dir-li, senyor Rull... Vostè diu: «Ens referim al passat.» Bé, jo espero que s'hagi llegit la Moció que vostè mateix ha presentat, perquè la Moció que vostè mateix ha presentat ve a dir: «No es toqui ni una coma d'un pla del seu Govern.» I, per tant, si la Moció que ha presentat vostè diu: «No es toqui ni una coma d'un pla de l'anterior Govern», em permetrà que em refereixi a l'anterior Govern, perquè en aquest Pla, com ja li hem dit, no només el que s'ha fet en estudis informatius suposa un increment de costos del 25 per cent respecte al que vostès havien promès, sinó només la meitat de la línia que vostès demanen.

No estem en contra de la línia 12. Senzillament diem que el seu Pla, en aquest aspecte, no va ser rigorós.

El president

Posem a votació aquesta Moció sobre la línia 12 del metro de Barcelona.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Projecte de llei orgànica d'educació (LOE) i el desenvolupament del Pacte nacional d'educació (tram. 302-00154/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el Projecte de llei orgànica d'educació i el desenvolupament del Pacte nacional de l'educació. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... (*Remor de veus. Pausa.*) Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, darrera intervenció en plenari abans de les vacances de Nadal, abans d'anar a cantar nadales, abans de menjar el torró, d'anar a veure els amics i la família, o fins i tot de veure aquelles persones estimades. Darrera intervenció d'educació, el mateix dia que els nostres fills i filles, els alumnes de Catalunya, han acabat les classes per passar uns dies de descans i d'illúsió, la illúsió del Nadal, la illúsió d'Any Nou, la illúsió dels Reis... Moltes tenen escrita la seva carta. Alguns aprofitaran aquests dies previs al Nadal per acabar de decidir què volen que els portin els Reis; alguns, encara no majoria, també el Pare Noël. Però de ben segur que tots sabem a hores d'ara què volem amb illúsió que els Reis dipositin a peu d'arbre, o a la xemeneia, o al menjador. I avui recollim en forma de Moció les esperances, les peticions, les propostes que aquells que també hauran d'anar a

descansar, almenys de les aules, ens han fet arribar durant els darrers mesos: els nostres professors.

I què ens diu en la seva carta als Reis en forma de consellera, en aquest cas, el nostre professorat?

Respecte a l'acord de la mesa sectorial ens diuen que, si fa no fa, tot continuarà en el mateix punt de deixadesa on és ara, encara que els responsables polítics podran presentar a les seves eleccions els grans esforços fets per millorar les coses. Ens diuen que, després de més d'un any de negociacions, el document que finalment ha presentat el Departament és del tot insuficient i no suposa una millora qualitativa de les condicions de treball de tot el professorat. Ens diuen que només s'ha pactat amb un sindicat i s'ha obviat la majoria sindical de la mesa, s'ha trencat la unitat sindical i, sense haver esgotat totes les possibilitats que ofereix un procés de negociació, ha signat un acord que condiona les esperances, les negociacions i també el futur. Ens diuen que l'acord tanca les opcions de negociació posteriors sobre les reduccions de l'horari lectiu del professorat, tant en primària com en secundària, i no ha volgut ni escoltar ni parlar de les possibles reduccions lectives a secundària, i ha proposat una molt insuficient reducció a primària.

Respecte a la sisena hora, ens diuen que és imprescindible quantificar l'increment de les plantilles de professors que aquesta mesura hauria de comportar, i aquesta quantificació s'ha de portar a terme signant un increment a cada tipus de centre d'educació infantil i primària i no parlant, com fa la conselleria, d'un increment global.

Respecte a les oposicions 2006, ens diuen que seria millor que no hi hagués oposicions el 2006, en espera del nou sistema d'accés. Per això hem demanat al Departament, per prudència, que esperi uns dies a concretar les dates i es plantegi la possibilitat d'endarrerir-les a la tardor. Ens diuen que amb aquesta decisió els responsables del Departament d'Educació mostren tenir nul·la voluntat de negociar amb les organitzacions sindicals amb representació a la mesa sectorial, ja que els tres sindicats presents a la mesa tècnica van demanar al Departament que ho ajornessin. Ens diuen que la decisió del Departament de no ajornar la convocatòria demostra una manca absoluta de sensibilitat envers la problemàtica del professorat interí i substitut; en definitiva, envers la precarietat laboral que pateixen milers de treballadors i treballadores del Departament i d'Educació.

I, envers el document del professorat del Pacte nacional d'educació, ens diuen que una gran part del professorat de l'ensenyament públic de secundària ni manté aquestes posicions, ni ha participat ni ha pogut participar en el debat ni en l'elaboració de proposta de pacte. Ens diuen que cal que s'escoltin les associacions de professors i els sindicats de professors de secundària, que sempre han estat els grans oblidats. Amb un professorat que se sent menyspreat perquè no es té en compte la seva opinió, que és l'única veu dels experts reals, perquè procedeix de l'experiència diària, difícilment pot anar bé cap llei d'ensenyament.

Senyores diputades, senyors diputats, un no té complex de rei d'Orient, tampoc té complex de Santa Claus, però sí que tenim clar quelcom: hi ha propostes, hi ha

peticions que no cal la màgia del Nadal per fer-les possibles; només cal la bona voluntat, voluntat de diàleg, voluntat de fer les coses ben fetes. Perquè, malauradament, a diferència dels nens que escriuen la carta als Reis amb l'esperança que allò que volen es converteixi en realitat, vostès avui, i veient com aniran les votacions, es comportaran més com els adults que escriuen les bones voluntats per a l'any nou, per al nou any, que, com posar-se a règim o deixar de fumar, saben molt bé que no compliran.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyor president de la Generalitat.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ens ha emmarcat en un esperit nadalenc la seva intervenció, i jo no seré tan poètica, aniré més a la prosa, però –ara ho comentàvem– em temo que jo col·laboraré avui que el tió li porti carbó, eh? (*remor de veus*), perquè la seva Moció ens ha preocupat, i des del nostre Grup no hi podem donar suport.

Ens preocupa que en una mateixa moció es vulgui vincular la LOE i el Pacte; la LOE, perquè encara està en procés, i el Pacte, perquè no sabem si se signarà. Ens preocupa que vostès, precisament, que han sigut el grup polític que no ha volgut donar suport a la LOE –d'altres s'han abstingut, però vostès, claríssimament, hi tenen una posició contrària–, siguin els primers a reivindicar que s'hi incorporin les suposades millores, eh?

Bé, en tot cas, el que sí que li haig de dir és que amb relació als seus punts li volem fer, lògicament, l'explicació de la nostra posició. Però, abans d'aquesta explicació, també manifestar-li una altra qüestió que també ens neguiteja, i és aquesta confusió entre el que ha de fer el Govern i el que pot esser un procés de participació o, fins i tot, de referèndum. Una cosa és que hi participin els representants del professorat i amb aquesta participació el Govern decideixi, totalment, parcialment o tangencialment, el contingut de la seva decisió, o bé el que vostè ens demana: que per referèndum vinculant el Govern assumeixi una proposta que ve d'uns experts. Jo entenc, senyor diputat, que al Govern se li ha de deixar que governi, que mani, que escolti, però discrepem d'aquest punt.

També hem de discrepar, forçosament, que aparegui en la Moció el fet que la mesa sectorial..., que és preceptiu, que no és cap novetat que qualsevol acord de professorat ha de passar per la mesa sectorial. Ara representa que aquí, per primera vegada, s'ha de passar per la mesa sectorial un nou acord en el cas que el professorat rebutgi aquest referèndum.

Tot plegat, miri, nosaltres necessitem que, pel que fa al punt 1, que vostè parla de la sisena hora i ja parla de quina plantilla i com afectarà la plantilla i tal... El primer que hem de fer –i nosaltres ho vam demanar a la

nostra Moció anterior— és saber quin ha de ser el contingut de la sisena hora. No es tracta de saber si entretindrem una hora més, sinó quin contingut ha de tenir, i, en funció d'aquest contingut, després decidir qui l'ha d'impartir.

Em el segon punt vostè ens parla d'ajornar la convocatòria de proves. Jo altres vegades no només he parlat d'aquesta qüestió, del calendari de les proves i de la selecció, sinó que tenim un tema pendent, que vostè sí que hi pot fer des de Madrid, intentar..., igual que el Grup Socialista ho té pendent, que el PP tampoc ho va afrontar, que és convocar places de primària —places de primària—, perquè el professorat de primària tingui la responsabilitat global i no només a base d'especialitats, com hem hagut d'afrontar en aquests darrers temps la cobertura de les places. En aquest punt sí que ens pot ajudar; perquè aquí hi ha una barreja de temes que són de Congrés i temes que són de Parlament.

Ara bé, quan vostè ens parla que aquesta convocatòria s'ajorni, de la provisió de places, jo li haig de demanar que tingui present el calendari d'inici de curs, i, evidentment, qualsevol decisió que es prengui ha de tenir molt clar en quin període s'han de celebrar i en quin període s'han de resoldre les oposicions.

Per tot això, perquè té un discurs antagònic... Vostè va aparèixer aquí, en la interpellació, criticant la LOE, i ara ens demana que s'apliquin... I després vostè ens hi fa unes consideracions, com aquesta que el professorat de secundària ha estat el gran oblidat, quan és al revés: mai hi havia hagut tant professorat de secundària, i, amb l'allargament de l'ensenyament obligatori, la centralitat del professorat de secundària en el procés educatiu ha quedat molt clar, amb la màxima responsabilitat, que és educar la totalitat de la població.

Per això, perquè aquesta Moció ens posa de manifest unes preocupacions que entenem que a vostè parcialment li han fet arribar determinats professors, però entenem que no respon a una realitat i, a més a més, perquè confon el que és participació amb direcció i amb govern, i perquè pressuposa que aquest Pacte nacional d'educació s'aprovarà, se signarà, i jo no ho tinc tan clar.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora flora Vilalta.

La Sra. Vilalta Sospedra

Sí, gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats... Miri, senyor López, vostè ens ha presentat una moció que és un degoteig de moltes coses però que no ens acaba de convèncer en absolut.

Al primer punt nosaltres trobem que vostè està creant un cert alarmisme amb el que posa aquí de la sisena hora. Primerament, hem de saber, aquesta sisena hora, quin contingut tindrà. I segonament, també hem de saber, com molt bé deia la consellera l'altre dia, quin pressupost representaria tant pel que fa a recursos econòmics com també a recursos humans. I vostè insinua

—i nosaltres en això és on entenem que hi ha un cert alarmisme— que aquesta sisena hora podria anar en detriment de l'atenció a la diversitat, i això ens sembla una mica massa fort, perquè precisament el Govern el que està fent és invertir molts esforços, molts recursos humans i molts recursos econòmics precisament en aquesta atenció a la diversitat dintre del nostre sistema educatiu.

El que ens demana en el segon punt de la Moció, doncs, és evident que tampoc ens convenç en absolut, eh? Nosaltres creiem que hi havia un cert desgovern en tota la situació dels interins i que precisament el que està fent aquest Govern és posar-hi ordre. Ara ens deia vostè que, aquestes proves, doncs, les fessin a la tardor; encara ho trobem més desgavellat, vostè sap que això és impossible. Per tant, no ens ha convençut en absolut. Creiem que, realment, s'hi ha de posar ordre i que en el Pla que ha presentat la conselleria d'Educació això permetrà passar d'aquest 19 per cent que ara tenim d'interins, doncs, l'any 2008, a tenir-ne només un 8 per cent, la qual cosa crec que se'ns agrairà des del tema dels professors.

I després vostè ens parla de referèndums, de consultes al professorat, ens parla de sotmetre novament a Educació... Nosaltres li hem de dir que realment, doncs, el Pacte nacional per l'educació ha estat un pacte que ha seguit una metodologia participativa, que tothom que ha volgut ha pogut participar-hi i que, evidentment, els informes que s'han fet arribar, doncs, pels experts no creiem que hagin de ser uns informes que el Govern hagi de tenir en compte si considera que no, no han de ser vinculants. I, per tant, nosaltres entendríem que vostè està aquí creant uns sistemes que no són els que s'han seguit i que, per altra banda, tant vostè com el seu Grup coneixen a bastament.

Per tot això i perquè entenem, doncs, que aquesta Moció no ens portaria enlloc, perquè estem anant pel bon camí, pel camí que realment ens reclama el sistema educatiu català, sàpiga que no li podrem donar el suport.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Freixanet, d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Em sembla que l'il·lustre diputat s'ha confós d'escenari: crec que, en lloc de l'esperit nadalenc, ens ha transportat a la Passió més aviat, no?, a Setmana Santa, perquè ha semblat com si això fos algú que portés la corona d'espines, tot el professorat, i que tot realment fos una fatalitat, eh? (*Remor de veus.*) En fi... (*Veus de fons.*) Molt de respecte.

A veure, anem a la primera part: el Pacte nacional. Quan es parla de la sisena hora, vostè sap que dintre del que és la discussió del Pacte nacional per l'educació a Catalunya, on han participat molts agents, eh?, no no-

més els sindicats de professors, sinó federacions de pares, moviments de mestres, etcètera, els centres concertats, aquí s'està estudiant, s'està analitzant quina ha de ser finalment l'especificació de què ha de suposar aquesta sisena hora. Per tant, en aquests moments no es pot quantificar de manera concreta i exacta tot el que això ha de suposar. Per tant, com que estem a la recerca d'aquest consens, d'aquesta necessitat de consens, en el seu moment..., s'ha reservat una quantitat de diners per al proper pressupost, que avui hem aprovat, però vostè sap perfectament que en el seu moment serà quan s'haurà de desenvolupar totalment, en el moment que se signi aquest Pacte nacional per l'educació, que, al contrari del que alguna diputada pensa, jo crec que sí que s'ha de signar, perquè no crec que ningú, eh?, amb l'important que és l'educació per a un país, ningú es vulgui desfer d'aquest consens tan buscat per aquest Govern de la Generalitat i per la conselleria d'Educació.

Quant al tema de les oposicions, a veure, si vostè ha mirat... –i veig que aquí reconeix, com ja li han dit, que la LOE també deu tenir elements bons, no?–, em sembla que sap perfectament que en el desplegament posterior que hi hagi de la LOE hi hauran cinc anys en els quals la Llei bàsica més les comunitats autònomes podran fer unes propostes perquè, realment, l'experiència educativa dels interins i dels substituïts tingui un cert pes o un gran pes –després es veurà finalment com es desenvolupa–, tingui un pes important a l'hora de fer l'avaluació d'aquestes proves d'accés a la funció pública.

Vostè sap que la borsa d'interins és molt elevada. L'objectiu de la conselleria és passar del 18 per cent al 8 per cent. Li puc dir que per al 2006 aquestes dues mil cinc-centes places i escaig que es convoquen..., vostè sap que després de molts anys es tornen a convocar places de formació professional i també places d'escoles oficials d'idiomes. I també li puc anunciar que s'ha arribat a un acord, dintre de les negociacions que hi han hagut, en el fet que tres-centes places que s'havien de convocar de secundària, doncs, no es convocaran, perquè històricament sempre secundària i formació professional han anat separades, i, en tot cas, no es deixaran de convocar, sinó que passaran a l'educació infantil.

Comparteixo la idea i espero que la LOE en el seu moment també pugui permetre que l'especialitat d'educació primària realment pugui gaudir una altra vegada d'aquest estatus d'especialitat i que, per tant, es puguin convocar també en el seu moment places en aquest sentit.

És a dir, en definitiva, vostè aquí ens ha presentat, doncs, una moció que és també una mica la barreja que va fer en el seu moment en la interpellació que va fer l'altre dia i a la qual nosaltres no li podem donar suport. És a dir, per nosaltres, i especialment quan es parla de referèndums..., bé, en fi, no deixa de fer-nos, doncs, una certa gràcia, amb tot el «carinyo» i l'estimació d'aquest esperit nadalenc que aquí sí que vull mantenir..., en el sentit que a vegades s'ha de predicar no solament amb paraules, sinó amb l'exemple. És a dir, en tot cas, o s'accepten sempre... Però ha de tenir clara una cosa: l'educació no és únicament dels professors, sinó que en primer lloc és dels infants, i, per tant, la comunitat edu-

cativa és prou àmplia perquè realment s'hagin de tenir en compte tots els sectors de manera global i treballar l'educació des d'aquest àmbit més global, i no únicament i exclusivament des del professorat, tot i ser una peça importantíssima, imprescindible i necessària.

Per tant, nosaltres no podem donar suport a aquesta Moció, i ho deixarem, en tot cas, per a una altra ocasió.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. I forçosament breu, perquè les circumstàncies m'hi obliguen. Només dir-li, anunciar al proposant de la Moció que nosaltres també hi votarem en contra, sumant-nos als arguments que s'han dit. En tot cas, que ens sorprèn que, malgrat l'esperit de concòrdia de la seva Moció, el que vostè proposa estigui farcit de desconfiança.

Primer, desconfiança cap al Govern, cap a la possibilitat de pactar el Pacte nacional per l'educació, i potser això li ve d'ofici, atès el fet que està a l'oposició, i aquesta la podríem entendre. Però desconfiança també cap al món sindical i les organitzacions sindicals, perquè el fet de proposar que sigui un referèndum directament cap al professorat i, per tant, negar la interlocució o saltar la interlocució o desautoritzar la interlocució que tenen les organitzacions sindicals, sincerament, i més venint de vostè, ens sorprèn enormement, perquè sé que són un referent en les seves mocions i en les seves interpellacions, i el que ens està proposant en aquest moment és precisament que els desautoritzem i que els neguem la capacitat d'interlocució que tenen. Desconfiança, a més a més, seguint l'esperit nadalenc que vostè tenia, fins i tot cap als Reis Mags, que vostè ja espera que no li portin ni l'aprovació d'aquesta Moció.

Per tant, hi votarem en contra.

Gràcies.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem, doncs, a la votació d'aquesta Moció sobre la LOE.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 110 vots en contra.

Senyores diputades, senyors diputats, que tinguin un bon Nadal i, sobretot, que l'any 2006 sigui un gran any per a Catalunya. Bones festes.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i un minut.